

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Burroughs_E_R-Tarzan-12.pdb

PDB Name: Tarzan 12
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan a ztracená říše

Edgar Rice Burroughs

Kapitola 1

Nkima vzrušeně poskakoval po nahém, bronzově opáleném rameni svého pána. Vřeštěl a povykoval, hledě chvílemi do pralesa a chvílemi na Tarzana.

"Někdo se blíží, Bwana," řekl Muviro, předák Waziriů. "Nkima ho uslyšel."

"Tarzan také," doplnil syn divočiny.

"Uši Velkého Bwany jsou stejně bystré jako uši antilopy," přikývl uznale Muviro.

"Kdyby tomu tak nebylo, sotva bych ještě žil," pravil Tarzan s úsměvem. "Kdyby mě Kala nenaučila správně využívat všech smyslů, kterými mě obdařil Mulungu, byl se mnou dávno konec."

"Kdo to může být?" hádal Muviro.

"Skupina mužů," odpověděl Tarzan.

"Možná že to nejsou přátelé," upozornil černoch. "Mám varovat bojovníky?"

Tarzan se rozhlédl tábořem. Waziriové právě chystali večeři, avšak zbraně - jak bylo jejich zvykem - měli stále při sobě.

"Ne," odušil bílý obr. "Myslím, že to nebude třeba. Ti lidé se nechovají nepřátelsky a není jich mnoho."

Leč Nkima, tvor od přírody nedůvěřivý, byl stále neklidnější. Seskočil Tarzanovi z ramene, pak se opět vyhoupl nahoru a počal svého pána tahat za ruku.

"Utíkej! Utíkej!" vriskal. "Přicházejí cizí Gomangani! Zabijí Nkimu!"

"Neboj se, Nkimo," uklidňoval jej Tarzan. "Tarzan a Muviro ti nenechají ublížit!"

"Cítím, že je s nimi i cizí Tarmangani," nedal si pokoj Nkima. "Tarmangani jsou horší než Gomangani. Mají hromové hole, zabijí Nkimu a všechny jeho bratry a sestry! Zabijí svými hromovými holemi každého! Nkima nemá Tarmangani rád! Nkima má strach!"

Pro Nkimu i ostatní obyvatele džungle Tarzan nebyl Tarmangani - bílá opice. Pokládali jej za Mangani, opa.

Kroky přichozích se blížily. Waziriští bojovníci hleděli střídavě do džungle a na Tarzana s Muvirem. Když zjistili, že oba vůdci zůstávají klidní, dali se znovu do přípravy jídla.

První vstoupil na mýtinu urostlý černý bojovník. Jakmile spatřil Wazirie, překvapeně stanul. Vzápětí se vedle něho objevil vousatý běloch. Rozhlédl se kolem a pak vykročil vpřed, naznačuje, že přichází v míru. Za ním se ubírala karavana válečníků. Většinu tvořili nosiči, jen tři byli vyzbrojeni puškami.

Tarzan i Waziriové hned věděli, že odtud nebezpečí nehrozí, a dokonce i Nkima, který se uchýlil do větvi, seskočil a znovu se uvelebil Tarzanovi na ramenou.

"Doktor von Harben!" zvolal syn divočiny, když se vousatý muž přiblížil. "Skoro bych vás nepoznal!"

"Zaplat'bůh, Tarzan!" ulevil si muž, podáváje pánu džungle ruku. "Jsem na cestě k vám, a našel jsem vás o dva dny dříve, než jsem předpokládal!"

"Hledáme lovce našeho dobytka," vysvětloval Tarzan. "Několikrát v noci přišel a zabil pár nejlepších kusů. Je velmi chytrý. Musí to být protřelý lev, když mi tak dlouho uniká! Ale co vás sem přivádí? Doufám, že je to jen přátelská návštěva a že nemáte potíže. Nebo se mýlím?"

"Také bych si přál, aby to byla jen přátelská návštěva," povzdechl von Harben. "Ale přišel jsem vás vlastně požádat o pomoc."

"Neříkejte, že se tu objevili Arabové, aby chytali otroky či kradli slonovinu. Nebo vás v noci napadl leopard?"

"Ani jedno, ani druhé," zavrtil hlavou muž. "Přišel jsem v osobní věci. Týká se to mého syna Ericha. Myslím, že ho neznáte."

"Ne," potvrdil Tarzan. "Ale vypadáte unavený a hladový. Ať se tu vaši lidé utáboří. Večeře je hotova. A vy mi povíte, jak vám mohu být užitečný."

Zatímco Waziriové pomáhali doktorovým mužům rozbít tábor, von Harben s Tarzanem usedli u ohně. Tarzan viděl, že jeho přítele cosi trápí, a tak nečekal, až dojedí, a pobízel jej, aby se mu svěřil hned.

"Nejprve musím něco vysvětlit," začal doktor. "Erich je můj jediný syn. Před čtyřmi roky, když mu bylo devatenáct, dokončil s vyznamenáním vysokoškolská studia. Pak strávil většinu času na evropských universitách, kde se zabýval archeologií a studiem vymřelých jazyků. Kromě vědy zůstalo jeho jediným koníčkem horolezectví, a tak během letních prázdnin slezl většinu alpských vrcholů. Před několika měsíci mě přijel navštívit, a hned se vrhl do studia bantuských

nářečí, jimiž mluví několik kmenů v okolí. Při návštěvě domorodců slyšel legendu o ztraceném kmeni, žijícím v horách Wiramwazi. Jako mnozí jiní, i on se domníval, že pověst se zakládá na skutečnosti, a rozhodl se vydat potomkům tohoto ztraceného kmene po stopě."

"Znám tu legendu," potvrdil Tarzan. "A protože je zajímavá a vyprávění domorodců přesvědčivé, i já jsem uvažoval o tom vydat se do hor Wiramwazi."

"Musím přiznat," pokračoval doktor, "že dokonce ani mně nebyla podobná myšlenka cizí. Mluvil jsem s domorodci kmene Bagego z podhůří Wiramwazi. Přesvědčovali mě, že tu žije kmen bílých lidí, s nímž obchodují a který na ně tu a tam podniká nájezdy. A tak když Erich přišel s nápadem se do Wiramwazi vypravit, souhlasil jsem. Domníval se, že je na podobné dobrodružství připraven. Protože znal jazyk Bantu a měl se zdejšími lidmi své zkušenosti, jakkoli krátkodobé, byl na tom lépe než kterýkoli vědec. Zdálo se mi, že má všechny předpoklady vést podobnou expedici. Litoval jsem jen, že ho nemohu doprovázet, neboť jsem měl v té době spoustu práce. Pomohl jsem mu tedy alespoň s vybavením. Byl na cestě příliš krátkou dobu, aby mohl přijít s konkrétními výsledky. Jednoho dne jsem se dověděl, že mnozí členové jeho safari se již vrátili. Snažil jsem se s nimi setkat, ale vyhýbali se mi. Chtěl jsem proto zorganizovat záchrannou výpravu, ale lidí, kteří byli ochotni mě doprovázet, byla jen hrstka. Ostatní se bojí. Věří, že ztracený kmen nejsou lidé, ale krvelační duchové. Bylo mi jasné, že tuhle pověst rozšířili ti, kdo Ericha opustili. Snažil jsem se sehnat pomoc, a nakonec jsem se obrátil na vás. Teď víte, proč jsem tady."

"Pomohu vám, doktore," přislíbil Tarzan.

"To je skvělé!" zvolal doktor. "Věděl jsem, že vy jste má jediná naděje. Máte tu asi dvacet mužů, já zhruba polovinu. Moji lidé mohou pracovat jako nosiči, vaši jako askariové. Pod vaším vedením stopu brzy najdeme. I když nás není mnoho, určitě cíle dosáhneme!"

"Počkejte, doktore," vpadl mu Tarzan do řeči. "Půjdu sám. Dělá to tak vždycky. Sám budu mnohem rychlejší než s doprovodem. Víte, že obyvatelé džungle mi jsou oddáni. Nikdy mě nenechají na holičkách."

"Sám víte nejlépe, co dělat," řekl von Harben. "I tak bych rád s vámi. Chtěl bych být nějak užitečný, ale odmítnete-li, přijmu vaše rozhodnutí."

"Vraťte se ke své práci, doktore," požádal Tarzan, "a počkejte, dokud pro vás nepošlu."

"Ráno vyrazíte?" zeptal se doktor.

"Vyrazím hned," opravil jej Tarzan.

"Ale vždyť je skoro tma!" namítl von Harben.

"Je úplněk, a toho je třeba využít," vysvětlil Tarzan. "Za denního vedra budu odpočívát."

Otočil se a zavolal Muvira.

"Vrať se se svými bojovníky domů," pokynul. "A ať jsou všichni připraveni. Jestliže to bude nutné, pošlu pro vás."

"Ano, Bwana," uklonil se Muviro. "Jak dlouho máme čekat na zprávu, než se za tebou vydáme do Wiramwazi?"

"Vezmu s sebou Nkimu. Budu-li vás potřebovat, vyšlu ho za vámi."

"Ano, Bwana," opakoval Muviro. "Všichni Waziriové budou připraveni. Zbraně a válečné barvy budou mít stále při sobě!"

Tarzan přehodil luk a toulec přes plece a svinul konopné lano. U pasu měl lovecký tesák po otci a v ruce krátký oštěp. Chvilí stál bez hnutí, nasávaje vzduch. Na jeho bronzově opáleném těle kmitaly odlesky táborového ohně. Pak zavolal v řeči opů na Nkimu, a sotva mu malý opičák vyskočil na rameno, otočil se a beze slova rozloučení vklouzl do džungle. Ani lístek se nepohnul, ani větévka nezapraskala. Von Harben měl pocit, jako by se odtud nevzdaloval člověk, ale sám Numa, král zvířat.

Kapitola 2

Erich von Harben vyšel ze stanu, stojícího na úpatí Wiramwazi, a rozhlédl se opuštěným tábořištěm. Nezvyklý klid byl podezřelý. Zavolal na svého sluhu Gabulu, leč nedostalo se mu odpovědi.

Den za dnem, jak se blížili k obávaným horám, byl počet členů karavany menší a menší, až jich nakonec k úpatí dorazilo jen pár. Ale ani ti nevydrželi déle než jednu noc, a hnáni strachem, silnějším než pocit oddanosti, rozutekli se před zlými duchy zesnulých.

Když obešel tábor, bylo mladíkovi jasné, že mu nezbylo nic. Domorodci odnesli všechny zásoby, zbraně i střelivo. Zůstala mu toliko pistole a jeden pás s náboji. Měl s Afričany dost zkušeností, aby pochopil, že jejich počínání je důsledkem chorobné pověrčivosti a strachu. Dokud byli od Wiramwazi daleko, měli dostatek odvahy, leč čím víc se blížili k horám, tím jí ubývalo. A protože nevěřili, že by bílému muži byly zásoby či zbraně proti duchům co platny, vzali je na útěku s sebou. Vždyť je budou sami potřebovat k bezpečnému návratu do svých osad!

Mladík stál zamyšlen a shlížel do údolí k lesu, kudy nyní prchali jeho nosiči. Snad by je byl dohonil, ale neměl to v úmyslu. Oč by na tom byl lépe sám v džungli než v horách?

Pohlédl vzhůru. Urazil již tottný kus cesty za svým cílem, který je možná na dosah ruky! Ne, vrátit se nemůže! Doufal, že brzy zjistí, zda pověst o ztraceném kmeni je pouhou legendou, či skutečností. Snad se mu podaří hory prozkoumat a najít nějakou stopu po lidských bytostech! Člověk jeho inteligence věděl, že pokud to vše není pouhá smyšlenka, jistě o tom existují důkazy!

Dlouho se nerozpakoval. Vrátil se do stanu, sbalil vše potřebné, a přibrav pistoli a zásobník, vydal se na cestu. Kromě střelné zbraně měl ještě lovecký nůž, jímž si z jednoho ze stromů uřízl silnou hůl.

V horské bystřině uhasil žížeň a pak pokračoval dál, doufaje, že záhy uloví něco k snědku. Netrvalo dlouho a vyplašil divokého zajíce, kterého složil hned první ranou. Na nevelké mýtině rozdělal oheň a připravil pečínku. Pak usedl do trávy, pokouje dýmku a přemýšleje, co dál. Nebyl z těch, co se jen tak vzdávají. Síly však bylo třeba rozvrhnout.

Celý den šplhal vzhůru, využívaje svých horolezeckých zkušeností. Často odpočíval, aby zmínil námahu. Noc jej zastihla ve chvíli, kdy byl již vysoko v horském průsmyku. Co jej čeká dole, netušil, avšak zkušenost mu napovídala, že

záhy narazí na podobné úžlabiny. Zabalil se do přikrývky a ulehl. Z džungle sem doléhaly hlasy šelem. Slyšel vytí šakala i řev lva.

K ránu ho vyrušil křik leoparda. Nevycházel z pralesa, nýbrž odkudsi zblízka. Mladík věděl, jak je tento obávaný lovec nebezpečný, a jen litoval, že s sebou nemá těžkou loveckou pušku. Strach však neměl. Bylo málo pravděpodobné, že by na něho šelma zaútočila. Přesto raději přiložil do ohně, který znamenal teplo i ochranu.

Jednu chvíli se mu zdálo, že se k němu temnotou blíží nějaké zvíře. Neviděl ale nic. Nakonec usnul a probudil se již za světla. V ohništi zůstalo pár posledních oharků. Prokřehlý a hladový opouštěl své bezútěšné tábořiště.

Žaludek se počal hlasitě domáhat svých práv. Mladík byl však příliš zvědavý na to, co se skrývá za horským předělem, a tak na hlad brzy zapomněl. Co jej čeká dál? Jaká dobrodružství? Tušil, že za příštím vrcholkem narazí na další. Touha poznat neznámé jej hnala vpřed.

Dospěl na konec stoupání a zůstal překvapeně stát. Před ním se otevírala planina, porostlá tu a tam větrem procesanými stromy, a za ní se zdvíhal další horský hřbet. Co v sobě tajuplné údolí skrývá? Tep se mu zrychlil - krajina, do níž hleděl, se zcela lišila od jeho představ! Až ke vzdáleným vrcholům žádná skaliska, jen zvlněná step!

Nedbaje hladu a pocitu samoty, vykročil planinou. Neskýtala příliš vábný pohled. Pojednou ale počala měnit svou tvář. Vypadalo to jako přelud. Vrcholky před ním jako by vyrůstaly z nějaké propasti. Z prázdna! Z obrovské hladiny bez vody!

Zastavil se, ohromen a překvapen. Pláň v těch místech končila a za ní klesal kamsi do hlubiny obrovský kráter - mohutný kaňon, podobný tomu, jakým protéká řeka Colorado. Jeho stěny byly zbrázděny vodou a větrem. K nim pak přiléhaly věžím a minaretům podobné útvary, vytvořené přírodou z žuly. Široké a rovné dno kaňonu připomínalo kulečnickový stůl.

Mladík byl jako u vytržení. Kotlina se rozevírala všemi směry. Na jedné straně nedohlédl konce. Přímě pod ním bylo jakési jezero, pokrývající valnou část údolí. Jeho vlny narážely na husté rákosí i břehy ostrova, který se vypínal nad hladinu. Do jezera ústilo několik říček, jež se k němu prodraly dolinou. Nedaleko se vinula cesta. Na jiném místě byla pláň hustě zalesněna. Mezi lesem a jezerem se cosi pohybovalo - snad pasoucí se zvěř.

Pohled do kotliny jen umocnil mladíkovu zvědavost. Zde se patrně skrývá tajemství zapomenutého kmene! Věru dokonale jej matka Příroda ukryla před ostatním světem v klínu skal!

Kam dohlédl, zdály se útesy neschůdné. Musí se však dolů dostat! Zvolna sestupoval po stěně kaňonu, hledaje oporu pro ruce i nohy.

Blížila se noc. Konečně objevil ve skále úzkou úžlabinu. Byla zčásti zavalena kamením, nicméně dávala jistou možnost sestupu. Jak daleko se tudy dostane, mladík nedokázal odhadnout. Útesy pod ním tvořily jakési terasy, z nichž první byla vzdálena dobrých tisíc stop. Snad vede průrva až k ní! Skaliska blíže úpatí se zdála více zvrásněná, takže pohyb po nich by zkušenému horolezci neměl činit potíže.

Hladový a prochladlý usedl na kraj úžlabiny a shlížel dolů. Ve tmě spatřil dole světlo, a po něm další a další. Jeho vzrušení rostlo, neboť to bylo známkou, že tu žijí lidé. Nejvíce světla bylo kolem jezera. Kdo jsou ti, co zažehli ohně? Přijmou jej přátelsky, nebo odmítavě? Jsou to afričtí domorodci, či legendární ztracený kmen bělochů?

Co to bylo? Mladík zvýšil pozornost. Zdálo se mu, že zdola sem doléhá jakýsi zvuk. Byly to mužské hlasy! Vzápětí se ozval hromový řev šelmy.

Jakkoli vytržen z klidu, podlehl nakonec únavě a usnul. Spánek jej alespoň na chvíli osvobodil od hladu a zimy.

Ráno našel několik kusů dřeva, povalujících se kolem, a zažehl oheň, aby se zahřál. Neměl co jíst - od chvíle, kdy vstoupil do průsmyku, neviděl jediné živé zvíře. Věděl však, že jíst musí - a že jídlo je dole v kotlině. Kdyby se ji pokusil obejít, nemusel by nalézt cestu dolů desítky mil! Mohl se vrátit - jistě by došel zpátky k úpatí Wiramwazi a tam něco ulovil! Ale to jej ani nenapadlo. Touha poznat neznámé byla silnější!

Když se ohřál, počal prohledávat úžlabinu, kam nyní dopadalo denní světlo. Z jejího okraje viděl, že sahá do značné hloubky a pak se náhle ztrácí. Doufal, že se stáčí kolem útesu a pokračuje níž. Sestup bude obtížný, leč zřejmě jediný možný. Jestli však dosáhne jejího konce a cesta dál nepovede, ocitne se v pasti, z níž bude sotva úniku! A tehdy se tomuto mladému, sebejistému a odhodlanému muži počal sestup zdát jen o něco málo nadějnější než sebevražda...

Byl právě na samém kraji průrvy, když za sebou zaslechl kroky. Otočil se a sáhl po pistoli.

Kapitola 3

Malý Nkima se prosmykl větrovím a se vznášeným vřískotem skočil Tarzanovi do klína. Syn divočiny právě odpočíval, opřen o kmen jednoho z pralesních obrů.

"Gomangani! Gomangani!" křičel malý opičák. "Přicházejí!" "Uklidni se," konejšil ho Tarzan. "Naděláš víc zmatku než všichni Gomangani dohromady!"

"Zabijí Nkimu!" volal opičák. "Jsou to cizí Gomangani!"

"Bojíš se, že tě chce každý zabít," usmál se syn divočiny. "A přece jsi dosud naživu!"

"Sabor, Sheeta, Numa, Gomangani i Histah chtějí Nkimu sežrat," tvrdil malý opičák. "Proto se boj." "

"Neboj se," uklidňoval ho pán džungle. "Tarzan nikomu nedovolí, aby ti ublížil."

"Jdi se podívat na Gomangani! Zabij je! Nkima nemá Gomangani rád!"

"Dobrá, půjdu," svolil Tarzan a protáhl se. "Nkima může jít se mnou, nebo se schovat na stromě."

"Nkima půjde s Tarzanem a bude s Gomangani bojovat!" dodal si malý opičák odvahy. Pak vyskočil Tarzanovi na záda a chytil se ho kolem krku, tékaje očky sem a tam.

Tarzan se vyšvihl do větví a zamířil směrem, kde Nkima cítil černochoy. Po chvíli skutečně uviděl skupinu domorodců ubírat se stezkou. Někteří měli pušky, všichni pak jakési vaky - takové, jaké obvykle patří bělochům.

Tarzan je vyzval, aby se zastavili. Okamžitě uposlechli, hledíce na něho vytřeštěnými zraky.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," představil se syn divočiny. "Nemějte strach."

V téže chvíli Nkima vyskočil svému pánovi z ramene do koruny nejbližšího stromu. Usedl na větev a počal na přichozi zlostně pokřikovat.

"Kde je váš pán?" zeptal se Tarzan.

Afričané hleděli do země a mlčeli.

"Kde je bwana von Harben?" naléhal Tarzan.

Vysoký černoch, stojící nejbliže, povzdechl.

"Je mrtev," řekl.

"Jak zemřel?"

Černoch znovu váhal s odpovědí.

"Veliký slon ho zabil," zamumlal nakonec.

"Kde leží jeho tělo?"

"Nenašli jsme ho."

"Tak jak víte, že ho zabil slon?"

"Nevíme to," přiznal černoch. "Odešel z tábora a už se nevrátil. Kolem se toulal slon, a tak jsme mysleli, že ho zabil."

"Nemluvíš pravdu," usoudil Tarzan.

"Řeknu, jak to bylo," ozval se jiný černoch. "Náš bwana se vydal do Wiramwazi a duchové se rozhněvali a unesli ho."

"Já vám povím, jak to bylo," opravil jej Tarzan. "To vy jste svého pána opustili a nechali samotného v pralese!"

"Báli jsme se," přiznal černoch. "Varovali jsme ho, aby do Wiramwazi nechodil. Prosili jsme, aby se vrátil. Neposlechl, a tak ho duchové odnesli."

"Jak je to dlouho?"

"Šest, sedm, možná deset pochodů," odpověděl černoch. "Nepamatuji se."

"Kde jste ho viděli naposledy?"

Černoši se pokusili popsat místo, kde naposledy společně tábořili.

"Vraťte se do svých osad," vyzval je Tarzan. "Budu-li vás potřebovat, vím, kde vás najdu."

Pak se vyhoupl do větví a zmizel překvapeným domorodcům z dohledu, míře k horám Wiramwazi. Vyplašený Nkima jej kvapem následoval.

Z hovoru s černochoy Tarzan pochopil, že svého pána opustili, a domníval se, že ten bude nyní hledat cestu zpátky.

Neznal von Harbena, a tak předpokládal, že se sám sotva pustí do neznámé krajiny. Myslel, že mladík nyní stíhá své nosiče, aby uspořádal novou výpravu. Proto se vydal po stopě karavany, doufaje, že tu von Harbena najde.

Jakkoli musel zpomalit, přesto byl o poznání rychlejší než domorodci, a tak již třetí den dorazil k úpatí tajemných hor.

Místo, kde se von Harben rozešel s černochoy, nebylo snadné nalézt. Liják a vítr zničily většinu stop. Nakonec Tarzan

objevil pobořený stan - ale to bylo vše. Prohledal okolní džungli, ale ani tady nic nenašel. Pokud von Harben žije, vydal se do Wiramwazi sám!

"Nkimo," oslovil Tarzan opičáka. "Myslíš, že v těchhle horách najdeme, co hledáme?"

"Pojďme domů!" žadonil Nkima. "Tam je teplo. Tady fouká vítr a je zima. Tohle není místo pro Manu!"

"Nic naplat, Nkimo, musíme dál."

Opičák zvedl očka k vrcholům. "Nkima se bojí," zapištěl. "Tady má doupě Sheeta!"

Protože po von Harbenovi nebylo kolem ani stopy, rozhodl Tarzan vystoupit na vrchol hřebene a pak - pokud to půjde - zamířit na východ a hledat na protilehlých svazích.

Jak stoupali, byl svah stále strmější. Na jednom místě narazili na mohutný valoun, který bránil v další cestě. Tarzan byl tak zabrán hledáním průchodu, že si ani nevšiml nevelké skupiny bojovníků, která je zezdola sledovala. Ba ani Nkima, vždy ostražitý, tentokrát nikoho nespatriil.

Malý opičák byl nešťasten. Foukal tu vítr, a ten neměl rád. Cítil pach Sheety, leoparda. Báł se, že šelma na ně co nevidět zaútočí.

Právě se dostali k velmi nebezpečnému místu. Po pravé straně se tyčil útes, po levé se pěšina propadala kamsi do hlubiny. Tarzan se přitiskl ke skalisku a zvolna postupoval vpřed. Snad za ohybem bude cesta snazší! Pokud ne, nezbude než se vrátit.

Otočil se a pohlédl za sebe. V tu chvíli se kamení pod ním uvolnilo a Tarzan ztratil rovnováhu. Nkima vyděšeně vypískl a sklouzl svému pánu z ramene, aby se vzápětí pevně chopil jeho paže. Úbočí tu bylo hodně strmé, ale nebýt Nkimy, snad by se byl Tarzan na skále udržel. Takto se svezl ke stěně a řítit se po ní dolů. Nkima se jej zoufale držel, vřeště strachy.

Na dně rokle zůstal Tarzan ležet bez hnutí. Z rány na hlavě mu prýštil slabý pramének krve a vpíjel se do chomáče plavých vlasů. Zatímco Nkima nařikal, bojovníci, kteří sledovali celý výjev z úkrytu, vyrazili vpřed.

Kapitola 4

Erich von Harben se otočil a spatřil černocho, ozbrojeného puškou.

"Gabulo!" vykřikl, skláněje zbraň.

"Co tu děláš?!"

"Bwana," oslovil svého pána bojovník, "nemohl jsem tě opustit a nechat samotného na pospas duchům, žijícím v horách!"

Von Harben jej přeměřil pátravým pohledem. "Ale pokud věříš tomu, co říkáš, proč jsi přišel? Vždyť mohou zabít i tebe!"

"Tuším, že zemřu, bwana," odpověděl Gabula. "Jen nerozumím tomu, že tě nezabili ani první, ani druhou noc. Dnes však zemřeme oba!"

"Přesto jsi přišel. Proč?"

"Byl jsi ke mně laskavý, bwana. I tvůj otec byl ke mně laskavý. Když ostatní mluvili o tom, co se stane, dostal jsem strach, a když utekli, utekl jsem s nimi, ale vrátil jsem se. Nic jiného jsem nemohl udělat."

"Ani ty, ani já jsme nemohli udělat nic jiného. Ostatní udělali jen to, čeho byli schopni."

"Gabula není jako ostatní," pravil černocho hrdě. "Gabula je Batoro."

"Gabula je statečný bojovník," opáčil von Harben. "Nevěřím na duchy, a tak se nebojím. Ty a tvoji lidé na ně věříte, a proto od tebe bylo velmi odvážné, že ses vrátil. Netrvám však na tom, abys šel se mnou. Můžeš se připojit zpátky k ostatním, chceš-li."

"Opravdu?" zaradoval se černocho. "Bwana se vrací? To je dobře! Gabula se vrátí s ním!"

"Ne, jdu dál," řekl von Harben, ukazuje k útesům.

Gabula pohlédl dolů, neskrýváje úžas. "Ale bwana, i kdyby se někomu podařilo slézt až na dno, zemře, neboť je to země Ztraceného kmene, kde žijí duchové zemřelých!"

"Nemusíš se mnou, Gabulo," ujistil oval černocho mladík. "Vrať se ke svým lidem!"

"Jak se dostaneš dolů?" zeptal se Gabula.

"Ještě nevím. Sestoupím úžlabinou, jak nejdále to půjde. Možná najdu cestu dál, možná ne."

"A když to dál nepůjde?"

"Musí to jít!"

Gabula potřásl hlavou. "Jestli se dostaneš dolů, a duchové tě nezabijí, jak se dostaneš zase zpátky?"

Mladík pokrčil rameny a usmál se. Pak podal černochovi ruku.

"Sbohem, Gabulo," řekl. "Jsi statečný muž."

Gabula si toho ani nevšiml.

"Jdu s tebou, bwana!" rozhodl.

"I když není jisté, že se vrátíme?"

"Ano."

"Nerozumím ti, Gabulo. Máš strach a chceš domů. Tak proč zůstáváš se mnou, když ti nabízím, abys odešel?"

"Přisahal jsem, že ti budu sloužit, bwana," vysvětlil černocho. "A jsem Batoro!"

"Díky Bohu," ulevilo se mladíkovi. "Jsem rád, že půjdeš se mnou. Sám bych se do kaňonu zřejmě nedostal. A my se tam dostat musíme, nechceme-li zemřít hladu!"

"Přinesl jsem jídlo," upozornil Gabula. "Věděl jsem, že budeš mít hlad, a vzal jsem něco, co máš rád."

Otevřel malý balíček a vyňal několik tabulek čokolády a něco sušeného ovoce. Pro vyhladovělého von Harbena byly teď scvrklé plody pravou nebeskou manou, již Bůh kdysi seslal Izraelským. Pustil se do jídla s nebyvalou vervou, nepřestávaje Gabulovi blahorečit za jeho prozíravost. Když se nasytil, cítil, jak se mu vracejí síly i odhodlání.

Gabula patřil ke kmeni, žijícímu odedávna v rovinách pralesa. Cesta soutěskou byla pro něho čímsi zcela novým, leč rodová čest mu dávala zapomenout na strach. Nakonec se pouť srázem ukázala snazší, než zprvu vypadala. Kamenná suť umožňovala vcelku bezpečný sestup. Jen na několika málo místech si museli vzájemně vypomáhat. V takových chvílích si von Harben vždy znovu uvědomil, jak dobře bylo, že ho Gabula neopustil.

Když konečně dorazili na konec průrvy, zjistili, že jsou již značně daleko od vrcholku. Mladík se připlazil až k okraji a strnul. Pod ním se rozevřela propast. Hladká stěna vedla až k jakémusi výstupku hluboko ve strži.

Vrátit se zpátky bylo sotva myslitelné. Vždyť sestup je stál spoustu sil! Zůstat na místě znamenalo zemřít hladu.

Zbývalo jediné.

Von Harben se položil na břicho a požádal Gabulu, aby jej pevně držel za nohy. Pak se přehnul přes okraj skaliska, prohlížeje útes až dolů k terase. Zjistil, že několik stop pod nimi rozsedlina pokračuje. Bylo jen třeba se k ní dostat! Mladík spustil dolů svou hůl a pokusil se dosáhnout k přerušené stezce. Kdyby se co nejvíce natáhl, mohl by se jeho společník, držící se konce hole, zhoupnout do praskliny ve skále a tam se zachytit. Takovýto akrobatický výkon byl však nad síly obou mužů. Pomocí lana by vše bylo snazší, ale žádné s sebou neměli. Von Harben vzdychl a vtáhl se zpět, přemýšleje o jiném řešení. Nic jej však nenapadlo.

Gabula seděl schoulen v úžlabině. Báł se pomyslet, co bude dál. Již sám pohled přes okraj převisu ho naplňoval hrůzou. Myšlenku, že by ho měl jakýmkoli způsobem překonat, pokládal pak za holé šílenství. Přesto věděl, že ať učiní mladík cokoli, bude ho následovat.

Von Harben zatím usilovně uvažoval. Znovu a znovu zkoumal očima každé místo kolem. Konečně jej cosi napadlo.

"Pojď sem, Gabulo," vyzval svého druha. "Odházíme pár kamenů. Možná je to jediný způsob, jak z téhle pasti."

"Ano, bwana," souhlasil černocho a ihned následoval mladíkova příkladu, odhrnuje kamení, jež jim bránilo v cestě.

Pracoval horečně, jakoby upoután hlukem, který padající suť působila.

"Vypadá to dobře," usoudil po chvíli mladík. "Jen aby nás to nezasypalo. Pak by nám záhada Ztraceného kmene zůstala navždy utajena!"

"Ano, bwana," potvrdil černocho, vale právě na kraj útesu obzvláště velký balvan.

"Podívej!" zvolal náhle a ukázal na místo, kde valoun stál.

Von Harben se otočil a spatřil v překážce otvor zvící lidské hlavy.

"Konečně! Díky Nsenene, luční kobylce!" zvolal. "Máji tvůj kmen v totému, ne? Zdá se, že jsme našli cestu k záchraně!"

Oba muži přiskočili k otvoru a jali se jej rozšiřovat. Vytrhávali úlomky skaliska a házeli je do strže.

A zatím v lodici dole na jezeře vstal urostlý bojovník a pokynul svým soukmenovcům.

"Velká zed' se bortí," řekl.

"Pár kamenů!" usoudil jiný muž. "To nic neznamená!"

"Něco takového se stává jen po velkých deštích," hájil se první bojovník. "Proroctví říká, že velká zeď se jednou zřítí!"

"Možná je to démon, který žije ve velkém útesu," míní další. "Pojďme a upozorníme naše pány!"

"Počkáme a uvidíme!" rozhodl první. "Zatím nevíme, co za tím vězí. Řekneme-li jen, že z velké zdi padají kameny, vysmějí se nám!"

Von Harben a Gabula mezitím zvětšili otvor natolik, že se jim dalo protáhnout. Za ním bylo vidět, že průrva je dostatečně široká, takže sestup na nižší terasu bude možný.

"Sestoupíme jeden po druhém," řekl mladík. "Půjdu první, neboť vím, jak si počínat. Dělej totéž co já. Je to docela snadné a bezpečné. Musíš se opírat o jednu stěnu zády a o druhou nohama. Možná se trochu odřeme, ale nic víc."

"Ano, bwana, jdi první," souhlasil Gabula. "Budu se dívat a snad to dokážu!"

Mladík se spustil do otvoru, pevně se zapřel o stěny a počal zvolna sestupovat. O chvíli později již stál na široké římse. Ač měl Gabula srdce až v krku, bez váhání jej následoval. Když konečně stanul po mladíkově boku, vydechl tak hlasitě, že se von Harben nezdržel smíchu.

"To je démon sám!" ozvalo se z lodice, sotva se von Harben objevil na terase. Z plavidla bylo nahoru dobře vidět. A tak muži spatřili nejen bělocha, ale i jeho černého druha.

"Teď už o tom můžeme říci našim pánům!" usoudil jeden z bojovníků.

"Ne!" oponoval týž, který neznámé objevil jako první. "Možná to jsou démoni, ale vypadají jako lidé. Počkáme, dokud nezjistíme, co jsou zač a proč přišli."

Zbytek cesty do údolí byl již pro oba cestovatele nepoměrně snazší. Procházeli nyní úžlabinou mezi skalami, vedoucími na dno kaňonu. Tu a tam jim výhled zakrývaly žulové útesy, jež je však zároveň chránily před pohledy mužů v lodici. V jednom místě bylo dno soutěsky porostlé bujnou vegetací, prozrazující blízkost vody. Zanedlouho skutečně objevili pramen. Tady uhasili žízeň a odpočinuli si. Pak se bez obav pustili dál.

Kráčeli nyní lesem v úzké strži mezi skalisky. Konečně se průsmyk otevřel a les končil. Před nimi se objevila malebná krajina. Bystřiny se tu slily v řeku, vinoucí se zelenými lukami až k jezeru. Vodní pláň byla na březích hustě lemována vysokou travou, takže nebylo možné odhadnout, kam až se táhne.

Zatímco von Harben a Gabula obdivovali tento tajuplný kus světa, muži v lodici je ani na okamžik nespustili z očí. Byli od příchodích dosud příliš daleko, aby rozeznali, o koho jde, leč jejich předák již jedno věděl jistě - nezvaní hosté nebyli démoni!

"Jak to víš?" nevěřil jeden z mužů.

"Vidím, že jsou to lidé!" opáčil tázaný.

"Démoni jsou velmi chytří a mocní," upozorňoval pochybovač. "Mohou se proměnit v cokoli. V ptáky, zvířata, i lidi!"

"Právě proto," oponoval předák. "Kdyby chtěli sestoupit z velké zdi, nevolili by nejtěžší cestu! Proměnili by se v ptáky a slétli by dolů!"

Reptal se prohrábl ve vlasech. Cítil, že proti tomu se dá sotva co namítat. Alespoň tedy znovu navrhl, aby o tom šli povědět svým pánům.

"Ne," trval na svém předák. "Zůstaneme tady, dokud nepřijdou blíž! Bude lépe, když je rovnou přivedeme!"

Ledva učinil několik prvních kroků zeleným kobercem, von Harben zjistil, že to, co vypadalo jako louka, je mokřina, z níž se dostali jen s největší námahou. Jakmile stanuli na pevné zemi, počal mladík uvažovat, kudy dál. Vrátit se na útesy?

Na to byli příliš vyčerpaní. Ne, bude třeba dojít k jezeru!

Pohlédl k řece. Proud tu nebyl nikterak dravý, leč natolik rychlý, aby stačil ze dna spláchnout bahno. Snad bude možné se tudy brodit!

Vstoupil do řeky, drže se jednoho konce hole, zatímco černocho na břehu svíral druhý. Voda mu sahala po pás a pod nohama cítil pevné dno.

"Pojď, Gabulo," vyzval černocho. "Tudy se dostaneme k jezeru."

Jakmile Gabula uposlechl, dala se do pohybu také lodice. Brázdící tichými záběry pádel hladinu, plula k místu, kde řeka ústila do jezera.

Von Harben a jeho černý společník ubírali se z opačné strany týmž směrem. Tu a tam museli plavat, jindy jim voda sahala sotva po kolena. Ve výhledu jim bránila vysoká tráva.

"Zdá se, že jezero nemá pevné břehy," uvažoval nahlas mladík, "ale kořeny papyrů jsou tak husté, že po nich můžeme jít tak dlouho, až takové místo najdeme."

Konečně se před nimi uprostřed rákosí otevřela rozlehlá vodní pláň. Von Harben se chystal vkročit na hustou spleť kořenů, když přímo před sebou spatřil lodici, plnou po zuby ozbrojených válečníků.

Kapitola 5

Lukedi, černocho kmene Bagego, zvolna kráčel k jedné z chýší v rodné osadě pod horami Wiramwazi. U vchodu stáli dva strážci, ozbrojení oštěpy. "Nyuto mě posílá, abych donesl zajatci mléko," vysvětloval Lukedi. "Už se mu vrátil duch?"

"Jdi a podívej se," vybídl ho strážce.

Lukedi vstoupil do příbytku, a sotva jeho oči přivykly šeru, viděl, že bílý obr sedí uprostřed a dívá se na něho. Ruce i nohy měl spoutány pevnými provazci.

"Tady je jídlo," pravil Lukedi a položil nádobu s mlékem vedle vězně.
"Jak mohu jíst, když mám svázané ruce?" zeptal se Tarzan.
"Nevím," přiznal Lukedi. "Nyuto mě poslal s jídlem. Neřekl, abych ti rozvázal ruce!"
"Přetni provaz," vyzval jej Tarzan. "Jinak se nenajím."
V té chvíli vešel jeden z hlídačů. "Co říká?" tázal se Lukediho.
"Že se nenajím, bude-li mít na rukou pouta," odpověděl Lukedi.
"Řekl Nyuto, abys ho rozvázal?"
"Ne."
Bojovník pokrčil rameny. "Nech tu jídlo a jdi. Tak zněl rozkaz."
Lukedi se otočil, máje se k odchodu.
"Počkej!" zvolal Tarzan. "Kdo je Nyuto?"
"Náčelník kmene Bagego," vysvětlil Lukedi.
"Jdi a vyříd' mu, že s ním chci mluvit. A že se svázanýma rukama nemohu jíst!"
Lukedi byl hodnou chvíli pryč. Když se vrátil, měl v ruce řetěz a zámek.
"Nyuto říká, že ho můžeme přikovat ke kůlu a pak mu rozvázat ruce," oznámil strážci.
Nato připevnil jeden konec řetězu ke sloupu a druhý, končící obojkem, navlékl Tarzanovi na krk a zajistil zámkem.
"Rozvaž mu pouta na rukou!" vybídl strážce.
"Udělej to sám!" opáčil bojovník. "Nyuto poslal tebe! Mně nic neřekl."
Lukedi váhal. Bylo vidět, že se bojí.
"Zůstaneme tady s připravenými oštěpy," uklidnil ho strážce. "Neublízí ti."
"Neublízím mu," opakoval Tarzan. "Kdo vlastně jste - a kdo myslíte, že jsem já?"
Strážce se dal do smíchu. "Kdo jsme? Jako by to nevěděli!"
"Vím, kdo jsi," ujistil Tarzana druhý strážce.
"Jsem Tarzan," představil se vězeň. "A nemám s kmenem Bagego žádný spor."
Strážce se opět zasmál.
"Možná že se tak opravdu jmenuješ," připustil. "Vy lidé ze Ztraceného kmene máte divná jména. A možná s námi nemáš spor, ale my máme spor s tebou!"
Pak opustil chatrč, následován svým druhem. Lukedi zůstal, zaujat podivným vězněm. Tarzan se chopil nádoby a napil se. Lukedi z něho nespouštěl oči.
"Jak se jmenuješ?" zeptal se ho Tarzan.
"Lukedi."
"Nikdy jsi neslyšel o Tarzanovi z rodu Opů?"
"Ne."
"Kdo myslíš, že jsem?"
"Vím, že jsi ze Ztraceného kmene."
"Domníval jsem se, že ti, kdo k němu patří, jsou duchové."
"Neznáme pravdu," odvětil Lukedi. "Někteří si myslí, že tomu tak je, jiní, že ne. Ale ty to víš, protože jsi jedním z nich!"
"Nejsem jedním z nich," opravil jej Tarzan. "Přišel jsem z daleké země na jihu. Slyšel jsem o lidu Bagego i Ztraceném kmeni."
"Nevěřím ti," řekl Lukedi.
"Je to pravda," ujišťoval ho Tarzan.
Lukedi pohodil hlavou.
"Možná," připustil. "Nenosíš oděv jako ti ze Ztraceného kmene a máš i jiné zbraně."
"Viděl jsi někoho ze Ztraceného kmene?" chtěl vědět Tarzan.
"Mnohokrát," přikývl Lukedi. "Jednou za rok přijdou obchodovat. Přinesou sušené ryby, hlemýžďe a železo, a odnesou kozy a krávy."
"Když s vámi obchodují v míru a když myslíte, že k nim patřím, proč jste mě uvěznil?" nechápal Tarzan.
"Odedávna s nimi válčíme," prohlásil Lukedi. "Jednou za rok s nimi obchodujeme, ale jsou to naši nepřátelé."
"Proč?"
"Protože jindy přicházejí s mnoha bojovníky a odvádějí nám muže, ženy i děti. Nikdo z nich se už nevrátí. Nevíme, co s nimi dělají. Možná, že je jedí."
"Co se mnou tvůj náčelník hodlá učinit?"
"Nevím," pokrčil rameny Lukedi. "Teď se o tobě radí. Chtějí tě zabít, ale bojí se, že by tím rozhněvali duchy mrtvých Bagegů."
"Proč by mě duchové vašich zemřelých měli chránit?"
"Mnozí Bagegové věří, že ti, kdo patří ke Ztracenému kmeni, jsou jejich mrtví soukmenovci."
"Co si myslíš ty?"
"Když se na tebe dívám, myslím, že jsi člověk z masa a kostí jako já a že opravdu nejsi ze Ztraceného kmene, protože v něm jsou všichni duchové."
"A když sem chodí za obchodem, nepoznáte, jsou-li to lidé, nebo ne?"
"Jsou velmi mocní," vysvětlil Lukedi. "Mohou se proměnit v lidi, ale i v hady nebo lvy. Proto nic nevíme."
"Jak o mně rozhodne rada starších?" změnil Tarzan téma.
"Budou tě chtít zaživa upálit, aby zničili tvé tělo i tvého ducha."
"Neviděl jsi tu nedávno jiného bílého muže? Neslyšel jsi o něm?"

"Ne," odpověděl černochoch. "Před mnoha lety přišli dva bílí muži a tvrdili, že nejsou ze Ztraceného kmene. Nevěřili jsme jim, a tak příštího dne zemřeli. Už musím jít. Zítra ti zase přinesu mléko."

Když Lukedi odešel, počal Tarzan zkoumat řetězy a obojek, hledaje způsob, jak se jich zbavit. Nepřestával myslet na útěk.

Chatrč tvořila kruh a končila kuželovou střechou z trav. Stěny byly z kůlů, zaražených do země, zpevněných větvemi a omítnutých jilem. Podobných chýší viděl Tarzan již bezpočet. Věděl, že jeho jedinou nadějí je nadzvednout sloup, k němuž je upoután, a vyvléci z něho řetěz. Bude však těžké nevzbudit při tom pozornost stráží! A kdo ví, půjde-li vůbec vytáhnout! Navíc hlídači nahlíželi co chvíli dovnitř.

Když na osadu padl soumrak, Tarzan uleh, aby se trochu prospal. Jakkoli mu byl hluk z vesnice nepříjemný, brzy usnul. Na jak dlouho, nevěděl. Život mezi šelmami jej naučil využít každé chvíle k odpočinku a zároveň se probudit při prvním šramotu.

Vyrušil jej zvuk, vycházející odkudsi ze střechy. Nezpůsobil jej člověk, nýbrž zvíře. Vůně koření, doléhající sem od ohniště, byla tak pronikavá, že Tarzan nemohl zachytit jeho pach. Proč ale zvolilo cestu tudy? Bud' nenašlo jiný vchod, nebo je tak chytré, že nechce vzbudit pozornost stráží? A proč se vůbec snaží do chatrče dostat?

Vtom spatřil ve střeše nevelký otvor, jímž sem probleskl paprsek měsíce. Ať byl na střeše kdokoli, pokoušel se ji prorazit! Náhodou? Záměrně?

Sotva se otvor zvětšil, zahlédl Tarzan v měsíčním světle drobnou siluetu a tvář se mu rozzářila úsměvem. Viděl dvě tlapky, odstraňující stvolý tak, aby se vzápětí protáhlo celé tělo. V příštím okamžiku seskočil malý vetřelec přímo k Tarzanovi.

"Jak jsi mě našel, Nkimo?" uvítal jej syn divočiny.

"Nkima tě sledoval," vysvětlil opičák. "Celý den seděl na vysokém stromě a čekal na tmu. Proč jsi tady, Tarzane? Proč neodejdeš s Nkimou?"

"Jsem přivázaný," řekl Tarzan. "Nemohu odtud."

"Nkima přivede Muvira a jeho bojovníky," navrhl opičák.

Tarzan nesouhlasil.

"Ne," rozhodl. "Nepřišel by stejně včas. Vrať se do lesa, Nkimo, a počkej tam na mě! Přijdu brzy!"

Nkima se zdráhal, neboť se mu z chatrče nechtělo. Sám se v tmavém lese bál. Vždyť skoro celý život trávil ve strachu a klid cítil jen na ramenou svého pána!

Vtom jeden ze strážců zaslechl zevnitř zvuky a bez váhání vešel.

"Vidíš," šeptl Tarzan Nkimovi, "cos způsobil? Udělej, co ti říkám. Vrať se do lesa, než tě chytí a snědí!"

"Co se děje?" zvolal strážný. Slyšel podivné skřeky a brzy objevil i otvor ve střeše.

"Co je to?"

"Duch tvého praděda," ozvalo se od kůlu. "Přišel mi říci, že ty, tvoje ženy a děti zemřete, pokud se mi něco stane. A totéž vzkazuje Nyutovi!"

Strážce se roztřásl jako osika.

"Zavolej ho zpátky," prosil. "A řekni mu, že já s tím nemám nic společného. Ne já, ale Nyuto tě chce zabít!"

"Nemohu ho zavolat zpátky," opáčil Tarzan. "A ty uděláš nejlíp, když vyřídíš náčelníkovi, že mi nesmí ublížit!"

"Neuvidím Nyuta dřív než ráno," namítl strážce. "A to už bude možná pozdě!"

"Ne," ubezpečil jej Tarzan. "Duch tvého praděda do rána nikomu nic neudělá."

Bez sebe hrůzou, vrátil se strážce na své místo. Bylo slyšet, jak roztřeseným hlasem vypráví svému druhu, co ho potkalo. Tarzan se usmál a po chvíli znovu usnul.

Ráno příštího dne žádný ze strážců nepřišel. Jen Lukedi s obvyklou snídaní. Vypadal velmi rozrušeně.

"Je pravda, co říkal Ogonyo?" vydechl.

"Kdo je Ogonyo?" odpověděl Tarzan otázkou.

"V noci tě hlídal. Vyprávěl Nyutovi a celé vesnici, že slyšel, jak rozmlouváš s duchem jeho praděda, který řekl, že pokud se ti něco stane, všichni zemřeme."

"A Nyuto?"

"Nyuto se nebojí nikoho," pravil Lukedi.

"Ani duchů svých předků?"

"Ne. On jediný z Bagegů nemá strach z lidí Ztraceného kmene. Ted' se na tebe velmi hněvá, neboť jsi vyděsil vesničany. Za to tě dnes večer nechá upálit. Podívej!" A ukázal ke vchodu do chýše. "Vidíš? Chystají hranici a sbírají dřevo."

Tarzan zvedl zrak k otvoru ve střeše.

"Tudy odešel duch Ogonyova praděda," poznamenal. "Řekni Nyutovi, ať se přijde podívat. Pak snad uvěří."

"Ne," odpověděl Lukedi. "Nelekne se ani tisíce duchů. Je velmi odvážný, ale také tvrdohlavý a hloupý. Proto všichni zemřeme!"

"Bezpochyby," dodal Tarzan.

"Můžeš mě zachránit?" napadlo Lukediho.

"Když mi pomůžeš odtud, slibuji, že ti žádný duch nezkříví ani vlas!"

"Kdybych to tak mohl udělat," zaštkal černochoch, podávaje Tarzanovi nádobu s mlékem.

"Přinesl jsi jen mléko?" divil se Tarzan. "Proč?"

"Všichni ve vesnici patří k rodu Buliso, který nesmí pít mléko a jíst maso limby, černé krávy. Proto je dáváme zajatcům."

Tarzan byl v tu chvíli rád, že rod Buliso má v totemu krávu, a ne třeba luční kobyliku.

"Přeji si, aby si se mnou Nyuto přišel promluvit," pokračoval. "Jen tak pozná, že bude lépe mít ve mně přítele než

protivníka. Mnoho mužů mi ukládalo o život - mnoho větších náčelníků, než je Nyuto! Tohle není mé první vězení a není to poprvé, co mám být usmrčen! A vidíš, jsem dosud naživu, zatímco ti, kdo mě chtěli zabít, jsou mrtví! Jdi k Nyutovi a řekni mu, ať za mnou přijde jako přítel! Nejsem ze Ztraceného kmene!"

"Věřím ti," souhlasil Lukedi. "Půjdu a poprosím Nyuta, aby mě vyslechl, ale bojím se, že tak neučiní!"

Zrovna když černoch vycházel ze dveří chatrče, vypuklo v osadě pozdvižení. Tarzan slyšel vzrušené mužské hlasy, nářek dětí a dusot bezpočtu chodidel. Pak zazněly válečné bubny a zařinčely štíty a oštěpy. Viděl, jak se strážci dávají do běhu směrem k ostatním bojovníkům.

Lukedi skočil zpátky do chýše.

"Už jsou zase tady!" vykřikl, a schouliv se v koutě, roztrásl se hrůzou.

Kapitola 6

Erich von Harben hleděl do tváří urostlých polonahých válečníků, jejichž zbraně na něho mířily přes bok nízké lodice. Oštěpy divochů se nijak nepodobaly těm, jaké se užívají v dnešní době. Jejich těžké rukojeti připomínaly spíše kopí starověkých Římanů. Kromě oštěpu měl každý muž ještě krátký oboustranný meč, zavěšený v pochvě přes rameno. Jestli tohle nejsou zbraně římských legií, byla všechna von Harbenova studia k ničemu!

"Zeptej se, co chtějí," vyběhl mladík Gabulu. "Snad ti porozumějí."

"Kdo jste a co od nás chcete?" tázal se Gabula v jazyce Bantu.

"Přicházíme v míru," doplnil von Harben. "Chceme poznat vaši zemi. Vezměte nás ke svému náčelníkovi!"

Vysoký černoch na přídi lodice potřásl hlavou.

"Nerozumím vám," řekl. "Jste našimi zajatci. Odvedeme vás k našim pánům. Nastupte do lodi! Budete-li se vzpírat, zabijeme vás!"

"Mluví podivným jazykem," nechápal Gabula. "Neznám ho."

Von Harben byl jako u vytržení. Zdálo se mu, že procitl z tisíciletého spánku. Byl obdivovatelem starého Říma a znalcem jeho jazyka, a to, co nyní slyšel, mu připadalo jako ze stránek starého rukopisu. Rozuměl, co muž říká - byla to jakási směs latiny a místních nářečí.

Vzpomněl si na svá studia. Tehdy si nejednou představoval, že je obyvatelem starého Říma. Představoval si, jak hovoří před Forem a velí vojskům v Africe a Gallii. To, čeho však byl nyní svědkem, překonávalo veškerou fantazii. Jeho vlastní hlas mu připadal cizí a slova zadržovala, když oslovil muže před sebou v jazyce starořímských císařů.

"Nejsme nepřátelé," řekl. "Přišli jsme, abychom si prohlédli vaši zemi."

"Jste obyvatelé Říma?" zeptal se bojovník.

"Ne, ale moje země žije s Římem v míru," odpověděl von Harben.

Muž se zarazil, jako by obsahu sdělení nerozuměl.

"Jste z Castra Sanguinari," usoudil.

"Jsem z Germanie," opravil jej von Harben.

"O takové zemi jsem nikdy neslyšel. Jste Římané a přicházíte z Castra Sanguinari!"

"Zavedte mě k náčelníkovi," požádal von Harben.

"To chci. Nastupte! Naši páni již budou vědět, co s vámi!"

Von Harben a Gabula si při přelézání nevysokého boku počínali tak neobratně, že lodici málem převrhli. Bojovníci je přinutili usednout, a pak se plavidlo dalo do pohybu, klestíc si cestu mezi papyry.

"K jakému kmeni patříte?" zeptal se von Harben předák.

"Jsme barbaři z Mare Orientis, poddaní Valida Augusta, císaře Východu. Ale nač se ptáš? Víš to stejně dobře jako já!"

Po nějakém čase dopluli k osadě, tvořené řadou chýší, podobných úlům a spletených z papyru. Tady se hosté ihned stali středem pozornosti mužů, žen i dětí. Byli uvedeni jako zvědové, které zítra dopraví do Castra Mare, patrně sídelního města.

Když stanuli před náčelníkem osady, vyjádřil von Harben podiv nad tím, že je s nimi zacházeno vlídně a zároveň jsou pokládáni za nepřátele.

"Jsi občan Říma a ten druhý je zřejmě tvůj otrok," vysvětlil předák. "Naši páni nám nedovolují zabít Římana, byť byl z Castra Sanguinari, není-li to v sebeobraně či ve válce."

"Kdo jsou vaši páni?" ptal se mladík.

"Římané, kteří žijí v Castra Mare. Ale to přece každý z Castra Sanguinari ví!"

"Nejsem z Castra Sanguinari!"

"To vysvětlíš důstojníkům Valida Augusta," řekl předák. "Možná že oni ti uvěří, ale já ne."

"Jsou ti, kdo žijí v Castra Mare, černoši?" pokusil se von Harben pokračovat v hovoru.

"Odvedte je!" rozhodl předák místo odpovědi. "A zavřete je v chatrči! Tam si mohou vzájemně klást podobné hloupé otázky! Nechci je dál poslouchat!"

Několik bojovníků zavedlo zajatce do jednoho z příbytků. Tady dostali k večeři pečenou rybu a cosi jako salát z rákosových výhonků. Ráno přinesla stráž totéž jídlo jako večer a pak je vyvedla z chatrče. U břehu jezera bylo připraveno několik lodic, plných válečníků. Tváře i těla měli pomalované divokými barvami a byli ověšeni lesklými cetkami a peřím. Také plavidla byla vyzdobena podobným způsobem.

Bylo tu nyní mnohem více bojovníků, než kolik jich žilo v okolních chýších. Později se von Harben dověděl, že jsou i ze vzdálených příbytků, tvořících spolu se zdejšími velkou vesnici. Zajatci byli vyzváni, aby nasedli do předákovy kanoe, a sotva se tak stalo, celá flotila se dala do pohybu.

Cestou minuli ještě několik osad. Všude se hned ke břehu nahrnuli zvědavci, zaujati nevšední podívanou. Většinou však pluli labyrintem papyrů či po volné hladině.

Von Harben se pokusil navázat s předákem hovor, aby se dověděl, co s nimi bude a kdo jsou ti, které černoši označují

svými pány, leč bojovník jeho snaze nevěnoval nejmenší pozornost. Nakonec se mladík marných pokusů vzdal. Pádlovali několik hodin. Vedro a jednotvárnost krajiny počínaly být úmorné.

Za jedním z ohybů se konečně objevil širší pruh otevřené vodní plochy, z jejíhož protějšího břehu vystupoval násep, přecházející v mohutný val. Kanoe zamířily do prostoru mezi dvěma věžemi, jež ohraničovaly vjezd do přístavu. Bylo vidět strážce, pochoduující sem a tam. Sotva hlídky spatřily plavidla, zazněla trubka a muži vyběhli k molu.

Když se loď přiblížila, von Harben viděl, že jsou to vojáci. Na pokyn jednoho z nich kanoe zastavily a vyčkávaly, dokud předák nesdělí strážím, proč přijíždějí. Pak dostala jeho lodice svolení k proplutí, zatímco ostatní zůstaly na svých místech.

"Sečkejte, kde jste," pokynul jeden z poddůstojníků předákovi, jakmile kanoe vplula do přístavu. "Poslal jsem pro setníka."

Von Harben hleděl na vojáky s neskrývaným údivem. Byli oděni do tunik a plášťů římských legionářů. Na nohou měli sandály. Přílby, štíty, píky a španělské meče pocházely z dob dávno minulých. Jejich pleť nebyla ani černá, ani bílá, nýbrž světle hnědá. Zdálo se, že zjev von Harbenův je nijak nepřekvapuje.

Poddůstojník se vyptával předáka, proč přicházejí. Z tónu jejich hovoru bylo patrné, že mezi nimi panuje přátelský vztah.

Za hradbou spatřil von Harben střechy staveb a v dáli horské útesy, lemující kaňon.

Po chvíli se v bráně objevili dva další vojáci. První z nich byl patrně důstojník, na kterého čekali. Měl plášť a tuniku z jemné látky, obojí bohatě zdobené. Druhý byl řadový voják, snad posel. Co však von Harbena zarazilo - důstojník byl čistokrevný běloch!

"Kdo jsou ti lidé, Rufine?" obrátil se důstojník na svého podřízeného.

"Náčelník barbarů a bojovníci z osad západního pobřeží," odpověděl muž jménem Rufinus. "Přivádějí dva zajatce, které chytily v Rupes Flumen. Chtějí vstoupit do města a navštívit císaře."

"Kolik jich je?"

"Šedesát."

"Dobrá, mohou vstoupit do města," svolil důstojník. "Vydám jim průvodní listinu. Musí tu však nechat zbraně a plavidla a být zpátky do setmění. Setkání s Validem Augustem zajistit nemohu. Ať jdou do paláce a požádají prefekta." Když von Harben a Gabula vystoupili na břeh, důstojník užasl.

"Kdo jsi?" zeptal se mladíka.

"Mé jméno je Erich von Harben," představil se tázaný.

Muž potřásl hlavou.

"Takový rod v Castra Sanguinari neexistuje," prohlásil.

"Nejsem z Castra Sanguinari," opakoval mladík obvyklou odpověď.

"Nejsi?!"

"Mně tvrdil totéž," přidal se předák černochů.

"Teď ještě řekne, že není Říman," smál se důstojník.

"To chce právě říci," potvrdil předák.

"Počkej!" zvolal důstojník. "Přicházíš snad přímo z Říma?"

"Nejsem z Říma," zněla odpověď.

"Což jsou v Africe bílí barbaři?" divil se důstojník. "Tvůj oděv vsutku není římský. Musíš být tedy barbar, pokud nelžeš a nejsi z Castra Sanguinari."

"Možná je to špeh," usoudil Rufinus.

"Ne," odmítl mladík. "Nejsem ani vyzvědač, ani nepřítel."

"A kdo je tento muž?" ukázal důstojník na Gabulu. "Tvůj otrok?"

"Je v mých službách, ale není to otrok," vysvětlil mladík.

"Pojď sem," vybídl von Harbena důstojník. "Chci s tebou mluvit mezi čtyřma očima. Zajímáš mě, jakkoli ti nevěřím."

Von Harben se usmál.

"Nelžu," opakoval. "A kdybys tu přede mnou nestál, ani neuvěřím, že jsi!"

"Nevím, co tím míníš," řekl důstojník. "Ale teď již pojď se mnou."

Vydal příkaz, aby Gabulu zatím drželi na strážnici, a pak vedl von Harbena do jedné z věží. Vstoupili do nevelké místnosti, spojené s obydlím stráží. Byl tu stůl, lavice a několik hrubě otesaných židlí.

"Sedni si," vyzval mladíka důstojník, "a řekni mi něco o sobě. Nejsi-li z Castra Sanguinari, odkud tedy? Jak ses sem dostal a co tu pohledáváš?"

"Jsem z Germanie," odpověděl von Harben.

"To jsou divocí a nebezpeční barbaři!" pohoršil se důstojník. "Nemluví jazykem Říma, dokonce ani tak špatně jako ty!"

"Jak často jste se setkali s germánskými barbary?" zeptal se tentokrát von Harben.

"Já nikdy, ale naši letopisci o nich dobře vědí!"

"Kdy o nich psali naposledy?"

"Proč? Sanguinarius sám o nich mluví v knize o svém životě!"

"Sanguinarius?! Nikdy jsem o něm neslyšel!"

"Bojoval proti barbarům z Germanie osmistého třicátého devátého roku Říma," vysvětlil důstojník.

"To je víc než před osmnácti sty lety," opáčil mladík. "A odtehdy je mnohé jinak!"

"Myslíš? V téhle zemi se od doby Sanguinariovy nic nezměnilo. Nevěřím, že by se barbaři tolik změnili, zůstávají-li Římané stejní! Říkáš, že jsi z Germanie. Možná ses sem dostal jako zajatec a přivykl jsi zdejšímu životu. Tvůj oděv však vypadá zvláštně. Není z Říma. A není ani z jiných míst, o kterých jsem kdy slyšel! Vypravuj dál!"

"Můj otec je lékařem v Africe," pokračoval von Harben. "Když jsem ho navštěvoval, často jsem slyšel o Ztraceném kmeni, který žije v těchto končinách. Domorodci vyprávěli podivuhodné historky o bílých lidech z Wiramwazi. Tvrdili, že v horách sídlí duchové jejich předků. Rozhodl jsem se to zjistit. Ale všichni až na jednoho mě ze strachu opustili. Pak jsem objevil tohle údolí. Chytili nás a přivedli sem."

Důstojník chvíli mlčel, přemýšleje.

"Snad mluvíš pravdu," usoudil. "Tvůj oděv vskutku není z Castra Sanguinari. Hovoříš způsobem, který svědčí o tom, že naše řeč není tvou mateřštinou. Uvědomím o tobě císaře, ale předtím tě zavedu do domu svého strýce Septima Favonia. Uvěří-li tvému vyprávění, pomůže ti, neboť se těší císařově přízni."

"Jsi laskav," poděkoval mladík. "Budu tě potřebovat. Teď o mně víš všechno. Pověz mi tedy o sobě."

"Co mám říci?" nevěděl důstojník. "Jmenuji se Mallius Lepus. Jsem setníkem císařova vojska. Znáš-li římské zvyklosti, jistě se podivíš, že já, patricij, sloužím v armádě. Ale v tom se tradice příliš nedržíme. Sanguinarius povýšil vojenské hodnostáře na plnoprávné občany, takže dnes jsou z patricijů všichni. A tohle je Asparus," ukázal na muže, který právě vešel. "Přišel mě vystřídat. Až převezme stráž u brány, můžeme jít k mému strýci."

Kapitola 7

Tarzan vrhl po Lukedim tázavý pohled a poté vyhlédl z chatrče, aby zjistil, co mladého černocha tolik vyděsilo. Viděl bojovníky, mávající oštěpy, ale i ženy a děti. Co to vše znamená? Tarzan zprvu myslel, že Lukediho polekali jeho vlastní lidé, ale nebylo tomu tak. Zdálo se, že osadu napadl cizí kmen.

Bagegové se rozutekli do všech stran. Vesnici pobíhaly neznámé postavy. Občas se ozval zděšený výkřik.

Vtom do chatrče vběhli tři muži - cizí bojovníci, hledající domorodce. Lukedi se tiskl ke stěně, chvěje se hrůzou. Tarzan usedl a opřel se o kůl. Když ho předák cizích bojovníků spatřil, zůstal překvapen stát. Chvíli se o čemsi radil se svými druhy, a pak jeden z nich Tarzana oslovil. Syn divočiny nerozuměl, jakkoli mu slova cosi vzdáleně připomínala.

Vzápětí jiný objevil Lukediho a vyvlekl jej z kouta. Ostatní se snažili Tarzanovi naznačit, aby vyšel z příbytku. Ten však ukázal na řetěz. Jeden z bojovníků prohlédl zámek a odkvačil ven. Za okamžik se vrátil se dvěma kameny, vybídl Tarzana, aby ulehl, a pak počal bušit do obojku, až jej rozlomil.

Jakmile byl Tarzan volný, byl vyzván, aby spolu s Lukedim vyšli před chatrč. Tady si konečně mohl neznámé bojovníky lépe prohlédnout.

Uprostřed vesnice se shromáždil zástup snědých válečníků se svými vězni z kmene Bagego, mezi nimiž nechyběly ani ženy a děti. Tuniky, kyrsy, přilby i sandály vetřelců se lišily od všech, jaké Tarzan dosud viděl, ale stejně jako jejich řeč mu byly čímsi povědomé. Také těžká kopí a meče neměly se soudobými zbraněmi nic společného. Vzezření bojovníků působilo vskutku zvláštním dojmem. Tarzan měl pocit, jako by se setkal s někým, koho dávno zná, jen neví odkud.

Vtom k němu zamířil jakýsi běloch, oblečený podobně jako ostatní bojovníci, jen s bohatší výzdobou. A tehdy našel Tarzan klíč k celé záhadě - ten muž vypadal, jako by právě sestoupil z podstavce Caesarovy sochy na Palazzo dei Conservatori v Římě!

Ti lidé byli Římané! Tisíc let po pádu Impéria Romana se ocitl v zajetí císařských legionářů! Teď už věděl, proč mu byla jejich řeč povědomá! Vždyť i on studoval kdysi latinu! Četl Caesarovy komentáře a citáty z Vergilia. To vše sice dávno zapomněl, ale sotva uslyšel cizince promluvit, věděl, že podobný jazyk neslyší poprvé!

Se zájmem hleděl na neznámého a jeho druhy. Potřásl hlavou. Není to vše pouhý sen? Pak mu opět padl zrak na Lukediho a ostatní zajatce. Uviděl hranici, na níž měl zemřít. A pochopil, že to není sen, ale skutečnost.

Každý z bojovníků nesl krátký řetěz, opatřený obojkem a zámek. Jejich pomocí byli domorodci připoutáni jeden k druhému. K bělochovi, který byl zřejmě vyšším důstojníkem, se připojili další dva muži. Oslovili Tarzana a na cosi se ho ptali. Naznačil, že nerozumí. Obrátili se tedy k vojákům, kteří bílého obra objevili. Nakonec důstojník vydal podřízeným pokyny a odešel.

Tarzan nebyl připoután k ostatním domorodcům - jeho řetěz teď držel jeden z vojáků. Bylo tomu tak zřejmě proto, že nebyl černoch.

Konečně zástup vyrazil z vesnice. V čele kráčet důstojník a šik legionářů. Za nimi následovala řada zajatců, druhý důstojník a stráž. Za zajatci šlo několik vojáků, ženoucích před sebou krávy a ovce. Karavanu uzavíral další oddíl legionářů a třetí důstojník.

Cesta vedla podél úpatí hor a pak počala stoupat k vrcholům Wiramwazi. Tarzan byl nedaleko řady, ve které nechyběl ani Lukedi.

"Kdo jsou ti lidé?" zeptal se černocha.

"Duchové z Wiramwazi," odpověděl Lukedi. "Přišli, aby nám zabránili zabít svého druhu."

"Říkal jsem Nyutovi, aby ho nevěznil. To on vše zavinil. Ještě že duchové přišli dřív, než jsme ho upálili," dodal druhý zajatec.

"Co na tom?" mínil třetí. "Radši bych zemřel v rodné vesnici než v zemi duchů!"

"Možná nás nezabijí," usoudil Tarzan.

"Tebe nezabijí, protože jsi jedním z nich, ale Bagegy ano, protože se odvážili tě uvěznit."

"Ale jeho zajali také," upozornil Lukedi. "Což nevidíte, že k nim nepatří? Ani nerozumí jejich řeči!"

Ostatní potřásli pochybovačně hlavami. Stále věřili, že bílý obr je jedním z duchů.

Po čase se stezka stáčela vpravo a zavedla karavanu do úzké soutěsky, husté zarostlé stromy a křovinami. Puklina se postupně ještě zužovala, takže muži se rameny téměř dotýkali jeden druhého. Dno bylo pokryto sutí, spadanou shora. Chůze po ní byla pomalá a nesnadná. Jak postupovali dál, Tarzan si náhle uvědomil, že kaňon se vlastně svažuje dolů. Útesy se vypínaly stále výš a v soutěsce bylo stále větší šero. Jen vysoko nad vrcholky se modrala ranní obloha. Dlouho pochodovali úzkou strží, až vojáci konečně svolili ke krátké zastávce. Před nimi se tyčil mohutný kamenný

oblouk. Tarzan viděl, že je střežen vojáky a zpevněn branou, která se nyní otevřela, aby mohli projít. Za ní se cesta vinula k lesům. Tarzan poznal statné duby, ale také akácie a cedry.

Po chvíli dorazili k nevelké vesnici, tvořené řadou chýší ve tvaru úlů. Žili tu černoši, kteří se podobali Bagegům, jen jako zbraní používali pik a mečů. Tady rozhodli důstojníci rozbit tábor. Domorodci museli uvolnit chatrče vojákům, kteří se k nim chovali s povýšeností dobyvatelů. Zajatci dostali sušenou rybu a kukuřici. Zůstali bez přístřeší, nicméně směli alespoň nasbírat dříví a rozdělat oheň, aby se zahřáli. Řetězy jim však sňaty nebyly.

Ve větvích poletovali pestrobarevní ptáci a poskakovaly a štěbetaly opice. Ty ale Tarzana nezajímaly - jeho pozornost patřila nyní výhradně tajemným uchvatitelům.

Vtom ho zasáhl do hlavy padající žalud. Syn divočiny to přešel bez povšimnutí. Teprve když vzápětí následoval druhý a třetí, pohlédl nahoru. Na větvi přímo nad sebou spatřil malou opičku.

"Nkimo!" zvolal. "Jak ses sem dostal?"

"Viděl jsem, jak tě odvedli z vesnice Gomangani. Šel jsem za tebou."

"Prošel jsi roklí?"

"Nkima se bál, že se skály srazí a rozmačkají ho," odpověděl opičák. "A tak vyšplhal nahoru. Zezdola slyšel Tarmangani i Gomangani. Nahoře byl vítr a zima a Nkima cítil Sheetu, leoparda. Pak ho honili velcí pavíani a Nkima byl rád, když hory skončily a uviděl les. Byly to velké hory. Nkima se bál, ale našel cestu."

"Nkima by se měl raději vrátit domů," usoudil Tarzan. "Les je plný cizích opic!"

"Nebojím se!" vypjal Nkima hrud'. "Jsou to malé opice a mají ze Nkimy strach! Nejsou tak hezké jako Nkima, ale Nkima viděl některé, které se na něj dívaly a obdivovaly ho! Co chtějí cizí Tarmangani udělat s Tarzanem?"

"Nevím," přiznal Tarzan.

"Nkima se vrátí a přivede Muvira a Wazirie," navrhl opičák.

"Ne. Počkej, až najdu Tarmangani, kterého hledám. Pak můžeš za Muvirem."

Té noci spali všichni zajatci na holé zemi pod širým nebem. Nkima se stulil svému pánu v náručí, šťasten, že je opět s tím, koho má tak rád.

Ráno první otevřel oči Ogonyo a rozhlédl se kolem. Tábor se zvolna probouzel. Viděl legionáře, opouštějící chatrče, i své druhy, ležící v porostu. Viděl bílého obra, kterého ještě nedávno střežil v Nyutově vesnici, a malou opičku, schoulenou v jeho náručí. Ta sebou náhle trhla a podívala se podezřívavě na všechny strany. Pak se zvedla a vyskočila do větví nejbližšího stromu.

Ogonyo probudil své spoluvězně.

"Co se děje?" vykřikl jeden z nich.

"Duch mého praděda!" vyhrkl Ogonyo. "Už jednou jsem ho viděl! Opustil tělo bílého muže, který si říká Tarzan.

Potrestal nás, protože jsme zajali bělocha. Ted' jsme se zajatci stali sami. Zabijí nás a snědí!"

Ostatní jen pokyvovali hlavami. Po chvíli dostali jídlo, a když se všichni nasýtli, dala se karavana na pochod.

Celé dopoledne kráčeli jedním směrem. Minuli několik domorodých vesnic a poté se napojili na hlavní cestu, stáječící se k severu. Asi po hodině byly již za lesem vidět hradby. Stezka před nimi uhýbala a vedla k bráně se dvěma mohutnými věžemi. Pod náspem se táhl hluboký vodní příkop. Příchod ke vstupnímu portálu pak umožňoval dřevěný most. Za ním se karavana na okamžik zastavila. Důstojník, který ji vedl, podal strážím hlášení a poté celé procesí prošlo do pevnosti.

Místo chatrčí tu stály zděné domy s rozlehlými dvory. Byla zde spousta chodců - snědých lidí, oděných do tunik a plášťů, i polonahých černochoů. Ulicí lemoval bezpočet krámků - vypadalo to, jako by se ocitli na jakémsi tržišti. Lidé se zastavovali a dívali se na ně. Hlouček výrostků na ně dokonce cosi pokřikoval. Tarzan cítil, že pozornost kolemjdoucích je upřena především na něho. Někteří se dávali do řeči s vojáky. Co chvíli se ozval smích. Zdálo se, že se všichni dobře baví na účet nešťastných zajatců.

Cestou nabyt Tarzan přesvědčení, že černoši jsou zde otroky, snědí muži vojáky, obchodníky a řemeslníky, a běloši vládnoucími aristokraty.

Uprostřed města karavana náhle zabočila do další ulice a zamířila k velké kruhové stavbě ze žulových kvádrů, které byly podepřeny do výše prvního patra masivními sloupy. Vrchní oblouky zůstaly otevřené a bez střechy. Vypadalo to, jako by stanuli před jakousi arénou, podobnou římskému Koloseu.

Když došli k budově, provedl je důstojník nízkou branou a odtud po schodišti dolů do dlouhé chodby s bezpočtem kobek. Sem byli vězňové vpouštěni po malých skupinkách. Do jedné z nich vsadili také Tarzana s Lukedim a dvěma dalšími Bagegy. Jediným otvorem tu byly úzké dveře a okénko ve stěně, jímž dovnitř pronikalo slabé světlo a čerstvý vzduch.

Závora zapadla a zajatci zůstali sami, ponechání úvahám o tom, co je čeká.

Kapitola 8

Mallius Lepus vyvedl von Harbena ze strážnice a vyzval jednoho z vojáků, aby přišel s Gabulou. "Jsi mým hostem, Erichu von Harbene," řekl. "Při Jupiterovi, Septimus Favonius mi bude vděčen, že jsem tě k němu přivedl. Město Castrum Mare je jako bez života a večere u dvora čím dál nudnější. Proto císař jednou pozval náčelníka barbarů a podruhé si dokonce přivedl cvičenou opici. Hosté budou nadšeni, až uvidí někoho z Germanie. Jsi tam náčelníkem, ne?"

Než stačil von Harben odpovědět, mávl Mallius rukou. "Na tom vlastně nezáleží. Představím tě tak."

Von Harben se usmál. UVědomil si, že lidská povaha se ani za tisíc let příliš nezměnila.

"Tady je tvůj otrok," pokračoval Mallius. "Jako host Septimův budeš mít i jiné, ale svého sluhy se asi nebudeš chtít vzdát."

"To je pravda," přitakal von Harben. "Gabula je věrný. Nerad bych o něho přišel."

Mallius je pak zavedl k jakémusi skladišti. Stála tam připravena dvoje nosítka a několik nosičů, čekajících na rozkazy.

"Byls nedávno v Římě? Řekni, vyrovnají se má nosítka těm, jaká se nyní užívají tam?" ptal se Mallius.

"Od dob Sanguinariových se v Římě mnoho změnilo," odpověděl von Harben. "Kdybych ti měl o všem vyprávět, sotva bys uvěřil!"

"Možná, ale nosítka se příliš nezměnila," soudil Mallius. "Patricijové je jistě dosud používají!"

"Jejich nosítka teď mají kola," řekl von Harben.

"Neuvěřitelné!" vydechl Mallius. "To musí být muka, vydržet nárazy dřevěných kol volských spřežení o chodníky a cesty! Ne, Erichu, bojím se, že tomu nemohu uvěřit!"

"Chodníky a cesty jsou dnes hladké, dokonce i na venkově. Nosítka dnešních Římanů mají malá kola, obalená gumou - žádné dřevěné obry!"

Důstojník pobídl nosiče, a ti přidali do kroku.

"Vsadím se, Erichu, že v celém Římě nemá nikdo rychlejší nosítka než já!"

"Jak rychle jedeme?" zajímal se von Harben.

"Více než osm tisíc kroků za hodinu," odpověděl Mallius. "Padesát tisíc kroků za hodinu není u dnešních nosítek nic neobvyklého," pravil von Harben. "Říkáme jim automobily."

"Budeš mít velký úspěch," usmál se Mallius, poklepávaje svého hosta po zádech. "Ať mě skolí blesk Jupiterův, jestli Septimovi lidé neřeknou, že jsem konečně přivedl toho pravého! Pověz jim, žeš viděl nosítka, rychlá padesát tisíc kroků za hodinu, a prohlásí tě za největšího šprýmaře v Castra Mare!"

Von Harben se dal do smíchu. "Musíš přiznat, příteli, že jsem nikdy neřekl, že jsem viděl nosiče, který by běžel tak rychle!"

"Což jsi netvrdil, že se nosítka pohybují takovou rychlostí?" opáčil Mallius. "Jak by se mohla pohybovat bez nosičů? Táhnou je snad koně? Kde ale vzít koně, který by dokázal uběhnout padesát tisíc kroků za hodinu?"

"Ta nosítka nikdo nenosí, ani netáhne!" zdůraznil von Harben.

Důstojník se zvrátil do podušek. "Takže létají?!" vyprskl smíchy. "U Herkula, tohle musíš vypravovat Septimovi! Přisahám, že si tě oblíbí!"

Míjeli nyní širokou třídu, lemovanou alejí stromů. Nebyl tu chodník a cesta byla velmi prašná. Ve zdech domů se tu a tam objevily dveře či malé zamřížované okénko.

"Tady se bydlí?" zeptal se von Harben. "Ano."

"Podle vrat a zamřížovaných oken to vypadá spíše na vězení." Mallius zavrtěl hlavou.

"Ne, v Castra Mare nemáme zločince. To, co vidíš, je ochrana proti vzbouřeným otrokům či barbarům. Párkrát tu k něčemu podobnému došlo. I tak bývají dveře málokdy zavřené, protože zlodějů se není třeba obávat. Pokud někdo někomu ublíží, čeká jej odplata, ale to se stává zřídka."

"Neumím si představit město bez zlodějů a násilníků," namítl von Harben.

"To je prosté," vysvětlil Mallius. "Když Honus Hasta povstal a založil Castrum Mare, hemžilo se sousední město tolika zločinci, že se lidé báli v noci vyjít bez ozbrojeného doprovodu z domu. Honus přísahal, že v jeho městě žádní zločinci nebudou. Vydal zákon, trestající krádež a vraždu okamžitou smrtí. A nejen to - s viníkem zemřela i celá jeho rodina! Mnoho lidí říkalo, že Honus je krutý tyran, ale čas ukázal, že jeho rozhodnutí bylo moudré. Je to jeho zásluhou, že u nás dnes nemáme lupiče a vrahy. Když už se něco stane, je provinilec hned dopaden a popraven s celou rodinou."

Další cesta vedla do přilehlé ulice, kde nosiči zastavili před domovní branou a Mallius s von Harbenem sesedli z nosítek. Na Malliův pokyn se brána otevřela a oba muži prošli předsíní do zahrady, kde seděl za stolem starší muž a cosi psal. Von Harben se zájmem hleděl na starobylý kalamář, písátka a svitek pergamenu, které tento muž používal se stejnou samozřejmostí jako jeho předkové před tisíci lety.

"Buď zdrav, strýče," oslovil jej Lepus. "Přivedl jsem hosta, jakého Castrum Mare dosud nevidělo! Je to Erich von Harben, náčelník barbarů z Germanie. A to je můj vážený strýc, Septimus Favonius," představil svého příbuzného. Stařec povstal a pokynul hostu. Jakkoli se tvářil přívětivě, činil tak s jistým odstupem - vždyť zdravil pouhého barbara! Mallius pak vypověděl o tom, jak se s von Harbenem seznámil. Septimus Favonius svolil, aby u nich cizinec zůstal, a tak se oba mladíci odebrali do jedné z komnat, aby se von Harben upravil a převlékl. O chvíli později vyšel - oholen a oblečen jako římský patricij - do předsíně a odtud do vedlejší místnosti, přidělené Malliovi.

"Sejdi do zahrady," vybídl jej Mallius. "Obléknu se a přijdu za tebou."

Von Harben procházel domem, obdivuje jeho architekturu i výzdobu. Stěny a sloupy byly vystavěny ve strohém řeckém slohu, zatímco výšivky na kobercích a přikrývkách vykazovaly nesporný vliv Orientu a domorodých kultur. Odkud se však orientální motivy vzaly? Vždyť lidé Ztraceného kmene byli celá staletí odříznuti od ostatního světa vyjma kmene Bagego!

Sotva vstoupil do zahrady, naskytl se mu podobný pohled - zatímco hlavní střecha byla z tašek, ostatní byly doškové, podobné těm, pod jakými žili domorodci. Na konci zahrady stál jakýsi altán. Kolem se mezi záhony vinuly pěšiny, lemované letitými stromy.

Mysl i zrak mladého muže byly natolik zaujaty zahradou, že si zprvu nevšiml mladé dívky, krácející po cestě přímo k němu. Když jej spatřila, neskřývala překvapení. Oba se zastavili a pohlédli si do očí. Von Harben si uvědomil, že tak půvabné stvoření dosud neviděl.

Dívka první přerušila ticho.

"Kdo jsi?" zeptala se.

"Jsem tu cizinec," odpověděl von Harben. "A chtěl bych se omluvit, jestli jsem tě polekal. Myslel jsem, že tu nikdo není."

"Kdo jsi?" opakovala dívka otázku. "Nikdy jsem tu nikoho podobného neviděla."

"A já," opáčil von Harben, "jsem nikdy neviděl tak půvabnou dívku. Možná se mi to jen zdá. Možná že ani nejsi."

Dívka se zarděla. "Ty nejsi z Castra Mare," řekla. "To vím."

"Urazil jsem tě?" zeptal se mladík. "Promiň mi. Nechtěl jsem se tě dotknout. Tvá krása mi vzala dech."

"A dobré vychování," dodala dívka, tentokrát již s úsměvem.

"Odpustíš mi?"

"Řekni, kdo jsi a co tu děláš. Pak ti odpovím. Co když jsi nepřítel nebo barbar!"

Von Harben se usmál. "Mallius, který mě sem přivedl, trvá na tom, že jsem barbar. Ale jsem také host jeho strýce."

Dívka pokrčila rameny. "To mě nepřekvapuje," poznamenala. "Otec miluje návštěvy!"

"Ty jsi Favoniova dcera?"

"Ano, jsem Favonie. Ale tys mi o sobě dosud nic neřekl. Kdo jsi?"

"Jsem Erich von Harben z Germanie," představil se mladík.

"Germanie?!" zvolala dívka. "O té psali Caesar a Sanguinarius. Musí být velmi daleko."

"Nikdy se mi nezdála dál než teď," přiznal mladík. "I když tři tisíce mil nejsou ničím proti tisíci let!"

Dívka svraštila brvy. "Nerozumím ti," pravila.

"Vím," opáčil von Harben. "A nemohu ti to mít za zlé."

"Jsi náčelník?"

Neodporoval, neboť dosavadní zkušenost jej přesvědčila, že coby barbar může mezi zdejšími patricijí něco znamenat jen tehdy, má-li jako takový význačné postavení. Byl hrdý na svou vlast, nicméně věděl, že zde by sotva koho přesvědčil o její vyspělosti ve srovnání s Římem. A pak - chtěl před dívkou vypadat jako úctyhodný muž.

"Favonie," zašeptal její jméno, které mu znělo jako ševel vánku.

Dívka naň vrhla pátravý pohled.

"Ano?"

"Máš krásné jméno. Nikdy jsem takové neslyšel."

Dívka sklopila zrak. Měla nádherné vykroužené obočí, hrdé čelo a pronikavé oči.

"Jsem ráda, že se ti mé jméno líbí, jakkoli nevím proč. Říkáš, že jsi barbar, ale nepodobáš se mu. Vypadáš a chováš se jako patricij. Jen vůči ženě, již vidíš poprvé, jsi příliš smělý. Ale snad je to proto, že jsi opravdu barbar. A já ti odpouštím."

"Není vždy špatné být barbarem," usmál se von Harben. "A snad jím opravdu jsem. A tak mi jistě odpustíš, když řeknu, že jsi nejkrásnější dívka, kterou znám. A jediná, kterou bych..."

"Ať jsi kdokoli, příliš si troufáš!" ozvalo se náhle za Harbenovými zády. Otočil se a spatřil mladíka nevelkého vzrůstu v bohatě zdobené tunice, s rukou na jílcí krátkého meče.

"Kdo je ten barbar, Favonie?" zeptal se.

"Erich von Harben, host mého otce," odpověděla dívka, aby vzápětí představila příchozího.

"A tohle je Fulvus Fupus, který zneužívá otcovy blahosklonnosti k urážení hostů," řekla.

Fupus zbrunátněl. "Omlouvám se," zavrčel. "Ale jak mám vědět, kterého brát vážně a kterého ne? Nedávno tu byl opičák a před ním jakýsi divoch. Doufám, že tenhle barbar bude neméně úctyhodný!"

Jeho tón byl posměšný a příkrý a von Harben se jen s námahou ovládl. Naštěstí se objevil Mallius, aby Favonii představil hosta. Fupus se od té chvíle přestal o cizince zajímat a věnoval se výhradně dívce. Zdálo se, že je do ní zamilován. Ale co ona? Opětuje jeho city?

Von Harben si uvědomil, že i on se do dívky zamiloval. Nejednou v životě měl podobný pocit, ale nikdy ne tak naléhavý a silný. Počal dokonce nenávidět Fulva Fupa, jakkoli jej vlastně vůbec neznal. Za to, jak se na Favonii díval, i za to, jak se choval k němu samotnému. Prstem jakoby bezděky přejel po kohoutku pistole, ukryté pod tunikou...

Později, když Favonii otec navrhl všem návštěvu lázní, upozornil Mallius von Harbena, že strýc se už nemůže dočkat, až ho představí svým přátelům.

"Vezme nás do císařských lázní," řekl, "kam chodí jen nejváženější a nejzámožnější patricijové. Připrav si pár svých nejlepších historek! Ale tu o nosítkách nech na večeri v strýcově domě! Tam bude ta nejlepší společnost! Možná že i sám císař!"

Císařské lázně tvořila přepychová budova, jejíž průčelí bylo vyhrazeno obchodům s nejdražším zbožím. Když prošli do dvorany, dostalo se jim vřelého přivítání, které svědčilo o oblíbenosti, již se Favonius, jeho dcera a synovec ve městě těšili. Dívčin nápadník byl pak přijat o poznání chladněji.

Lazebníci uvedli hosty do oddělených šaten. Když si von Harben odložil, byl natřen vonným olejem a spolu s ostatními muži se odebral do sálu s bazénem. Kolem nádrže stálo několik řad žulových lavic. Von Harben byl rád, že se může konečně vykoupat, ale ještě více se těšil, že bude nablízku Favonii, která právě plavala podél okraje bazénu.

Skočil do vody a vynořil se až v její těsné blízkosti. Halou se rozlehl potlesk - potápění bylo pro obyvatele Castra Mare čímsi zcela neznámým.

Fulvus Fupus se zašklebil. Ani on nic podobného dosud neviděl, ale zdálo se mu, že nejde o nic těžkého. Rozhodl se ostatním předvést, že to, co dokázal barbar, zvládne stejně snadno. Rozběhl se a skočil do bazénu, avšak dopadl rovnou na břicho. Voda vyšplíchla do všech stran. Lapaje po dechu, dostal se s námahou ke kraji nádrže, doprovázen smíchem přihlízejících. Tvář mu zrudla zlostí. A pohlížel-li dosud na von Harbena s pohrdáním, pak od této chvíle ho přímo nenáviděl. Vylezl z vody a zamířil k šatně.

"Odcházíš, Fulve?" zeptal se jej mladý patricij, který si právě odkládal.

"Ano," procedil tázaný skrz zuby.

"Slyšel jsem, že Septimus Favonius má nový objev. Kdo je to?"

"Poslouchej dobře, Cecile," odpověděl Fupus. "Ten muž, který si říká Erich von Harben, tvrdí, že je náčelníkem barbarů"

z Germanie! Já si ale myslím něco jiného!"

"Co si myslíš?" nechápal Cecilus.

"Myslím, že je to zvěd z Castra Sanguinari," odvětil Fupus, naklání se k Cecilovi blíž. "To, že je barbar, jen předstírá!"

"Říká se ale, že nevládne naším jazykem," namítl Cecilus.

"Mluví jako každý, kdo se snaží přesvědčit ostatní, že jim nerozumí!"

Cecilus potřásl hlavou. "Septimus Favonius není hlupák. Nevěřím, že by se v Castra Sanguinari našel někdo, kdo by ho dokázal oklamat!"

"Je jen jediný člověk, který to může posoudit," opáčil Fupus. "A o všem se co nevidět dozví!"

"Koho máš na mysli?"

"Valida Augusta, císaře Východu - jdu teď rovnou k němu."

"Nebud' blázen, Fupe," odrazoval jej Cecilus. "Vysmějí se ti, ne-li něco horšího. Což nevíš, že Septimus Favonius se těší císařově přízni?"

"Možná. Ale všichni také vědí, že se přátelil s Cassiem Kastou, císařovým synovcem, jehož Validus obvinil z velezrady a poslal do vyhnanství. Nebude těžké přesvědčit vládce, že von Harben je Cassiovým emisarem!"

Cecilus se dal do smíchu. "Jdi tedy a udělej ze sebe hlupáka," řekl. "Nakonec skončíš na oprátce!"

"Ano, někdo na oprátce skončí," souhlasil Fupus. "Ale já to nebudu!"

Kapitola 9

Na město Castrum Sanguinari padl soumrak. Sklepení pod hradbami kolosea se ponořila do tmy a jen malá okénka dávala vězňům možnost vidět úzký pruh oblohy. Tarzan seděl opřen o stěnu a díval se na hvězdy. Cítil se jako šelma v kleci. Trpěl však více než zvíře, neboť si svou situaci plně uvědomoval. Zároveň ale mohl přemýšlet o tom, jak se odtud dostat.

Zatímco Lukedi a ostatní zajatci spali, Tarzan hleděl na oblohu, jako by hvězdám záviděl jejich svobodu. Vtom zaslechl podivný zvuk. Zdálo se, že venku v aréně kdosi zmateně pobíhá. A pak se v okénku objevila důvěrně známá silueta.

Tarzan se usmál a vydal tlumený skřek. Lidské ucho by jej sotva zachytilo, ale ten, komu byl určen, ho slyšel dobře.

Nkima se protáhl mřížovím a seskočil na podlahu, aby se vzápětí schoulil Tarzanovi v náručí.

"Pojď se mnou domů," žadonil. "Proč jsi tady v té studené díře v podzemí?"

"Už jsi někdy viděl klec, ve které občas držíme Jad-bal-ju?" zeptal se Tarzan. "Nemůže ven, dokud neotevřu branku."

"Ano," pískl Nkima.

"Já jsem také v kleci. Nemohu ven, dokud neotevřou dveře."

"Půjdu a přivedu Muvira a jeho bojovníky s ostrými holemi," navrhl Nkima. "Přijdou a pustí tě ven!"

"Ne, Nkimo," nesouhlasil syn divočiny. "Nemohu-li se odtud dostat sám, Muviro mi nepomůže. Nepřišel by včas.

Mnoho Waziriů by zahynulo, protože tady je víc bojovníků, než kolik by jich přivedl."

Pak se Tarzan uložil ke spánku a v jeho náručí usnul i Nkima. Když se ráno syn divočiny probudil, byl opičák pryč. K poledni přišli vojáci a otevřeli dveře kobky. Vedl je bílý důstojník, doprovázený otrokem. Běloch Tarzana oslovil, ten však jen zavrtěl hlavou. Velitel se tedy obrátil k černochovi, aby se zeptal zajatce, zná-li jazyk Bagegů.

"Ano," potvrdil Tarzan.

Od té chvíle se stal černochem jejich tlumočnickem.

"Kdo jsi a cos jako běloch dělal v osadě Bagegů?" zněla první důstojníková otázka.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," představil se vězeň. "Hledal jsem jistého bílého muže, který zabloudil kdesi v horách. Spadl jsem ze skály a ztratil vědomí. Mezitím mě zajali Bagegové. Pak jejich vesnici přepadli vaši vojáci a mě odvedli sem. Teď víte všechno. Doufám, že mě propustíte!"

"Proč?" nechápal důstojník. "Jsi občan Říma?"

"Ovšemže ne. Ale co to má s tím společného?"

"Nejsi-li Říman, mohl bys být nepřítel. Jak můžeme vědět, že nejsi z Castra Mare?"

Tarzan pokrčil rameny. "Nevím. A nevím ani, co je Castrum Mare."

"To říkáš proto, abys nás zmátl," usoudil důstojník. "Možná předstíráš i to, že nemluvíš naší řečí. Nás ale neoklameš!"

Nejsme tak hloupí, jak si v Castra Mare myslí!"

"Kde a co je Castrum Mare?" nechápal Tarzan.

Důstojník se usmál. "Jsi velmi chytrý," pravil.

"Ujišťuji tě," opáčil Tarzan, "že nemám v úmyslu tě podvést. Věř mi a odpověz na mou otázku."

"Co chceš vědět?"

"Nepřišel k vám v poslední době ještě nějaký běloch? Hledám ho."

"Nikdo takový nepřišel," ujistil Tarzana důstojník. "A to od chvíle, kdy Marcus Sanguinarius vedl své legie do vítězné bitvy s barbary."

"Kdyby se tu objevil cizinec, věděl bys to?"

"Kdyby byl v Castra Sanguinari, tak ano. Ale kdyby vešel do Castra Mare na východní straně údolí, nevěděl bych o něm. Ale teď už pojď! Nejsem tu proto, abych odpovídal na tvé otázky, ale proto, abych tě odvedl k někomu, komu budeš odpovídat ty sám!"

Na důstojníkův pokyn vyvedli vojáci Tarzana z cely a poté chodbou do města. Prošli několika ulicemi, až dorazili k mohutné budově. Před vchodem stála stráž s bohatě zdobenými kyrysy a přilbami.

Po chvíli se Tarzana a tlumočníka ujal jeden z důstojníků a všichni pak vstoupili dovnitř. Dlouhou a širokou chodbou, z níž vybíhala řada místností, došli až k prostornému sálu, jehož strop byl nesen mohutným sloupovím. Na konci komnaty seděl v bohatě vyřezávaném křesle urostlý muž. Sál byl plný lidí. Někteří měli prosté pláště a tuniky, jiní bělostné tógy. Střídali se tu otroci, poslové i vojáci. Tarzanův doprovod se zastavil pod jedním z oblouků a čekal.

"Kde jsme?" zeptal se Tarzan černého tlumočníka. "A kdo je ten muž v křesle?"

"To je trůnní síň císaře Západu, a ten muž je sám císař Sublatus."

Tarzan se rozhlížel kolem v němém úžasu. Lidé přicházeli k trůnu a vzdávali hold svému císaři. Jakkoli jim nerozuměl, cítil, že přicházejí s nejrůznějšími prosbami. Byli tu patricijové, obchodníci, barbaři i otroci. Císař Sublatus byl statný muž, oděný do sněhobílé tuniky se zlatým kyrysem a purpurového pláštěku přes ramena. Hlavu zdobila vavřínová čelenka, jediný znak jeho úřadu. Za trůnem visely těžké závěsy, před nimiž stála řada vojáků, třímajících v rukou berly se stříbrnými orly a pestré praporce. Na sloupech kolem byly rozvěšeny štíty a korouhve. Vše, včetně bitevních výjevů na stěnách, působilo majestátním dojmem.

Pak se objevil muž, snad komoří, a oslovil důstojníka, který přivedl zajatce.

"Ty jsi Maximus Preclarus?" zeptal se.

"Ano," potvrdil důstojník.

"Předved' vězně!"

Pohledy všech přítomných se upřely na Tarzana. Nebylo divu! Vždyť mezi nádherně oděnými patricijí působil ve svém bederním pásu z leopardí kůže jako lovec z pravěku! Jeho bronzově opálená pleť, bujná kštice plavých vlasů a pronikavě šedé oči jej výrazně odlišovaly od ostatních. Urostlá postava a hrdý krok tajemného vězně zaujaly i samotného Sublata, který vždy obdivoval divokou nezkrotnost šelem.

Tarzan nečekal, až bude osloven, a rovnou se obrátil k Bagegovi.

"Zeptej se císaře, proč mě vězní, a řekni mu, že žádám, aby mě neprodleně propustil!"

Černoch se roztřásl jako list.

"Dělej, co ti říkám!" vyzval jej Tarzan.

"Co říká?" ptal se vladař tlumočníka.

"Bojím se jeho slova opakovat," přiznal černoch.

"Nařizuji ti to!" zvolal císař.

"Ptá se, proč je vězněn, a žádá okamžité propuštění."

"Zeptej se ho, kdo je, že se opovažuje udílet císaři rozkazy!" zahřměl Sublatus.

"Pověz svému císaři," pravil klidně syn divočiny, "že jsem Tarzan z rodu Opů a že mé jméno mu řekne právě tak málo jako jeho mně. Mohu ho přesvědčit, že jsem na rozkazy a jejich plnění stejně zvyklý jako on!"

"Odved'te toho opovázlivce!" nařídil císař strážím.

Vojáci přiskočili, aby se chopili zajatce, ten je však snadno setřásl.

"Řekni císaři," pokračoval, "že ho žádám, aby mě vyslechl. Nepřišel jsem jako nepřítel, a tak očekávám, že se mnou bude podle toho jednáno! A to hned - dřív než odejdu!"

Tvář imperátorova nabyla nyní barvy jeho pláštěku.

"Odved'te ho!!!" křičel. "Zavolejte stráž! Dejte Maxima do želez za to, že vězni dovolil urazit císaře!"

Dva vojáci se pokusili Tarzana zmocnit každý z jedné strany, ale ten uskočil a oba muži se srazili hlavami tak prudce, že vzápětí padli omráčení k zemi.

Tarzan vyskočil na pódium. Vše proběhlo tak rychle a nečekaně, že mu v tom nikdo nestačil zabránit. Uchopil vládce za ramena, strhl jej z trůnu a několikrát jím smýkl. Pak ho popadl za límec a lem kyrysu a vyzdvihl do vzduchu - právě v okamžiku, kdy se proti němu vyřítilo několik kopiníků. Chráně se císařovým tělem jako štítem, obrátil se k tlumočnickovi.

"Řekni císaři, že jestli se mě někdo pokusí napadnout dřív, než budu na ulici, zlomím mu vaz. Ať nařídí, aby všichni ustoupili! Odmítne-li, vše, co se stane, bude jeho vinou!"

Krátce poté císař poručil strážím, aby Tarzana nechaly vyjít z paláce. Tarzan seskočil z pódia. Jak procházel i se svým živým břemenem komnatou, obraceli se k němu patricijové zády, neboť nesměli být svědky císařovy pohany.

Když vyšel ze sálu, zamířil chodbou ke vstupní bráně. Sublatus jen vydával pokyny strážím, aby uvolnily cestu. V jeho hlase se mísily strach, zlost i nenávist. Strážcům nezbylo než uposlechnout. Jakkoli imperátora neměli nijak v lásce, zůstával pro ně ztělesněním nejvyšší autority a jeho potupu cítili jako svou vlastní. Proto jen s největším sebezapřením pouštěli polonahého obra a jeho tlumočníka z brány.

Město Castrum Sanguinari stálo na místě vykáceného lesa, jenž kdysi pokrýval západní stranu kaňonu. Jeho zakladatelé vymýtili toliko prostory pro budovy a cesty a zbytek porostu zachovali. Proto se ve stínu pralesních velikanů ocitly nejen široké bulváry, ale i úzké uličky.

Uprostřed hlavní ulice postavil Tarzan Sublata na zem. Otočil se k bráně paláce, plné vojáků, a oslovil tlumočníka.

"Řekni jim, aby se vrátili dovnitř. Teprve pak císaře propustím!"

Viděl, jak hlídky zvedají kopí, a bylo mu jasné, že sotva by nechal Sublata odejít, stal by se okamžitě jejich terčem.

Strážci váhali, ale císař na ně volal, aby splnili, oč cizinec žádá. Stisk kolem ramen byl příliš silný a vladař cítil, že nemá jinou možnost než barbarovi vyhovět.

Jakmile strážě odešly do paláce, Tarzan císaře propustil. Ten se rozběhl k bráně vstříc vojákům. Syn divočiny neotálel, vyhoupl se do větví nejbližšího dubu a zmizel císaři i jeho gardě z dohledu. Vzduchem okamžitě zasvištělo několik oštěpů. Vojáci doběhli ke stromu, aby lapili uprchlíka, ale ten byl dávno pryč.

Sublatus jim byl v patách.

"Rychle!" volal. "Rychle za ním! Dám tisíc dinárů tomu, kdo barbara přivede!"

"Tady je!" vykřikl jeden z vojáků.

"Ne," oponoval druhý, ukazuje jinam. "Viděl jsem ho prchat opačným směrem!"

Tarzan se zatím dostal až druhou stranu bulváru. Tady seskočil na jednu z nízkých střeš a odtud na strom ve dvoře. Zastavil se a naslouchal. A pak, tiše jako šelma v pralese, propířil se mezi stíny až ke dvěma osobám, které tu seděly, nemajíce o něm ani potuchy. Tarzan však z mladého páru nespustil oči.

Zdalo se, že mladík se dívce dvoří. Nebylo ani třeba rozumět jejich slovům. Zatímco on naléhal, ona se tvářila odmítavě. Co chvíli zvedla hlavu, takže jí Tarzan viděl do tváře. Byla velmi půvabná. Zato obličej jejího ctitele mu připomínal spíše Pambu, krysu.

Odmítaný nápadník počal zvyšovat hlas. Vtom se dívka zvedla z lavičky a měla se k odchodu. Mladík vyskočil a chytil ji za ruku. Dívka vykřikla o pomoc, rozčilený muž jí však jednou rukou zakryl ústa a druhou k sobě přivinul.

Tarzan mohl zůstat netečný - ženy z Castra Sanguinari jej nezajímaly víc než divošky z kmene Bagego, lvíce či opice Toyatova kmene. V podobných případech však jednal vždy instinktivně. Mladík se mu nelíbil, zatímco k bezbranné dívce pocítil náklonnost.

Násilník opřel dívku o lavici. Skláněl se nad ní čím dál víc, když vtom to zašumělo ve větvích a v příští chvíli tu stál polonahý bílý obr. Šedé oči měřily mladíka nelítostným pohledem. Pak jej ocelové paže uchopily za tuniku a mrštily jím stranou. Přistižený surovec viděl, jak neznámý pomáhá dívce na nohy, a vzápětí si všiml ještě něčeho - ten muž nebyl ozbrojen! Vytrhl z pochvy meč a chystal se k odvetě. Dívka skočila mezi oba soky, volajíc čísi jméno. Tarzan ji strhl za sebe a v tom okamžiku mladík zaútočil. Dříve než mohl udeřit, syn divočiny hbitě uskočil. S něčím podobným se mladý Říman dosud nesetkal - oči i ruce neznámého barbara byly rychlejší než jeho meč!

Dívka sledovala souboj se zatajeným dechem, obdivujíc tajemného hrdinu, který, ač barbar, vyhlížel ušlechtleji než mladík sám.

Sotva uhnul protivníkově zbrani, vyrazil plavovlasý cizinec k protiútok. Ocelové prsty sevřely mladíkovu zápěstí. Meč se vysmekl útočnickovi z ruky a zazvonil o kamenný chodník. V téže chvíli vběhli do zahrady tři muži - dva běloši s dýkami a černoch s mečem. Spatřili cizince, jak svírá pěst jakéhosi člověka. Domnívali se, že jejich druh byl napaden a že brání dívku.

Tarzan cítil, že se čtyřmi soupeři nebude lehká práce. Nezbylo než na útěku použít mladíka jako živý štít! Vtom dívka vyběhla přichozím naproti, naznačujíc, aby zůstali stát. Pak jim zřejmě vysvětlila, oč jde. Tarzan dosud držel zuřivce za ruku.

Dívka se k němu otočila a oslovila jej. Nerozuměl, a tak jen potřásl hlavou. Snad by mohl promluvit s černochem!

"Jsi Bagego?" otázal se domorodce v jeho mateřštině.

"Ano," potvrdil černoch, neskryvaje překvapení. "A kdo jsi ty?"

"Rozumiš jazyku těchto lidí?" zeptal se Tarzan místo odpovědi.

"Ano," odušil černoch. "Byl jsem jejich zajatcem mnoho let, stejně jako řada jiných Bagegů. Jazyk svých rodičů jsem však nezapomněl."

"Dobrá," přikývl Tarzan. "Ta dívka se mnou chce mluvit?"

"Chce vědět, kdo jsi a odkud přicházíš. Cos dělal v její zahradě a jak ses sem dostal. Proč jsi ji zachránil a..."

Tarzan zvedl ruku. "Jedno po druhém," pravil. "Jsem Tarzan z rodu Opů, cizinec z daleké země. Přišel jsem v míru a hledám ztraceného přítele."

Náhle se zpoza zdí ozvaly vzrušené hlasy.

"Podívej se, co se děje, Axe," vyzvala dívka jednoho z přichozích. Muž, zřejmě otrok, se ihned vzdálil.

Pak dívka znovu oslovila Tarzana.

"Dilecta je ti zavázána," řekla. "A její otec se ti odmění!"

V té chvíli se vrátil Axis, doprovázen mladým důstojníkem. Když legionář spatřil Tarzana, zarazil se a sáhl po meči.

Také syn divočiny přichozího poznal - byl to Maximus Preclarus, mladý patricij, který ho odváděl z kolosea do paláce.

"Odlož svůj meč, Maxime," řekla dívka. "Tento muž není naším nepřítelem!"

"Jsi si tím jista, Dilecto?" nevěřil Maximus. "Co o něm víš?"

"Vím jen, že přišel včas a zachránil mě před tímhle násilníkem," vysvětlila dívka, blýskajíc očima po mladíkovi.

"Tomu nerozumím," potřásl hlavou Maximus. "Je to barbarský zajatec. Říká si Tarzan. Dnes ráno jsem ho vedl do paláce k císaři. Myslíme si, že je to špeh z Castra Mare."

"Je-li zajatcem, co dělá tady? A proč jsi tu ty?"

"Napadl samotného císaře a pak uprchl z paláce. Celé město ho hledá. Já velím zdejší setnině. Šel jsem rovnou sem, protože jsem se bál, aby se ti něco nestalo."

"Byl to Fastus, císařův syn, kdo mi chtěl ublížit!" upozornila dívka. "A ten divoch mě před ním zachránil!"

Maximus přeměřil pohledem Sublatova syna. Zdalo se, že neví, co dál.

"Tady ho máš," zavrčel Fastus. "Zpátky s ním do vězení!"

"Fastus mi nemá co rozkazovat!" odpověděl mladý důstojník. "Sám vím, co mám učinit!"

"Zatkneš muže, který mě zachránil?" ptala se Dilecta.

"Co jiného mohu dělat?" váhal Maximus. "Je to moje povinnost."

"Tak to udělej!!!" sykl Fastus.

Maximus počal ztráct trpělivost. "Ještě slovo a ztrestám tě, Faste!" vzkřikl. "I kdybys byl synem samotného Jupitera, nic mi v tom nezabrání! Raději zmiz, než se přestanu ovládat!"

"Mpingu," oslovila dívka jednoho z otroků. "Ukaž Fastovi cestu!"

Fastus zrudl. "Otec se o tom dozví!" slíbil. "A nezapomeň, Dilecto, že tvou rodinu nemá příliš v oblíbení!"

"Odejdi!" zvolala dívka. "Nebo tě dám vyvést otroky!"

S kletbou na rtu opustil Fastus zahradu. Dilecta se obrátila k Maximovi.

"Co budeme dělat?" zeptala se. "Nemohu toho cizince, který mě zbavil Fastu, nechat uvěznit! Ale zároveň vím, že musíš splnit svou povinnost a zavést ho k císaři!"

"Mám plán," odvětil Maximus. "Ale musím o něm promluvit s cizincem!"

"Mpingu mu rozumí," podotkla dívka.

"Věříš Mpingovi?" ujišťoval se důstojník.

"Naprosto," potvrdila Dilecta.

"Pošli tedy ostatní pryč," vyzval ji Maximus, ukazuje na Axa a Saruse.

Když se vrátil Mpingu, Maximus mu sdělil, co bude jeho úkolem.

"Řekni cizinci," začal, "že mě poslali, abych ho uvěznil. Ale protože zachránil Dilectu, pomohu mu, bude-li se řídit tím, co mu povím!"

"Co mám udělat?" zeptal se Tarzan.

"Půjdeš se mnou, jako bys byl zajat. Povedu tě k mému domu. Tam se můžeš skrýt. Dilecta upozorní sluhy, o koho jde. Rozumíš?"

"Rozumím," souhlasil syn divočiny.

"Později už najdeme cestu, jak tě odtud dostat!"

Kapitola 10

Validus Augustus, císař Východu, nenesl na svých bedrech příliš starostí, neboť jeho říše byla nevelká a obyvatel nemnoho. Na ostrově Castrum Mare žilo sotva dvacet tisíc lidí, převážně míšenců. Ve vesnicích a na východním pobřeží Mare Orientis pak přebývali černoši.

Dnešní slyšení bylo u konce, a tak se císař uchýlil do palácové zahrady, aby si tu za doprovodu hudebníků, skrytých za vinnými keři, pohovořil se svými nejbližšími.

"Fupus ví, že slyšení již skončilo," upozornil jednoho ze sloužících. "Ať přijde zítra!"

"Velmi naléhá," řekl dveřník. "Tvrdí, že věc nesnese odkladu. Prý je ohrožena tvá bezpečnost."

"Přiveď ho tedy," svolil panovník.

Dveřník se uklonil a odešel.

"Což nebudu mít chvíli klidu? To mě budou stále otravovat hlupáci jako Fulvus Fupus svými nudnými historkami?" ulevil si císař.

Když se za okamžik Fupus objevil, přivítaly jej nevráživé pohledy.

"Přicházím, abych splnil svou povinnost jako občan Říma, jehož nejvyšší ctí je dbát o bezpečnost svého panovníka," začal.

"Oč jde?" přerušil jej Validus Augustus.

"V Castra Mare je cizinec, který o sobě tvrdí, že přichází z Germanie, ale já si myslím, že je to špeh z Castra Sanguinari, kde je na návštěvě u Sublata Cassius Hasta."

"Co víš o Cassiovi? Co ten s tím má společného?"

"Říká se, že..."

"Slyšel jsem o Cassiovi nejednu historku," vpadl mu do řeči císař. "Jen svého synovce někam s něčím pošlu, a už se v celém Castra Mare všichni snaží sehnat kdejaký klep."

"Říkám jen, co jsem slyšel," pokračoval Fupus. "Sám o tom nic nevím."

"Tak cos slyšel?"

"V lázních se povídá, že jsi poslal Cassia do vyhnanství, protože proti tobě osnoval spiknutí. Šel rovnou k Sublatovi, který ho přijal přátelsky. Teď prý spolu chystají útok na naše město!"

Validus se zamračil.

"Plané žvásty!" usoudil. "A co zajatec? Co ten s tím? Proč mi o něm nikdo neřekl?"

"Nevím," opáčil Fupus. "Proto jsem pokládal za svou povinnost přijít. Muž, který zajatce skrývá, je bohatý patricij."

"Kdo je to?"

"Septimus Favonius."

"Septimus Favonius!" opakoval císař. "To není možné!"

"Proč ne?" oponoval Fupus. "Jak císař jistě ví, byl Cassius důvěrným přítelem Septimova synovce Mallia Lepa. Dům Septimův byl Cassiovi vždy otevřen. Ke komu jinému by se měl obrátit o pomoc než k tomuto muži, známému široko daleko? Snad už jediný císař o tom neví!"

Panovník vstal a počal přecházet zahradou sem a tam. Po chvíli se otočil k jednomu ze svých společníků.

"Ať mě skolí sám Herkules," prohlásil, "jestli na tom, co říká Fulvus, není něco pravdy! Jak ten cizinec vlastně vypadá?"

"Je to běloch, ale nevypadá jako patricij," zněla odpověď. "Snaží se mluvit naším jazykem, ale je to jen zástěrka!"

"Jak se mohl dostat do Castra Mare, aniž by mi o tom některý z důstojníků pověděl?" nechápal císař.

"To se dozvíš od Mallia Lepa," řekl Fupus. "Byl velitelem stráží v Porta Decumana, když barbara přivedli. Sám víš, jak je snadné kohokoli podplatit!"

"Tvá slova znějí přesvědčivě," usoudil císař. "Skoro se zdá, že jsi to všechno vymyslel sám."

Pak se obrátil na jednoho z důstojníků.

"Naříd, ať okamžitě zadrží Septima, Mallia i toho cizince!" poručil.

V téže chvíli se vrátil dveřník.

"Septimus Favonius žádá o rozmluvu," oznamoval. "Mallius Lepus a cizinec jsou s ním."

"Přiveď je!" nařídil císař. "A ty počkej tady!" vyzval důstojníka. "Uvidíme, co nám Septimus řekne!"

Za okamžik se přichozí objevili v zahradě. Favonius a Lepus pokynuli císaři a pak představili von Harbena jako barbara z Germanie.

"Slyšel jsem o něm," pokýval hlavou císař. Favonius a Lepus přeměřili ostrým pohledem Fulva Fupa.

"Proč jste mi neřekli o jeho zadržení?" adresoval císař otázku Lepovi.

"Zdrželi jsme se," vysvětloval mladý důstojník. "Bylo třeba, aby se vykoupal a oblékl, než bude k tobě předveden."

"Nebylo nutné přivádět ho sem," pravil přísně Validus. "Pro zajatce z Castra Sanguinari máme dost vězení!"

"Není z Castra Sanguinari," upozornil Septimus.

"Odkud tedy jsi a co tu děláš?" zeptal se císař zajatce.

"Jsem ze země, kterou tu historikové nazývají Germanií," odpověděl von Harben.

"Tam ses naučil našemu jazyku?" zavrčel imperátor.

"Ano, tam," potvrdil tázaný.

"Nikdy jsi nebyl v Castra Sanguinari?"

"Ne, nikdy."

"Takže jsi pobýval v Římě," usoudil císař.

"Ano, byl jsem tam mnohokrát," přisvědčil von Harben.

"Kdo je tam nyní císařem?" pokračoval výslech.

"V Římě není císař," zněla překvapivá odpověď.

"Není?!" zvolal Validus. "Nejsi-li vyzvědač z Castra Sanguinari, jsi šílenec. A možná že jsi obojí. Jen blázen by mohl tvrdit něco podobného! Řím, a bez císaře?!"

"Opravdu v Římě není císař," trval na svém von Harben. "Protože už neexistuje Římská říše. Mallius Lepus mi řekl, že tvá země nemá s Římem žádné spojení již osmnáct století! Od té doby se mnoho změnilo! Impérium se dávno rozpadlo. Vaším jazykem nikdo nemluví. Znájí ho jen kněží a učitelé. Barbaři z Germanie, Gallie a Britannie vybudovali mocné říše. Řím je nyní hlavním městem Itálie."

Mallius Lepus se rozzářil. "Říkal jsem ti," šeptl Favoniovi, "že si ho oblíbíš! Při Jupiterovi, teď by měl ještě povědět o nosítkách, rychlých padesát tisíc kroků za hodinu!"

V mladíkově vyprávění bylo tolik sebejistoty a neochvějnosti, že i jindy pochybovačný Validus měl sto chutí mu uvěřit. Nakonec se obrátil k Fupovi.

"Ještě trváš na tom, že tento muž je zvědem z Castra Sanguinari?"

"A odkud tedy je?" odpověděl Fupus otázkou. "Víme, že není z Castra Mare. Musí tedy být jedině z Castra Sanguinari!"

"Máš o tom důkazy?"

Fupus mlčel.

"Odejdi," vyzval jej vladař. "Promluvíme si později."

S pocitem ponížení opouštěl Fupus zahradu a zlobné pohledy, jimiž přitom měřil ostatní, nevěstily nic dobrého. Validus si zatím pečlivě prohlížel zajatce.

"Tak v Římě již není císař," zapředl znovu hovor. "Když Sanguinarius vedl svá vojska z Egypta, byl císařem Nerva. To bylo pět dnů před prvním únorem osmistého padesátého prvního roku po založení Města. Od těch dob nepřišla z Říma jediná zpráva."

Von Harben v duchu chvíli počítal a pak poznamenal:

"To je sedmadvacátého ledna devadesátého osmého roku po Kristu. Tehdy Nerva zemřel."

"Kdyby to tak Sanguinarius věděl," litoval Validus. "Ale Egypt je od Říma daleko a Sanguinarius předtím, než vstoupil do Théb, neměl zprávu o tom, že Jeho soupeř nežije. A kdo byl císařem po Nervovi?"

"Traján," nezaváhal mladík.

"Jak to, že ty, barbar, víš tolik o dějinách Říma?"

"Studoval jsem je," přiznal von Harben.

"Víš, co se dělo po Nervově smrti?"

"Pokusím se upamatovat," řekl von Harben. "Ale asi to bude trvat déle."

"Budeš mít dost času," ujistil jej Validus.

"Nemám v úmyslu tu zůstat," namítl mladík.

"Zůstaneš," rozhodl imperátor. "A sepíšeš dějiny vlády Valida Augusta, císaře Východu."

"Ale..."

"Dost!" umlčel jej Validus. "Je to rozkaz!"

Von Harben pokrčil rameny a usmál se. Řím a jeho památky - to byly až dosud jen zažloutlé rukopisy. Teď to však byla skutečnost. Před ním stál opravdový císař. Co na tom, že jeho říši tvořilo jen malé údolí, obklopené bažinami! Byl to César - Augustus I., jehož jméno bylo Validus.

"Pojď," vyzval vladař mladíka. "Zavedu tě do knihovny. Bude tvou pracovním."

V knihovně, jež se nacházela na konci dlouhé chodby, pak s pýchou ukazoval papyrové svitky, srovnané v policích.

"Tady," ukázal najeden z nich, "je Sanguinariův životopis a historie naší země až do založení Castra Mare. Přečti si ho!"

Zatím zůstaneš s Malliem Lepem u Septima Favonia. Každý den přijdeš do paláce a já ti budu diktovat dějiny své vlády. Teď můžeš jít. Zítra v tutéž hodinu tě očekávám!"

Když vyšli před palác, obrátil se von Harben na Mallia.

"Teď nevím, jsem-li zajatec, nebo host," řekl.

"Zřejmě obojí," usoudil Mallius. "Ale to, že jsi hostem, je tvou výhodou. Validus je marnivý a krutý. A také podezřivý. Ví, že není příliš oblíben, a Fupus tě před ním natolik očernil, že by ti nebylo pomoci. A asi ani mně a Favoniovi. Nevím, co jej vedlo k takovému rozhodnutí."

"Ale sepsat dějiny Říma, to bude trvat léta!" povzdechl von Harben.

"Odmítneš-li, zemřeš mnohem dřív," dodal Mallius. "V Castra Mare se žije docela příjemně."

"Snad máš pravdu," připustil von Harben, vzpomenuv na Favoniovu dceru.

Po návratu do Favoniova domu von Harbenovi nedalo, aby nenahlédl do papyrového svitku, který mu císař svěřil.

Ulehl na pohovku a počal listinu studovat. Byla psána latinou a plna nejrůznějších vpisků a oprav. Věkem celá zežloutla. Nic podobného se mu dosud nedostalo do rukou - dokonce ani za studií dějin a literatury starého Říma. Papyry, které až doposud studoval, byly dílem písařů či historiků, zatímco autorem tohoto dokumentu byl voják bez valných literárních schopností. Rukopis se hemžil úslovími a hovorovými výrazy, užívanými římskými legionáři před dvěma tisíci lety. Odkazoval na místa a jména, která se v soudobých spisech sotva vyskytují. S nebyvalým zájmem četl von Harben o sporu mezi Sanguinariem a Nervou. Jejich vzájemná řevnivost nakonec vedla Sanguinaria k nucené cestě do africké pouště, aby tu dobyl město Théby. Sám o tom napsal:

Sanguinarius, velitel třetího oddílu desáté legie, jež rozbila tábor roku osmistého čtyřicátého devátého od založení Města, byl po nástupu Nervy obviněn ze spiknutí proti císaři. Pátého dne před prvním únorem osmistého padesátého prvního roku od založení Města přišel k Sanguinariovi Nervův posel s příkazem, aby se ihned vrátil do Říma, kde bude uvězněn. Sanguinarius neměl nic podobného v úmyslu, a tak, využiv toho, že posla v táboře nikdo neviděl, zabil jej dýkou a poté rozšířil zprávu, že onen muž byl najatý vrah a že ho zabil v sebeobraně. Pobočníkům řekl, že Nerva vysílá silné vojsko, aby zničilo jeho oddíl, a přesvědčil své muže, že je třeba vydat se proti proudu Nilu a hledat území pro vlastní říši, daleko od lstivého císaře.

Stalo se, že předtím zakotvilo v přístavu Myos-Hormos sto dvacet lodic. Obchodní flotila přivázela každý rok hedvábí, jehož cena se tehdy rovnala ceně zlata, a dále perly a vonná koření. Zboží bylo naloženo na hřbety velbloudů a dopraveno z přístavu do Alexandrie, odkud mělo dále putovat do Říma. S karavanou byly stovky otroků z Indie a Číny a množství bílých zajatců, pochytaných mongolskými nájezdníky v severovýchodních stepích. Většinu tvořily mladé dívky, které měly být v Římě prodány jako otrokyně.

Sanguinarius se stětl s touto karavanou a zajal ji. Během dalších let oddíl několikrát změnil tábořiště, až konečně roku osmistého padesátého šestého po založení Města objevil kaňon, kde založil osadu Castrum Sanguinari.

"Je to zajímavé?" ozvalo se náhle za Harbenovými zády.

Mladík se otočil a spatřil Mallia Lepa.

"Velmi zajímavé," přisvědčil.

Lepus pokrčil rameny. "Bylo by to ještě zajímavější, kdyby ten vrah napsal pravdu," dodal. "O jeho vládě, trvající dvacet let, je známo jen málo. Byl zavražděn dvacátého roku sanguinarijského kalendáře. Pojmenoval po sobě i město a nechal razit zlaté mince. Jeho kalendář užíváme dodnes, ale na něho samotného se tady v Castra Mare snažíme zapomenout."

"Co je to za město, jemuž říkáte Castrum Sanguinari?"

"Je to město, které Sanguinarius založil," odpověděl Lepus. "Záhy po jeho založení se tu situace zhoršila natolik, že nikdo, kdo se nepodvolil císaři, si nemohl být jist majetkem ani životem. Tehdy se vzbouřil Honus Hasta a odešel s několika stovkami rodin na východ a založil Castrum Mare. Jeho potomci tu žili klidně a spokojeně, nicméně ve válečném stavu se svými sousedy. Obě města spolu obchodovala, ale také bojovala. Podezíravost a nenávisť jejich obyvatel je živena oběma císaři, neboť se obávají, aby se lid nesjednotil a nesvrhl je."

"Je nyní lid v Castra Mare spokojen se svým vládcem?" zajímal se von Harben.

"Není radno odvětit pravdu," přiznal Mallius.

"Mám-li chodit denně do paláce a sepisovat pro Valida Augusta dějiny jeho vlády, pak o něm musím vědět co nejvíce. Jinak se mohu dostat do nesnází a přitížit i tobě a Septimu Favoniovi. Slibuji, že vše, co mi řekneš, si nechám pro sebe." Lepus, opřený o veřej, si neklidně pohrával s jílcem svého meče. Do odpovědi se mu příliš nechtělo. Konečně pohlédl von Harbenovi do očí.

"Věřím ti," řekl. "Kdybys uškodil mně a Septimovi, sám tím ničeho nedosáhneš. Castrum Mare není spokojeno se svým císařem. Je samolibý a nelitostný. Poslední vládce před ním byl laskavý a dobrý, ale když zemřel, dosedl na trůn jeho bratr Validus, neboť císařovu synovi byl toliko rok. Jeho jméno je Cassius Hasta. Hastova popularita probudila ve Validovi žárlivost a nenávisť. Proto ho vyslal splnit nebezpečný úkol. Mnozí to pokládají za vyhnanství, ale Validus Augustus to popírá. Nikdo neví, co Cassiovi uložil. Cassius odešel v noci, doprovázen jen několika otroky. Většina obyvatel věří, že byl vyslán do Castra Sanguinari jako zvěd, což se vlastně rovná rozsudku smrti. Pokud je to tak, lid proti Validovi jistě povstane, neboť Cassius Hasta je v Castra Mare velmi oblíben. Ale dost už. Nebudu tě dál unavovat našimi starostmi. Vezmi si čtení do zahrady. Ve stínu pod stromy je příjemněji. Zítřka za tebou brzy přijdu." Když se von Harben uložil v zahradě k odpočinku, přestal o Castra Mare a jeho nesnázích přemýšlet. Uvažoval o jediném - jak se odtud co nejdříve dostat. Jako badatel by tu rád setrval, aby prozkoumal údolí a zvyky jeho obyvatel, leč trávit každý den v císařské knihovně, probírat se zažloutlými svitky a sepisovat zdejší dějiny se mu z duše protivilo. Tichý šustot hedvábí a klapot střevíčků po kamenném chodníku vytrhl jej náhle z jeho myšlenek. Po chvíli již hleděl do tváře krásné Favonie, dcery patricije Septima, a dějiny starého Říma či plány na útěk byly rázem zapomenuty pro dívčin úsměv, svěží jako paprsek ranního slunce.

Kapitola 11

Když Maximus Preclarus vyvedl Tarzana z domu Diona Splendida, ozvaly se výkřiky nadšení. Lidé měli mladého patricije rádi a byli hrdí na to, že se mu podařilo zatknout divokého barbara. Preclarus si pokynem ruky zjednal ticho. Stráž obklopila vězně a všichni pak zamířili ke koloseu. Preclarus po chvíli zastavil eskortu u nevelké fontány pod vysokými stromy, jejichž větve přesahovaly přes zahradní zeď. Napil se a vyběhl Tarzana, aby učinil totéž. Syn divočiny přikývl, že rozumí, a Preclarus pokynul strážím, aby zajatce pustily.

Tarzan se blížil k napajedlu volným krokem. Za sebou měl kmén mohutného stromu. Jeho koruna byla tak hustá, že by jí neproniklo žádné kopí a zároveň by skýtala dokonalý úkryt. Sotva dopil, vyskočil Tarzan do větví. Stalo se tak dříve,

než tomu mohl kdokoli zabránit. Jeden z vojáků vykřikl na Preclara, a v příští chvíli vyběhl celý doprovod k fontáně, veden mladým velitelem. Když dorazili ke stromu, byl Tarzan dávno pryč. Křičíce jeden přes druhého, počali vojáci prohledávat okolí, ale po barbarovi nebylo nikde ani stopy. Někteří dokonce vylezli na strom.

Preclarus ukázal na opačnou stranu ulice.

"Tudy utekl!" zvolal a vyběhl tím směrem, následován ozbrojenci, mávajícími píkami.

Tarzan se tiše plížil větrovým podél cesty, vedoucí k Preclarovu domu. V místě, odkud přehlédl celou zahradu, zastavil. Spatřil postarší ženu a vysokého černocho, který jí cosi vyprávěl. Kolem postávalo několik otroků a i oni napjatě poslouchali. Tarzan poznal v řečníkovi Mpinga, a jakkoli nerozuměl jeho slovům, tušil, že černocho připravuje ostatní na jeho příchod.

Žena, která rozmlouvala s černocho, byla asi padesátiletá. Měla již silně prošedivělé vlasy, ale její držení těla i pohyby působily majestátně. Bylo zřejmé, že jde o patricijku. Z jejích očí, obkroužených rýhami vrásek, vyzařovaly dobrota a laskavost.

Mpingu zjevně nemohl nalézt vhodná slova, jak popsat barbara, který zachránil jeho paní před Pastem, a tak se pokusil vyličit celý výjev pomocí různých posunků. A právě v té chvíli seskočil Tarzan přímo k němu.

Černoši strnuli leknutím, bílá žena však zůstala klidná.

"To je ten barbar?" zeptala se Mpinga.

"Ano, je to on!" zvolal černocho.

"Řekni mu, že jsem Festivita, Maximova matka," vybídla jej žena. "A že ho jménem svého syna vítám."

Tarzan poděkoval za přátelské přijetí. Žena pak poručila jednomu z otroků, aby cizince doprovodil do jeho komnat. Bylo pozdě odpoledne, když se Maximus vrátil domů. Ihned Tarzana navštívil, veda s sebou urostlého černocho.

"Mám s tebou zůstat jako sluha a tlumočník," vysvětlil domorodec.

"Lze říci," poznamenal Maximus, "že tohle je jediné místo v Castra Sanguinari, kde tě dosud nehledali. Tři setniny prohledávají les, neboť Sublatus se domnívá, že budeš někde tam. Schováme tě několik dní a pak se tě pokusíme dostat odtud."

Tarzan se usmál. "Mohu odejít kdykoli," řekl. "Ale neodejdu, dokud se nepřesvědčím, že muž, kterého hledám, tu není. Nejdřív mi dovol, abych ti poděkoval za laskavost. Jen nevím, jaký k tomu všemu máš důvod."

"To ti snadno vysvětlím," odvětil Preclarus. "Ona mladá žena, kterou jsi zachránil, je Dilecta, dcera Diona Splendida. Máme se brát. Už rozumíš?"

"Ovšem," přisvědčil syn divočiny. "A jsem rád, že jsem přišel právě včas!"

"Kdyby tě znovu chytili, bylo by s tebou zle. Muž, před kterým jsi Dilectu zachránil, je Fastus, Sublatův syn. Císař má nyní hned dva důvody k odplatě. Ale zůstaneš-li tady, jsi v bezpečí. Moji otroci jsou věrní, takže je malá pravděpodobnost, že by tě tu kdokoli našel."

"Zůstanu-li a ukáže-li se, žeš mi pomohl, upadneš v nemilost!"

Maximus pokrčil rameny. "To očekávám," pravil. "Ne kvůli tobě, ale proto, že Sublatův syn chce za ženu Dilectu. Císař nepotřebuje jiný důvod. Až zjistí, že jsi tady, nebudu na tom o nic hůře!"

"Pak bude lepší, když zůstanu," usoudil Tarzan.

"Nevidím jinou možnost," potvrdil jeho slova Maximus. "Každý muž, každá žena, ba i každé dítě v Castra Sanguinari tě hledá. Sublatus vypsal na tvou hlavu odměnu, a je dost těch, kteří po ní touží."

"Viděl jsi, jak snadno jsem vojákům uprchl," usmál se Tarzan. "A stejně snadno uprchnu komukoli."

"Tak proč chceš zůstat?"

"Hledám syna svého přítele. Před několika dny se vydal sám do hor Wiramwazi. Jeho lidé ho opustili. Jsem přesvědčen, že tu někde je. Pokud žije, zavítá dříve či později do vašeho města. A tady ho nijak přátelské přijetí nečeká. Proto musím zůstat. A pak - nyní jsi v nebezpečí i ty. Rád ti splatím tvé dobrodíní!"

"Jestli syn tvého přítele dorazí až sem," navázal Maximus, "bude v Castra Sanguinari zatčen. A pokud se tak stane, dovím se to. Sloužím v koloseu. Je to pro důstojníka sice nejhorší služba, ale teď může mít své výhody."

"Je možné, aby se muž, jehož hledám, dostal na druhou stranu údolí?" ptal se Tarzan.

"Myslím, že ne," odpověděl Preclarus. "Dolů vede toliko jedna cesta. Ta, kterou tě přivedli. Na východě je ještě jedno město, ale tam se lze dostat jen kolem Castra Sanguinari, kde tě barbaři lapili a odvedli k Sublatovi."

"Zůstanu," rozhodl Tarzan s konečnou platností.

"Jsi mým hostem," opáčil Maximus.

Tři týdny setrval Tarzan v Preclarově domě. Festivita si snědého cizince velmi oblíbila a rozhodla se, že jej naučí své mateřštině. Netrvalo dlouho a Tarzan se se svými hostiteli obstojně domluvil. Festivita pak s neskrývaným zájmem naslouchala jeho vyprávění o okolním světě.

A zatímco syn divočiny čekal na zprávu o Erichu von Harbenovi, trávil mladík veškerý čas v císařské knihovně nad starými rukopisy, zabrán do myšlenek na útek. Myšlenek, z nichž jej tu a tam vytrhlo shledání s krásnou dcerou Septima Favonia či četba Homéra a Vergilia.

Dny mýjely, a zatím kdesi daleko odtud spěchala malá opička džunglí za svým cílem..

Kapitola 12

Chvástavost je lidskou vlastností odnepaměti, a to bez rozdílu rasy či vyznání. A tak nebylo divu, že Mpingu, vědom si toho, že zná tajemství své paní, neváhal tu i onde ztratit slovo o své důležitosti. Nečinil tak ve zlém úmyslu. Byl oddán svému pánu Dionu Splendidovi a nikdy by ani jemu, ani komukoli z jeho přátel nechtěl ublížit. Jeho sdílnost mohla však tentokrát napáchat více škody než užitku.

A tak jednoho dne, když nakupoval zásoby do kuchyně, ucítil, jak mu čísi těžká ruka dopadla na rameno, a vzápětí stál

tváří v tvář veliteli palácové stráže, doprovázenému setninou legionářů.

"Jsi Mpingu, otrok Diona Splendida?" zeptal se setník.

"Ano," odpověděl černochoch.

"Půjdeš s námi," rozhodl voják.

Mpingu ustoupil o krok zpět - jako všichni otroci měl z císařových vojáků strach.

"Co chcete?" divil se. "Nic jsem neudělal."

"Pojď, barbare," opáčil setník. "Nepřišel jsem se s tebou bavit, ale odvést tě!" A strčil Mpinga mezi vojáky.

Kolem se zatím shromáždil zástup lidí - jako vždy, když někoho zatýkali. Setník si jich však nevšímal a zavelel k odchodu. Nikdo se na nic neptal, nikdo nezasáhl. Kdo by si také dovolil odporovat císařskému důstojníkovi? Kdo by se zastal otroka?

Mpingu myslel, že ho odvedou do vězení pod koloseem, kde byla většina zajatců, ale záhy zjistil, že jejich kroky směřují k paláci. To ho k smrti vyděsilo. Ještě nikdy tu nebyl! Když za ním zapadla brána, roztřásl se jako osika. Vzpomněl si na historky o Sublatově krutosti a pomstychtivosti, a počaly jej obestírat mrákoty. Konečně stanuli v jakési komnatě před tváří jednoho z hodnostářů.

"To je Mpingu, otrok Diona Splendida," hlásil setník, "kterého jsi nařídil předvést."

"Dobrá," přikývl důstojník. "Než ho vyslechnu, můžete tu zatím zůstat."

Pak se otočil k černochovi.

"Víš, co čeká ty, kdo pomáhají císařovým nepřítelům?" zahřměl.

Mpingovi klesla čelist. Chtěl odpovědět, ale nemohl.

"Zemřou!" odvětil za něho důstojník. "Zemřou strašnou smrtí!"

"Nic jsem neudělal," hájil se Mpingu.

"Nelži, barbare!" okřikl jej důstojník. "Pomáhal jsi k útěku vězni, který si říká Tarzan! A teď ho jistě někde skrýváš!"

"Nepomáhal jsem mu utéci," oponoval černochoch. "Ani ho neskrývám!"

"Lžeš!!!" vykřikl vyšetřovatel. "Víš, kde je! Chlubil ses před ostatními otroky! Mluv!!! Kde je?!"

"Nevím," trval na svém Mpingu.

"Až ti vyřízneme jazyk, už nikdy nic neřekneš!" pokračoval důstojník. "A až ti vypálíme oči žhavým železem, nikdy nic neuvidíš! Rozuměls?!"

"Nevím, kde je," opakoval černochoch.

Říman se otočil a udeřil do gongu. Vzápětí vstoupil otrok.

"Přines kleště a rozžhavená železa!" poručil mu důstojník. "Pospěš si!"

Když otrok odešel, místností se rozhostilo ticho. Důstojník dal Mpingovi chvíli na rozmyšlenou. Než stačil nešťastník cokoli říci, už tu byl sluha s mučidly.

"Ať ho vojáci podrží!" nařídil důstojník veliteli stráže.

Mpingu cítil, že konec se blíží.

"Počkejte!!!" vykřikl.

"Nuže?" pravil důstojník. "Vrátila se ti paměť?"

"Jsem pouhý otrok," stkal Mpingu. "Dělám jen to, co mi můj pán přikáže!"

"A co ti přikázal?"

"Abych tlumočil," přiznal Mpingu. "Bílý barbar mluví řečí Bagegů."

"A co říkal?"

"Zapomněl jsem."

Vyšetřovatel pokynul setníkovi. Nato se vojáci chopili zatčeného, smýkli jím o zem a pevně ho k ní přitiskli.

"Řeknu vám všechno," zaúpěl černochoch.

"Pusťte ho," rozhodl vyšetřovatel. Pak znovu oslovil Mpinga.

"Je to tvá poslední možnost!" pohrozil. "Nepovíš-li nám pravdu, přijdeš o jazyk i o oči!!!"

"Řeknu všechno," opakoval Mpingu. "Jen jsem tlumočil. S jeho útekem nemám nic společného."

"Kde je bílý barbar?!"

"Skrývá se v domě Maxima Preclara."

"Co s tím má tvůj pán společného?"

"Dion Splendidus o ničem neví," vysvětlil Mpingu. "To vše vymyslel Maximus Preclarus!"

"To je zatím všechno," obrátil se vyšetřovatel k veliteli stráže. "Odved' ho, ale nech ho střežit, než dostaneš další rozkazy! A ať o tom s nikým nemluví!"

Krátce poté vstoupil důstojník do Sublatovy komnaty. Císař právě rozmlouval se svým synem Pastem.

"Vím, kde je bílý barbar, císaři," přerušil voják jejich rozhovor.

"Dobrá," přitakal imperátor. "Kde je?"

"V domě Maxima Preclara!"

"Čekal jsem to," vmísil se Fastus.

"Kdo je ještě do celé věci zapleten?" tázal se císař.

"Chytili ho v zahradě Diona Splendida," upozornil Fastus. "A víme, že ten má zálusk na císařské roucho!"

"Otrok říká, že barbarův útek zosnoval toliko Maximus Preclarus," oponoval důstojník.

"Ale to je Splendidův otrok, že?" trval na svém Fastus.

"Ano," potvrdil voják.

"Není tedy nic divného, když chrání svého pána."

"Uvězněte je všechny!" rozhodl císař.

"Diona, Maxima a bílého barbara?" ptal se důstojník.

"Nejen je - i členy Dionovy rodiny!"

"Počkej, otče," zadržel císaře Fastus. "Ten barbar již dvakrát uprchl! Po-jme-li sebemenší podezření, učiní tak znovu! Mám plán! Poslouchej!"

Po čase dorazil do domu Diona Splendida posel s nabídkou, aby se senátor s manželkou zúčastnili slavnostní večeře ve vile jednoho z vysokých hodnostářů. Druhý posel pak navštívil Maxima Preclara a předal mu list, v němž jej jistý mladý patricij zve na večírek. Protože obě pozvání zaslaly rodiny, těšící se císařově přízni, nebylo radno odmítnout. Castrum Sanguinari se ponořilo do noci. Dion Splendidus a jeho žena právě vystupovali z nosítek před domem svého hostitele, když Maximus Preclarus připlíjel na zdraví jednomu z nejbohatších patricijů. Na večíрку nechyběl ani Fastus, chovající se k ostatním nápadně přátelsky.

"Když se na mě Fastus usměje, cítím něco nekalého," svěřil se Maximus jednomu ze svých přátel.

V domě Diona Splendida seděla zatím Dilecta v kruhu svých služebnic. Jedna z nich vyprávěla historky z rodné vesnice kdesi v srdci Afriky.

Tarzan a Festivita trávili čas u Maxima Preclara. Stařena napjatě poslouchala jeho vyprávění o džungli a civilizované Evropě. Náhle zaslechli klepání na bránu a vzápětí vstoupil otrok, oznamující, že venku čeká posel se zprávou pro Tarzana.

"Ať vejde," řekla Festivita. Vzápětí se objevil Mpingu. Kdyby jej oba lépe znali, všimli by si, jak je neklidný, ale takto mu nevěnovali valnou pozornost.

"Mám tě přivést do domu Diona Splendida," vzkazoval černoch Tarzanovi.

"To je zvláštní," usoudila Festivita.

"Tvůj syn se cestou z večíрку zastavil ve Splendidově vile, a když odešel, nařídil mi můj pán, abych přivedl cizince," vysvětloval Mpingu. "Víc nevím."

"Rozhodl tak Maximus sám?" ptala se Festivita.

"Ano," potvrdil Mpingu.

"Nechápu, co za tím vězí," řekla Festivita Tarzanovi. "Ale musí to být něco důležitého, neboť jinak by neriskoval, že tě někdo chytí."

"Je tma," upozornil Mpingu. "Nikdo ho neuvidí."

"Nebojím se," prohlásil Tarzan. "Maximus by pro mě neposlal, kdyby to nebylo nutné. Pojd', Mpingu."

Zvedl se a pokynul Festivitě na rozloučenou. Neušli daleko, když Mpingu zabočil k nevelké brance ve zdi.

"Jsme tady," řekl.

"Ale to není dům Diona Splendida," divil se Tarzan.

Mpingu nečekal, že si cizinec bude tak dobře pamatovat místo, kde byl pouze jednou - a navíc uprostřed noci. Nemohl vědět, že dlouholetý život v džungli dovedl Tarzanovy smysly k naprosté dokonalosti.

"Tohle není hlavní vchod," vysvětloval. "Maximus má za to, že použít jej by nebylo bezpečné. Mohl bys být sledován. Tenhle vchod vede na cestu, spojující několik domů. Sotva tu někoho potkáme!"

"Dobrá," přikývl Tarzan. "Veď mě tedy!"

Mpingu otevřel branku a vybil Tarzana, aby vešel. Ledva tak učinil, vrhlo se na něho několik mužů. V té chvíli pochopil, že byl zrazen.

Kapitola 13

Zatímco von Harben rozmlouval za svitu měsíce s krásnou Favonií, vlekli Sublatovi muži Tarzana a černého Mpinga do vězení pod hradbami kolosea v Castra Sanguinari.

V téže chvíli malá opička, chvějíc se strachy a zimou, přechala větrovým, neboť se za ní plížil Sheeta, leopard.

V hodovní síni domu svého hostitele hověl si Maximus Preclarus v široké lenošce a pozoroval Fastu. Princ, posílen několika poháry vína, cítil se v dobrém rozmaru. Několikrát zavedl řeč na bílého barbara, který urazil císaře a pak uprchl před jeho vojáky.

"Mně by jistě neunikl," chvástal se, vrhaje pohrdavé pohledy na Maxima.

"Měl jsi ho v moci ve Splendidově zahradě," upozornil jej Maximus. "Proč jsi ho tedy nezatkl?"

Fastus zbrunátněl. "Tentokrát mi ale neunikne!"

"Tentokrát?!" opakoval Maximus. "Byl snad znovu zadržen?"

Tvářil se, jako by se ho celá věc netýkala, avšak ve skutečnosti na něho Fastova slova zapůsobila jako blesk z čistého nebe.

"Chci říci," pokračoval Fastus, "že bude-li chycen, sám dohlédnu na to, aby už neuprchl!"

Maximovo podezření tím však již nevyvrátil. Po celou dobu večeře měl mladík pocit, že se něco chystá. Chování pána domu i několika hostů bylo přinejmenším podivné. Při první příležitosti se omluvil a odešel. Ozbrojení otroci doprovázeli jeho nosiče temnými uličkami, jako stvořenými pro násilníky a zloděje. Když konečně stanul před dveřmi svého domu, zakabonil tvář - zdálo se, že je tu pusto a prázdno. Ani obvyklé světlo ve dvoře nesvítilo. Preclarus chvíli rozmýšlel. Pak shodil plášť, aby měl volné ruce, a vstoupil.

Večeře v domě vysokého císařského hodnostáře se stávala nudnou. Nikdo se však neodvažoval odejít. Bylo pozdě v noci, když do sálu vstoupil posel a předal Sublatovi jakousi zprávu. Císař ji přečetl se zjevným uspokojením.

"Dověděl jsem se něco důležitého," sdělil hostiteli. "Jde o Diona Splendida a jeho ženu. Odved' hosty a nech nás o samotě!"

Když všichni odešli, obrátil se vladař k Dionu Splendidovi. "Už dlouho se říká, že toužíš po císařském stolci," začal.

"Jsou to pomluvy, a ty to dobře víš," odpověděl senátor.

"Mám důvod tomu věřit," namítl císař. "Nemohou být dva panovníci. A ty víš, že za velezradu je smrt!"

"Rozhodne-li se císař, že mě odstraní, nemám naději," řekl Splendidus.

"Mám s tebou jiné úmysly," pravil císař. "A proto nezemřeš."

"Jaké máš se mnou úmysly?" ptal se senátor.

"Můj syn by se rád oženil s tvou dcerou Dilectou. Je to i mé přání. Spojí-li se dvě nejmnocnější rodiny v Castra Sanguinari, je budoucnost říše zajištěna."

"Ale Dilecta je zasnoubena s jiným," upozornil Splendidus.

"S Maximem Preclarem?"

"Ano."

"Toho si nikdy nevezme!" prohlásil císař.

"Proč?"

"Protože Maximus zemře!"

"Tomu nerozumím," přiznal Splendidus.

"Porozumíš, až ti řeknu, že ten bílý barbar, co si dává jméno Tarzan, byl chycen. Už víš, proč musí Maximus zemřít?"

"Nevím," opáčil Splendidus.

"Myslím, že víš," oponoval císař. "Ale chceš-li, vysvětlím ti to. Když bílý barbar uprchl z paláce, našel ho Maximus ve tvé zahradě. Můj syn tam byl také. Jeden z tvých otroků dělal tlumočnicka. Preclarus poskytl barbarovi úkryt. Dnes v noci byl barbar nalezen a zajat, stejně jako Maximus. Oba jsou ve vězení. Není možné, abys o tom vůbec nevěděl, ale zapomenu na to, pokud se Dilecta vdá za Fasta."

"Po celou dobu, co Castrum Sanguinari stojí, je zvykem, že si naše dcery smějí vybírat své muže samy. Dokonce ani císař nemůže svobodné dívky nařídít, koho si má vzít."

"To je pravda," souhlasil císař. "Nic nenařizuji, jen radím."

"Nemohu odpovídnout za svou dceru," řekl Splendidus. "Ať se jí tvůj syn dvoří, jak je mezi mladými lidmi zvykem." Sublatus vstal.

"Jen jsem ti radil," opakoval. "Vážený senátor i jeho manželka se nyní mohou odebrat domů a přemýšlet o tom, co císař pravil. Za několik dní si Fastus přijde pro odpověď."

Ve světle pochodní, které ozařovaly kobku, spatřil Tarzan bělocha a několik černochů, připoutaných ke zdi. Byl mezi nimi i Lukedi. Svě okolí však již téměř nevnímali. Tarzan byl přikován vedle bělocha, který jej od chvíle, kdy byl přiveden, nespustil z očí. Pak strážce odešly, odnášejíce s sebou pochodně, a cela se ponořila do hluboké tmy. Tarzanův bederní pás z leopardí kůže zaujal ostatní vězně.

"Je to možné?" ozval se jeho soused. "Jsi opravdu ten bílý barbar, jehož věhlas pronikl až za temné vězeňské zdi?"

"Jsem Tarzan z rodu Opů," představil se syn divočiny.

"Opravdu jsi vynesl Sublata z paláce?" ptal se se zájmem jiný vězeň. "Při památce mého otce, za to tě čeká smrt!"

Tarzan mlčel.

"Říkají, že dokážeš šplhat po stromech jako opice," pokračoval další. "Jakto, že tě chytili?"

"Někdo mě zradil," vysvětlil Tarzan. "A než jsem to poznal, byl jsem v železech. Bez nich by bylo všechno jinak! Ale kdo jsi ty a cos provedl, že tě uvrhli do císařského vězení?"

"Nejsme v císařském vězení!" oponoval muž. "Ten ničema, co sedí na trůně, není žádný císař!"

"A kdo je císařem?" nerozuměl Tarzan.

"Jen císařové Východu mají na takový titul právo," vysvětloval vězeň.

"Ani ty zřejmě nebudeš z Castra Sanguinari," usoudil Tarzan.

"Ne, jsem z Castra Mare."

"Proč tě uvěznili?"

"Protože jsem z Castra Mare," zněla odpověď.

"A to je v Castra Sanguinari zločin?"

"Jsme nepřátelé," pokračoval vězeň. "Tu a tam vyhlásíme příměří kvůli obchodu, protože všichni potřebujeme různé zboží, ale většinou válčíme a vítěz si pak vezme, co potřebuje."

"Je snad v tomhle údolí něco, co jedna strana má a druhá ne?"

"V Castra Mare máme doly," vysvětloval tázaný, "a jezero. Prodáváme tedy železo, inkoust, papyrus, a také klenoty. Oni v údolí těží zlato, a proto kaňon střeží. Musíme přes ně nakupovat otroky a dobytek. Muži z Castra Sanguinari žijí většinou ze zlatého dolu a toho, co naloupí za hranicemi svého města. My jsme řemeslníci a za své výrobky získáváme více zlata a otroků, než potřebujeme. Naše město je proto bohatší než Castrum Sanguinari. Daří se nám lépe a žijeme šťastněji. Proto nám Sanguinarští závidí a nenávidí nás!"

"Když tohle všechno víš," přerušil jej Tarzan, "proč jsi přišel ke svým nepřítelům a nechal se uvěznit?"

"Zradil mě můj strýc Validus Augustus, císař Východu," odpověděl muž. "Jmenuji se Cassius Hasta a můj otec vládl před Validem. Validus se bojí o trůn, a proto zosnoval spiknutí. Vyslal mě s vojenskou misí a přitom podplatil jednoho ze sluhů, aby mě vydal Sublatovi."

"Co s tebou Sublatus zamýšlí?"

"Totéž co s tebou. Budeme ho muset bavit, než zemřeme."

"A kdy se tak stane?"

"Zanedlouho. Až seženou dost vězňů ke gladiátorským hrám."

"Tihle černoši tu jsou ze stejného důvodu?"

"Ano."

Tarzan se otočil k Lukedimu.

"Lukedi!" zvolal.

"Co se děje?" lekl se černocho.

"Jsi v pořádku?" ptal se Tarzan.

"Umírám," zaseptal černocho. "Předhodí mě lvům, nebo přinutí bojovat v aréně. Jak nešťastný den, kdy Nyuto zajal Tarzana!"

"Jsou všichni tady tvoji soukmenovci?"

"Ne, většina je z osad za hradbami Castra Sanguinari."

"Ještě včera nás měli za spoluobčany," vmísil se jeden z vězňů, který rozuměl jazyku kmene Bagego, "a zítra nás budou nutit, abychom se pro císařovo pobavení vzájemně zabíjeli."

"Musí vás být zřejmě málo," usoudil Tarzan, "když s vámi mohou takhle zacházet."

"Je nás dvakrát tolik než obyvatel města," řekl vězeň. "A jsme stateční bojovníci!"

"Pak jste pošetilí," dodal Tarzan.

"Už nebudeme," vzmužil se vězeň. "Jednou proti Sublatovi povstaneme!"

"Černoši z města, i ti, co žijí v osadách," doplnil Mpingu.

Rozhovor s černochoy přinutil Tarzana přemýšlet. Věděl, že ve městě a v okolních vesnicích musí žít tisíce afrických domorodců. Kdyby se mezi nimi našel schopný vůdce, mohli by s císařem skoncovat!

Obrátil se na Cassia Hastu, leč ten neskrýval pochyby.

"Vládne jim celá staletí," pravil. "A oni z nás mají strach. Naši otroci nikdy nepovstanou!"

"A kdyby?"

"Nepovede-li je běloch, nedojde k tomu."

"Proč by je tedy nemohl vést někdo z vás?!"

"To je nemožné," uzavřel Hasta.

Vtom byl jejich hovor přerušen příchodem vojáků. Vrata se otevřela a Tarzan zahlédl ve světle loučí dalšího vězně. Byl to Maximus Preclarus. Poznal syna divočiny, ale zatím to nedával najevo. Strážci přikovali Římana ke stěně, a teprve když odešli, mladý důstojník promluvil.

"Teď už vím, proč jsem tady," řekl. "Když mě v mém domě zajali, tušil jsem, že je to Fastovo dílo. Na večírku se choval velice podivně."

"Bál jsem se, že přátelství ke mně ti způsobí nesnáze," připomenul Tarzan.

"Nic si nevyčítej," uklidnil jej Maximus. "Fastus se Sublatem by si nějaký důvod stejně našli. Byl jsem odsouzen ve chvíli, kdy se Fastus počal dvořit Dilectě. K tomu, aby dosáhl svého, mě musel odstranit. Tak je to, příteli. Jen nevím, kdo nás zradil."

"Já jsem to byl," ozvalo se z temnoty.

"Kdo?"

"Mpingu," odpověděl Tarzan. "Zajali ho se mnou, když jsme šli do Splendidova domu, kam jsi mě pozval."

"Pozval?!" nerozuměl Maximus.

"Lhal jsem," přiznal Mpingu. "Přinutili mě."

"Kdo tě přinutil?"

"Císařův syn," odvětil Mpingu. "Přivlekli mě do paláce a přinesli kleště, aby mi vytrhli jazyk, a rozpálená železa, aby mi vypálili oči. Co jsem měl dělat? Jsem jen otrok a bál jsem se. Císař je velmi krutý!"

"Rozumím ti," řekl Preclarus. "Vím, že jsi bez viny."

"Slíbili mi svobodu," pokračoval Mpingu. "Ale místo toho mě uvěznili. Nepochybně zemřu v aréně, ale teď už se nebojím. Strach z kleští a žhavých želez ze mě udělal zbabělce. Teď už mě ale nic nepřinutí zradit svého pána!"

Chladná podlaha kobky nebyla nijak pohodlná, leč Tarzan, zvyklý na nepohodu od narození, spal až do chvíle, než přišel žalárník s jídlem. Slunce již stálo vysoko, když otroci, vedeni míšencem v legionářské uniformě, přinesli černý chléb a vodu.

Při jídle se Tarzan rozhlížel po svých spoluvězních. Byl tu Cassius Hasta, císařův syn, a Maximus Preclarus, patricij a kapitán legii. Byl tu Lukedi z kmene Bagego, Mpingu, otrok Diona Splendida, a také Ogonyo, který se stále ještě bál, že bílý obr znovu přivolá ducha některého z jeho předků. Spolu s nimi bylo tu ještě několik bojovníků z osad u Castra Sanguinari, vybraných pro svou sílu ke gladiátorským zápasům. Kobka byla přeplněna, takže téměř nebylo kam ulehnout. Přesto visel na zdi ještě jeden volný kruh...

Zvolna uběhly dva dny a dvě noci. Černoši počali propadat trudnomyslnosti. Tarzan se je snažil povzbudit. Rozuměl těmto divochům a nebylo pro něho těžké získat jejich důvěru. Hovořil i s Preclarem a Cassiem Hastou o znesvářených městech. Vyprávěli mu o gladiátorských hrách, životě v armádě, zákonech i zvycích. Tarzan poslouchal pozorně - všech těchto znalostí hodlal v dohledné době využít.

Třetího dne přivedli dalšího vězně - byl to mladý běloch v tunice a kyrysu důstojníka. Sotva žalárnici opustili kobku, Cassius jej pozdravil, očividně překvapen.

"Cecilius Metellus!" zvolal.

Muž se otočil po hlase.

"Hasta!" opáčil. "Tvůj hlas bych poznal, i kdyby vycházel z hlubin Tartaru!"

"Co tě sem přivedlo?" ptal se Cassius. "Jaké neštěstí?"

"Není neštěstím setkat se s přítelem," odpověděl Cecilius.

"Co se stalo?" naléhal Cassius.

"Od chvíle, co jsi opustil Castrum Mare, se mnohé přihodilo," začal Metellus. "Fulvus Fupus se vešel do císařovy přízně natolik, že tvoji bývalí přátelé jsou neustále z něčeho podezírání a osočování. Mallius Lepus je ve vězení a Septimus Favonius v nemilosti. Kdyby se Fupus nezamíloval do jeho dcery, byl by dávno mezi námi. Validus

Augustus Fupa adoptoval a jmenoval svým nástupcem."
"Fupus císařem?!" vykřikl Hasta rozhořčeně. "A Favonie? Přece se do něho nezamilovala?"
"Ne," uklidnil jej Metellus. "V tom celá věc vězí. Miluje jiného, a tak Fupus využil císařovy žárlivosti vůči tobě, aby se zbavil těch, kdo mu překážejí."
"A koho Favonie miluje?" ptal se Cassius. "Snad ne svého bratrance Mallia Lepa?"
"Ne," odtušil Metellus. "Je to cizinec. Neznáš ho."
"Jakže? Což neznám všechny patricije v Castra Mare?"
"Není z Castra Mare," vysvětlil Metellus.
"Ani z Castra Sanguinari?" nechápal Hasta.
"Je to barbarský náčelník z Germanie," zněla odpověď.
"Co je to za nesmysl?!"
"Mluvim pravdu. Objevil se krátce poté, cos odešel. Je to učenec, který zná dějiny Říma, a tak si jej Validus Augustus oblíbil. Zároveň to pro něho a ostatní však znamenalo hotovou pohromu. Zamiloval se do Favonie a vzbudil Fupovu žárlivost."
"Jak se jmenuje?"
"Říká si Erich von Harben," odpověděl Metellus.
"Erich von Harben?" ožil Tarzan. "Znám ho. Kde je teď?"
Cecilius Metellus se otočil.
"Jak to, že znáš Ericha von Harbena, Sanguiniane?" nechápal. "Možná že historka, kterou Fupus vyprávěl Validovi Augustovi, je pravdivá - Erich von Harben je špeh z Castra Sanguinari!"
"Ne," oponoval Maximus Preclarus. "Nikdy v Castra Sanguinari nebyl. Ba ani můj přítel odtud nepochází. Je z daleké země. Hovoří-li pravdu - a já nemám důvodu mu nevěřit - přišel, aby Ericha von Harbena nalezl."
"Můžeš tomu věřit, Cecilie," potvrdil Cassius Hasta. "Oba jsou čestní muži a zároveň dobří přátelé. Co říkají, je pravda."
"Co víš o Erichu von Harbenovi?" ptal se Tarzan Metella. "Hrozí mu od Fupa nebezpečí?"
"Je s Malliem Lepem ve vězení v Castra Mare," odvětil Metellus. "Přežije-li gladiátorské hry, Fupus jistě najde jiný způsob, jak se ho zbavit!"
"Kdy hry začínají?" vyptával se Tarzan.
"O idách v srpnu," odpověděl Metellus.
"Teď je devátého srpna," upozornil Tarzan.
"Ne, zítra," opravil jej Preclarus. "Víme to přesně, neboť tento den je zároveň dnem Sublatova triumfu."
"Vím, že hry potrvají asi týden," uvažoval nahlas Tarzan. "Jak daleko je do Castra Mare?"
"Osm hodin pochodu pro odpočatá vojska," odpověděl Cecilius. "Proč se ptáš? Máš snad v úmyslu tam vyrazit?"
Tarzan cítil v mladíkově hlase poněkud posměšný tón.
"Půjdu do Castra Mare!" řekl.
"Vezmeš nás s sebou?" smál se Metellus.
"Jsi von Harbenův přítel?" chtěl vědět syn divočiny.
"Jsem přítelem jeho přátel a nepřítelem jeho nepřátel," odvětil tázaný. "Ale neznám jej natolik, abych ho mohl nazvat svým přítelem."
"Ale císaře rád nemáš," mínil Tarzan.
"Ne," přitakal Metellus.
"A zdá se, že ani Cassius nemá strýce příliš v lásce," pokračoval syn divočiny.
"To je pravda," potvrdil Hasta.
"Vezmu vás s sebou oba," slíbil Tarzan.
Oba muži se dali do smíchu.
"Půjdeme s tebou, bude-li to možné," souhlasil Metellus.
"Se mnou můžete počítat také," přidal se Maximus.
"Kdy vyrazíme?" usmíval se Metellus, třesa okovy.
"Jakmile se zbavíme řetězů," řekl Tarzan. "A ty nám musí sejmut, než nás odvedou do arény."
"Všude bude spousta legionářů, kteří se už postarají, abychom se odtud nedostali," namítl Cassius.
"Maximus ti potvrdí, že mě už dvakrát neuhlídali," připomněl Tarzan.
"Je to tak," pravil Maximus. "Ač bylo všude plno stráží, vynesl císaře z paláce!"
"Chcete-li se mnou, bude to těžší," připustil Tarzan, "ale nikoho tu nenechám. Chci překazit Sublatovy plány a najít Ericha von Harbena!"
"Líbí se mi," řekl Cassius Hasta. "Začínám věřit, že se ti tvůj šílený plán podaří!"

Kapitola 14

Slunce rozlévalo své paprsky z bezmračné oblohy po písku arény na Via Principalis v Castra Sanguinari. Bronzově opálení řemeslníci a obchodníci v tmavých tunikách rozložili své krámky podél hlavní ulice. Spolu s nimi tu procházeli domorodci z okolních vesnic, hýřící pestrou nádherou peří, ozdob a kůže, a městští otroci, čekající na slavnost Sublatova triumfu. Na rovných střeších svých příbytků odpočívali pod korunami stromů patricijové. Celé město bylo na nohou, aby vzdalo hold císaři a pobavilo se. Všude bylo plno hluku a smíchu. Prodáváči cukrovinek a nápojů se prodírali davem, vychvalující své zboží. Legionáři pak udržovali pořádek na cestě ke koloseu. Lidé se tu shromažďovali již od předešlého večera. Během chladné noci se choulili do příkryvek a plédů, zahřívající se pitím. V nejednom případě skončili v rukou legionářů, kteří je odváděli na strážnici, aby vystřízlivěli.

Od rána zvědavost rostla. Patricijové shlíželi ze svých nosítek, častování posměšky davu. Konečně zdáli zazněly polnice. V tu chvíli lidé zapomněli na sváry a nepohodu, a neklid vystřídal napjaté očekávání.

K paláci se zvolna blížil slavnostní průvod. V čele kráčeli trubači a císařova garda. Chocholy na přílbách, kyrysy, píky a štíty zářily ve světle slunečních paprsků, probleskujících větrovým stromů. Elitní jednotka, vedená vyšňořenými důstojníky, právě míjela rozvášněné publikum. Když procházeli legionáři, ozval se potlesk. Zároveň od paláce vyrazil císařův vůz, tažený lvy, které na zlatých uzdách drželo několik statných černochů. Vládce seděl v kočáře, oděn do šarlatu a zlata.

Ovace, jež provázely průvod, patřily nyní otrokům, připoutaným k sobě řetězy a určeným pro gladiátorská klání. Dosud nikdy nebyla jejich přehlídka tak okázalá jako tentokrát - v okovech tu kráčeli Nyuto, náčelník Bagegů, Cecilius Metellus, setník císařských legií z Castra Mare, Cassius Hasta, imperátorův synovec, a konečně ten, o jehož síle tu kolovaly legendy - plavovlasý bílý barbar, oděný do bederní roušky z leopardí kůže.

Obojek ani řetěz, jímž byl připoután k ostatním, nikterak neubíraly na majestátnosti jeho vzezření. Kráčet hrdým a pevným krokem, s hlavou vztyčenou - lev mezi lvy. Jako by patřil ke spřežení šelem, táhnoucích císařův kočár po Via Principalis.

Jak průvod mířil ke koloseu, měnila se nálada davu. Právě tudy procházeli otroci kmene Bagego a za nimi ozbrojení gladiátoři. Průvod střežila skupina veteránů, spřízněnců císařových.

Po gladiátorech následovaly alegorické vozy s výjevy z dějin Castra Sanguinari, a za nimi nosítka s vysokými hodnostáři a senátory. Konvoj uzavírala řada černých nevolníků.

V průvodu chyběl Maximus Preclarus. Popularita mladého Římana nebyla totiž panovníkovi po chuti. Zato Dilecta sledovala přehlídku z okna otcova domu. Sotva zjistila, že její milý v průvodu není, dostala strach. Žije Maximus, nebo ne? Rozhodla se, že se spolu se svou matkou vydá do kolosea, aby se o něm dověděla dříve, než začnou gladiátorské hry. Děsila ji představa, že by měl Maximus vykrvácet v aréně. A co když dávno padl za oběť Pastovým pochopům? Dav, shromážděný v koloseu, uvítal císaře a jeho doprovod. Honorace usedla do ochozů a čekala na zahájení her. Lóže, vyhrazená pro senátora Diona Splendida, byla hned vedle císařovy. Poskytovala nádherný výhled do arény a zároveň největší pohodlí.

Dosud nikdy neměla Dilecta z her takový strach. Předtím ji příliš nezajímaly. Gladiátoři nebyli z těch, s nimiž by jako dcera patricije přicházela do styku. Barbarští bojovníci a otroci pro ni neznamenalí víc než divoké šelmy, a odsouzcenci v ní sotva mohli vzbudit soucit. Byla to křehká a citlivá dívka, kterou by jistě dokázala pobouřit sebemenší hrubost při sportovním zápou, leč krutost v gladiátorské aréně pro ni byla čímsi zcela běžným.

Dnes se však chvěla strachy. Vždyť hry měly zasáhnout přímo ji samu! V sázce byl život toho, jehož milovala! Zdánlivě klidná, s hrůzou očekávala signál, ohlašující zahájení slavnosti.

Konečně Sublatus usedl do své lóže. V téže chvíli se v jedné z bran objevil zástup účastníků her. V čele pochodovali trubači a za nimi zajatci a šelmy, vedené otroky či tažené v pojízdných klecích. Byli to lvi a leopardi, a dokonce několik buvolích býků a velkých opic.

Účastníci byli seřazeni do jakéhosi tvaru čelem k Sublatovi. Ten vstal a promluvil, slibuje vítězům svobodu a poraženým vězení. Dilecta marně hledala očima svého milého. Bez dechu a s napětím shlížela do arény. Vtom k ní přisedl jakýsi muž.

"Není tam," řekl.

Dívka se otočila. "Fastus!!!" vykřikla. "Jak to víš?"

"Protože jsem to nařídil," vysvětlil Fastus.

"Je mrtev?!" lekla se dívka. "Nechal jsi ho zabít?"

"Ne," řekl Fastus. "Je ve své cele."

"Co s ním bude?" náléhala dívka.

"Jeho osud je ve tvých rukou," odpověděl Fastus. "Vzdej se ho a slib, že se staneš Pastovou ženou, a já se postarám, aby nemusel do arény."

"Nikdy by s tím nesouhlasil!" zvolala dívka.

"Jak myslíš," opáčil Fastus. "Ale nezapomeň, že vše záleží na tobě!"

"S mečem, dýkou a kopím se mu nikdo nevyrovná," pravila Dilecta hrdě. "Bude-li muset bojovat, zvítězí!"

"Proti lvům lze poslat i neozbrojeného muže," upozornil Fastus. "Co si počne, bude-li mít prázdné ruce?"

"To by byla vražda!" vykřikla dívka.

"Dej si pozor na jazyk, mluvíš-li o císaři!"

"Říkám, co si myslím. Ať jde o císaře či kohokoli jiného. Bylo by to zbabělé, ale nepochybuji, že císař i jeho syn jsou schopni všeho!"

Fastus vstal, na tváři škodolibý úsměv.

"Nezáleží na tom, co si myslíš," prohodil. "Ale to, co řekneš, nepoznamená jen tebe a Maxima!"

"Co tím míníš?" nechápala Dilecta.

"Je tu ještě Dion Splendidus, tvá matka a Festivita!"

Na ta slova se mladík otočil a opustil lóži.

Hry pokračovaly za hlaholu trubek, řinčení zbraní, řevu šelem a halasu diváků, střídajících nadšení s nevolí. Bezpočet očí byl upřen do arény, kde umírali gladiátoři, vynášeni otroky. Vše bylo připraveno tak, aby císař dal svému lidu na odív moc a sílu. Neváhal proto poslat do arény i vážené patricije. Tentokrát měly jejich souboje vyvrcholit vystoupením Cassia Hasty, Cecilia Metella a neznámého bílého barbara.

Tarzan vstoupil do arény proti jakémusi vězni, jemuž císař přikázal obléci po soupeřově vzoru toliko bederní roušku z leopardí kůže. Stráž nejprve provedla oba muže bojištěm. Pak zastavili přímo před císařem. Dozorčí her vyhlásil, že

budou bojovat holýma rukama, a ten, kdo zůstane naživu, bude vítězem.

"Brána k vězení zůstane otevřená," řekl. "Pro případ, že by se jeden z protivníků vzdal."

Diváci počali pískat. Proto přece do kolosea nepřišli! Chtěli vidět boj. Chtěli vzrušení. Vzdát zápas v aréně bylo vždy největší hanbou!

Tarzan si pozorně prohlížel protivníka. Byl to podsaditý muž, menší než on, leč svalnatý, s mohutnými plecemi, jež dávaly tušit neobyčejnou sílu. Ruce mu splývaly téměř ke kolenům a nohy připomínaly podstavce bronzové sochy. Jal se kroužit arénou, jako by chtěl soupeře zastrašit.

"Vidiš bránu, barbare?" volal. "Uteč, dokud jsi naživu!"

Dav byl bez sebe nadšením.

"Roztrhám tě na kusy!" pokračoval chlapík.

"Jsem připraven," odpověděl Tarzan klidně.

"Uteč!!!" vykřikl muž, sklonil hlavu a vyrazil vpřed jako rozzuřený býk.

Tarzan vyskočil a snesl se svému protivníkovi rovnou na záda. Obě těla klesla, aby se vzápětí Tarzan vztyčil a otrásl jako lev nad poraženým.

Lidé vstávali ze sedadel, ukazujíce palcem k zemi.

"Habet! Habet!" hřmělo z ochozů.

Tarzan stál a čekal, až se soupeř zvedne. Ten na něho hleděl zjevně zmaten, pak ale zachroptěl a vyrazil k novému útoku. Tentokrát jej Tarzan zdvihl do výšky a mrštil jím do písku. Diváci byli jako u vytržení. Všichni chtěli, aby bílý barbar se svým sokem skoncoval.

Tarzan pohlédl k lóži, kde seděl Sublatus s rozhodčím.

"Stačí?" zeptal se, ukazuje na bezvládnou postavu u svých nohou.

Prefekt mávl rukou směrem k obecenstvu. "Žádají jeho smrt!" řekl. "Zůstane-li naživu, nemůžeš být prohlášen vítězem!"

"Což si císař přeje, abych zabil bezbranného?" namítl Tarzan.

"Slyšels prefekta!" odvětil imperátor.

"Dobrá," souhlasil Tarzan. "Dodržím pravidla her!" A uchopiv tělo, zvedl je nad hlavu.

"Takhle jsem vynesl císaře z paláce!" zvolal.

Odpovědí byl mu ryk z ochozů, zatímco císař střídavě rudl a bělel zlostí. Chtěl vstát, leč v téže chvíli roztočil Tarzan bezvládné tělo jako obrovité kyvadlo a přehodil je přes okraj lóže přímo proti němu. Panovník se zapotácel a svezl se ze stolce.

"Jsem jediný živý v aréně!" zvolal Tarzan. "Zvítězil jsem!"

Kapitola 15

Po dnech krvavých her přicházely noci beze snů, kdy gladiátory v podzemních kobkách sužovaly krysy a dotěrný hmyz. Ze zajatců již tři chyběli. Zůstaly po nich jen prázdné okovy v kamenné zdi. Nikdo nevěděl, kdy přijde řada na něho. Nikdo neměl Tarzanovi za zlé, že plán útěku se dosud nezdařil. Každý věděl, že něco podobného je téměř nemožné!

"Vím, žeš to myslel dobře," řekl Preclarus. "Ale známe to tu lépe než ty."

"Ještě nenadešla pravá chvíle," opáčil Tarzan. "Ale náš čas přijde!"

"Jak by mohl přijít," pochyboval Cassius, "když koloseum hlídá víc jak polovina císařových legionářů!"

"Musí přijít," trval Tarzan na svém. "Až budou všichni vítězni gladiátoři pohromadě. Zaútočíme na císařskou lóži a zajmeme panovníka. Se Sublatem jako rukojmím můžeme vyjednávat. Věřím, že nám výměnou za císaře dají svobodu."

"Jak se dostaneme do lóže?" nechápal Metellus.

"Vyšplháme po ochozu. Možná že někteří přítom zahyneme, ale snad nás zbude dost, abychom se ho zmocnili," vysvětlil Tarzan.

"Kéž by se to podařilo," povzdechl Maximus. "Při Jupiterovi, věřím, že to vyjde! Kdybych tak mohl s vámi!"

"Ty s námi nepůjdeš?" divil se Tarzan.

"Jak bych mohl? Zůstanu tu příkovan. Mě do arény nepustí! Přichystali mi jiný osud. Žalářník mi prozradil, že moje jméno mezi gladiátory chybí."

"Musíme najít způsob, jak tě odtud dostat!" řekl Tarzan.

"To se nezdaří!" usoudil Preclarus.

"Počkej!" zarazil jej Tarzan. "Velel jsi přece strážím kolosea, ne?"

"Ano," potvrdil Maximus.

"A měl jsi klíče od cel?"

"Měl. A také od pout."

"Kde jsou?" chtěl vědět Tarzan. "Když tě zatýkali, vzali ti je!"

"Nevzali," zavrtil hlavou Preclarus. "Vlastně jsem je neměl s sebou. Nechal jsem je ve svém pokoji."

"Poslali pro ně?"

"Ano, ale nenašli je. Žalářník se mě na ně ptal, ale já mu řekl, že je sebrali vojáci. Ve skutečnosti jsem je schoval na tajném místě, kde mám ukryto vše, co má nějakou cenu. Kdybych jim o skrýši pověděl, jistě by mě okradli."

"Dobrá," přikývl Tarzan. "S klíči je problém vyřešen."

"Jak se k nim dostaneme?" ptal se Maximus.

"To ještě nevím," přiznal syn divočiny. "Jen vím, že je musíme mít!"

"I my víme, že bez nich se odtud nedostaneme," dodal Hasta.

Náhle byl jejich rozhovor přerušen příchodem stráží. Zastavily se přímo před celou. Dozorce otevřel vrata a vstoupil muž, následován dvěma světlonoši. Byl to Fastus.

"Kde je Preclarus?!" zahřměl. "Tady jsi!"

Maximus mlčel.

"Vstaň, otroku!" poručil Fastus. "Všichni vstát! Jak si dovoluujete sedět v přítomnosti císaře?"

"Jsi ničema, a ne císař!" ozvalo se z kobky.

"Postavte je na nohy!" hřměl Fastus. "Ztrestejte je!" A tlačil vojáky do cely.

Velitel stráže si stoupl do dveří.

"Stát!" pokynul legionářům. "Tady nerozhoduje nikdo jiný než císař nebo já. A ty nejsi císař, Faste!"

"Ale brzy budu!" sliboval Fastus. "A ten den se ti stane osudným!"

"Bude osudným pro celé město," opáčil důstojník. "Chtěl jsi mluvit s Preclarem? Řekni mu tedy, co máš na srdci, a odejdi! Ani císařův syn nemá právo protivit se mým příkazům!"

Fastus se chvěl zlostí. Věděl však, že ničeho nedosáhne. Otočil se tedy k Preclarovi.

"Přišel jsem pozvat milého přítele Maxima Preclara na svou svatbu," řekl s úšklebkem na rtu.

Preclarus neodpovídal.

"Tebe to nezajímá?!" pokračoval Fastus. "Ani se nezeptáš, kdo je moje nevěsta? Což nechceš vědět jméno příští císařovny? Asi proto, že brzy nebudeš mezi živými."

Maximus ztuhl. Teď už mu bylo jasné, proč sem Fastus vážil cestu! Přesto zůstal klidně sedět.

"Nechceš tedy vědět, koho si budu brát?" provokoval Fastus. "Ale já ti to stejně povím! Dcera Diona Splendida už nechce mít nic společného se zrádcem a podvodníkem! Raději oblékne šat císařovny. Takže poslední den her uzavrou Fastus a Dilecta v hodovní síni císařského paláce svůj sňatek!"

Fastus čekal, jak jeho slova na Maxima zapůsobí. Ten však nehnul ani brvou. Pasta vůbec nebral na vědomí. Princ byl bez sebe zlostí. Náhle se zcela přestal ovládat. Přiskočil k Maximovi a udeřil jej do tváře. V té chvíli ho Tarzan uchopil za ruku a strhl k zemi. Fastus počal svolávat vojáky. Snažil se tasit dýku, ale Tarzan mu ji vyrval a mrštil princem mezi legionáře.

"Zmiz!" zavelel. "Už jsi toho napáchal dost!"

"To mi zaplatíš!" syčel Fastus. "A ostatní také!"

Sotva se vzdálil, Cassius se neudržel. "Císař?" zvolal. "Ničema je to!"

Vtom se v chodbě znovu rozzářily louče.

"Budeme mít další hosty," poznamenal Metellus.

"Možná že se Fastus vrací, aby si vylil zlost na Tarzanovi," mýnil Cassius.

Světlo se blížilo koridorem, leč kroky přichozích slyšet nebylo.

"Ať je to kdokoli, přichází tiše," řekl Maximus.

"Pak to není Fastus," usoudil Hasta.

"Může to být vrah, kterého najal," pokračoval Maximus.

"Počkáme si na něho," doplnil Tarzan.

Konečně se ve dveřích objevil velitel stráže. Týž, který předtím doprovázel Fastu.

"Appius Applosus!" zvolal Maximus. "To není vrah, přítelé!"

"Nepřicházím, abych tě zabil," potvrdil přichozí. "Ale obávám se, že to, co ti povím, bude působit stejně."

"Co máš na mysli?"

"Fastus mi ve zlosti řekl víc než tobě."

"Co ti řekl?"

"Že Dilecta svolí se sňatkem, pokud budou ušetřeni její rodiče a tvá matka."

"Nazvat ho ničemou je pro ničemu urážkou!" ulevil si Maximus. "Řekni Dilectě, že raději zemřu, než abych ji viděl jako Fastovu ženu!"

"To ona ví, příteli," potvrdil Applosus. "Myslí na své nejbližší."

Preclarus sklopil hlavu. "Na to jsem zapomněl," přiznal. "Ale což není cesty, jak sňatku zabránit?"

"Je to císařův syn," upozornil Applosus, "a času nezbývá!"

"Vím!" vykřikl Preclarus. "Ale je to strašné! Ne, to se nesmí stát!!!"

"Je tento důstojník tvým přítelem?" vmísil se Tarzan.

"Ano," ujistil jej Maximus.

"Věříš mu?"

"Na svou čest."

"Řekni mu, kde jsou klíče, a požádej ho, ať je přinese!"

Preclarus rozjasnil čelo. "Na to jsem nepomyslel. Nechci ohrozit jeho život!"

"Už se stalo," řekl Applosus. "Fastus mi nikdy neodpustí, co jsem dnes v noci provedl. Vidíš, Maxime, i můj osud je zpečetěn! O jaké klíče jde? Přinesu je!"

"Nevím, budeš-li souhlasit, až ti vysvětlím, kde jsou," pochyboval Preclarus.

"Mohu si to domyslet," odpověděl Applosus.

"Byls u mě často, Appie?"

"Ano."

"Pamatuješ si police na knihy pod oknem?"

"Jistě."

"Část stěny za třetí polici lze vyjmout. A za ní jsou klíče."

"Dobrá, přáteli. Přinesu je!"

A pak všichni viděli, jak Applosus odchází a za svitu louče mizí chodbou z kolosea.

Nadešel poslední den her. Dychtivé obecnstvo ještě jednou zaplnilo ochozy, aby bylo svědkem strhující podívané v aréně. Naposledy vyvedli vězně. Jen Maxima ponechali v kobce.

"Sbohem," loučil se s přáteli. "Asi se již neuvidíme. Hodně štěstí, a ať bohové žehnají vašim zbraním! Snad jen oni vám mohou dodat více sil a odvahy!"

"Applosus zklamal," poznamenal Cassius.

Tarzan se tvářil zasmušile. "Kdybys tak mohl s námi! Žádné klíče bychom nepotřebovali!"

Z arény sem doléhal ryk souborů a ovace davu. Byli nyní v prostorné síni s masivními mřížemi v oknech i vratech.

Stráže odtud odváděly bojovníky po skupinách. Vracelo se jich jen málo. Konečně nadešla chvíle pro Tarzana a jeho přátele.

Metellus se střetl s jedním z gladiátorů. Diváci byli zcela strženi bojem. Arénou znělo bouřlivé "Habet! Habet!"

"Zdá se, že je konec," zašeptal Cassius.

Tarzan mlčel. Měl své přátele rád, neboť byli stateční a měli smysl pro spravedlnost. Přál si, aby všichni přežili, leč své rozechvění nedal navenek znát.

Zatímco Cassius bloumal místností, Tarzan stál bez hnutí a hleděl k bráně. Po chvíli se otevřela a vešel Cecilius

Metellus. Cassius vykřikl úlevou a mladíka objal. Vzápětí se objevil jeden z vojáků.

"Pojďte ven," vyzval přítomné. "Všichni! Začíná poslední soubor!"

Každý z vězňů dostal meč, dýku, kopí, štít a jakousi síť. A pak byli jeden po druhém vpuštěni do arény mezi ty, kdo přežili.

Gladiátoři byli rozděleni do dvou skupin a označeni rudou a bílou šerpou. Tarzan a jeho druzi obdrželi červené pásky.

"Co se bude dít?" zeptal se syn divočiny Cassia.

"Rudi budou bojovat proti bílým, dokud jedni nebo druzí nepadnou," vysvětlil Cassius.

"Poteče spousta krve," usoudil syn divočiny.

"Nikdy se jí dost nenabaží," dodal Metellus, zvedaje zrak do ochozů.

Soupeři zaujali svá postavení v opačných rozích arény. Prefekt je poučil o tom, jak bojovat. Zahlaholily polnice a obě skupiny vyrazily proti sobě.

Tarzan přehlédl své zbraně a usmál se. Kopím vládl mistrně - vždyť měl ty nejlepší učitele ve svých věrných Wazirích!

Také s dýkou se cítil bezpečný - nejednou mu v pralese zachránila život. Jen španělský meč a síť pokládal spíše za přítěž. Nejraději by se zbavil i štítu, ale pak si vzpomněl, jak dovedně jej využívají afričtí domorodci.

Obě linie byly k sobě čím dál blíže. Mělo dojít k boji muže proti muži. Tarzan měl proti sobě jakéhosi rozložitého černocho. Oba vymrštili svá kopí téměř současně. Tarzan zdvihl štít, aby zachytil oštěp protivníka. Ten se po krytu svezl a padl do písku. Tarzanovo kopí prorazilo soupeřovu ochranu a proklálo nešťastníkovi srdce.

Koloseum vřelo. Tarzan přiskočil na pomoc jednomu ze svých spolubojovníků, leč narazil na ozbrojence z protější řady. Byl to nepochybně zkušený gladiátor, dokonale ovládající všechny zbraně, a Tarzan si záhy uvědomil, že bude muset vynaložit veškeré síly, aby jej přemohl.

Soupeř nikterak nespíchal. Blížil se zvolna a obezřele. Bylo zřejmé, že sleduje jediný cíl - zůstat naživu. Křik davu jej nechával netečným. Čísaře nenáviděl. Spoléhal jen na svou sílu.

Tarzan čekal na nejvhodnější okamžik k rozhodujícímu úderu, když vtom se na něho odkudsi zezadu snesla pevná síť...

Kapitola 16

Sotva se Cassius Hasta zbavil jednoho útočníka, otočil se, aby čelil dalšímu. A tehdy uviděl, jak kdosi vrhá po Tarzanovi síť. Přiskočil a postavil se gladiátorovi, s nímž se měl syn divočiny střetnout. Gladiátor cítil, že nový protivník bude neméně zdatný než ten předchozí. Možná nenese s takovou lehkostí štít a není tak silný, ale zdá se, že bude obratným šermířem!

Tarzan se bleskurychle obrátil zákeřnému nepříteli čelem. Ten tasil dýku, aby se svým sokem skoncoval, avšak v téže chvíli se Tarzanovi podařilo uchopit síť oběma rukama a roztrhnout ji vedví, jako by byla z papíru. Vzápětí byl zasažen do ramene. Ač raněn, sevřel protivníka jako do kleští a zatřásl jím. Pak jej odmrštil stranou, zvedl meč a štít a vrhl se po boku svých druhů znovu do boje.

Vtom spatřil Cassia Hastu, jak klesá v bezvědomí k zemi. "Habet! Habet!" burácely ochozy. Hastův soupeř zdvihl ruku a obrátil palec dolů. Pak se chopil meče, aby stvrdil své vítězství. Na okamžik se rozhlédl, jako by chtěl vychutnat ovace přihlížejících, a to stačilo Tarzanovi, aby po něm skočil. Jeho útok se podobal útoku šelmy. Diváci byli jako u vytržení. Viděli, jak obrovité tělo prolétlo vzduchem a dopadlo protivníkovi rovnou na záda. Oba se svalili do písku, leč Tarzan byl v mžiku na nohou, uchopil soupeře pod krkem a stiskl.

Dav šlel. Lidé vstávali z lavic, mávali šátky a házeli do arény květiny. Tarzan zatím pomohl vstát Cassiovi, který se zvolna probíral z mrákot. Pak se rozhlédl arénou a zjistil, že rudá šerpa má mírnou převahu. Soubor se nyní staly zápasem o holý život. Zápasem, který pozbyl veškerých pravidel.

Obklopen pěti spolubojovníky, záutočil na nejsilnější ze soupeřů. Nakonec byli všichni muži s bílými stuhami pobiti a v aréně zůstalo několik posledních Tarzanových druhů.

Diváci vyvolávali Tarzanovo jméno, Sublatus však zarytě mlčel, hledě do země. Bílý barbar nebyl potupně poražen, nýbrž tu stál jako vítěz, oslavován ochozy! Jeho popularita byla nyní větší než císařova! Něco podobného Sublatus nečekal. Myslel teď na jediné - ten muž musí zemřít!

Obrátil se k prefektovi a cosi mu důvěrně sdělil. Dav se počal hlasitě dožadovat korunovace vítězů vavřínovými věnci a jejich osvobození. Místo toho byli znovu zahrnání za mříže. Všichni - kromě Tarzana.

Chce snad vládce vyznamenat tohoto hrdinu samostatně? Zatímco otroci odtahovali z arény mrtvá těla, sbírali zbraně a

zasypávali krvavá tratoliště pískem, stál Tarzan před císařovou lóží. Sám, s rukama zkříženými na prsou, čekaje na svůj ortel.

V ochozech to vřelo. Nakonec se odtud počaly ozývat rozhořčené hlasy.

"Tyran! Zbabělec! Zrádce! Pryč se Sublatem!" znělo kolosem.

Tarzan se znovu rozhlédl kolem. Na opačné straně arény spatřil cosi, co jej velmi rozhněvalo - namísto vavřínů a svobody čekal tu velký černohřívý lev, vydrážděný hladem!

Na hukot v davu odpověděl Sublatus toliko přezíravým pohledem. Pak vyslal do ochozů oddíl legionářů, aby v případě nutnosti nemilosrdně zasáhl proti rozvášněnému obecnstvu.

Lev byl stále blíž. Lidé jako by v té chvíli zapomněli na svůj hněv, uchváteni novým divadlem. Hlavním hrdinou již nebyl bílý obr, nýbrž divoká šelma! Nezáleželo na tom, kdo v tomto boji zvítězí - tím hlavním bylo vzrušení ze strhující podívané!

Tarzan neměl víc než dýku. Stál tu polonahý, zahalen bederní rouškou z leopardí kůže a vystaven na odív přihlížejícím. Ti viděli podobný souboj již mnohokrát. A mnohokrát obdivovali statečné muže, svádějící nerovný zápas s hladovou šelmou.

S hlavou skloněnou, přikrčen, blížil se lev ke své oběti. Svěšená ohánka bičovala slabiny a žaludek se hlasitě dožadoval svých práv.

Tarzan čekal. Věděl, co se šelmě odehrává v hlavě. Věděl, kdy zaútočí, odkud a jak rychle. Kdy se přikrčí a vycení tesáky.

Viděl, jak lev napjal všechny svaly a vztyčil ohon. Letmo sáhl po dýce, připravené v pouzdře. Konečně se zvíře vrhlo vpřed - Tarzana však nepřekvapilo. Nyní bude třeba učinit to, co šelma nejméně očekává. Téměř každá Numova oběť buď strne hrůzou, nebo se dá na útěk. To, že by sama zaútočila, Numa sotva předpokládá. A proto bude nejlépe vyrazit přímo proti němu!

Ledva se dal Numa do běhu, skočil mu Tarzan do cesty. Diváci zmlkli, napjati k prasknutí. Dokonce sám Sublatus se vyklonil z lóže a na okamžik zapomněl na svůj majestát.

Numa se pokusil zasáhnout oběť z boku, leč svezl se po písku a obrovitá tlapa máchla naprázdno. Tarzan uskočil, a než se lev i diváci vzpamatovali, seděl šelmě na hřbetě. Rukou objal mohutnou šíji a nohama sevřel slabiny. Numa řval a bil kolem sebe tlapami, snaže se živé břemeno setřást. Stisk kolem krku byl však stále silnější. Lev vyskočil do vzduchu, aby se zbavil protivníka, leč vše nadarmo.

Konečně se Tarzan chopil druhou rukou dýky. Numa padl naznak a počal sebou divoce zmítat po písku. Diváci šileli nadšením. Něco podobného aréna dosud nezažila! To, jak si bílý obr počínal, přivádělo ochozy v úžas. Povzbuzovaly jej, jako by nevěřily, že šelmu udolá.

Vtom Tarzan zasáhl Numu do boku. A pak ještě několikrát. S každou příští ranou bylo zvíře běsnější. Kdyby tak mohlo na svou oběť dosáhnout! Roztrhalo by ji na kusy!

Zkrvaven a zpěněn, vzepřel se Numa k poslednímu útoku. Ještě jednou blýskla čepel vzduchem. Z Numových nozder a tlamy vytryskl proud krve. Veliká kočka sebou trhla, aby vzápětí klesla k zemi bez známky života.

Tarzan vyskočil na nohy. Nestál tu již anglický lord. A nestál tu ani člověk, nýbrž divoká šelma. Syn divočiny zvedl hlavu a vydal vítězný skřek opiho samce, při němž přítomným tuhla krev. Ale pak se vše šmahem změnilo. Tvář se mu rozzářila úsměvem. Otfel krev z dýky do lví hřívý a zbraň zasunul do pochvy.

Císařovu žárlivost nyní vystřídaly obavy. Ovace, jimiž dav zahrnul bílého barbara, svědčily o tom, jaké popularitě se teď v Castra Sanguinari těší. Navíc byl přítelem Maxima Preclara, který byl oblíben u vojska a milován Dilectou, dcerou senátora Diona Splendida, uchazeče o císařský stolec! Dostane-li se Tarzan na svobodu, jistě svým přátelům pomůže! Tomu bylo třeba zabránit!

Císař prohodil několik slov s prefektem. Zazněly fanfáry. Rozhodčí vstal a pokynem ruky si zjednal ticho. Lidé zmlkli, očekávající, že vítězi bude vzdán hold.

"Tento barbar pobavil císaře natolik, že mu bude dána ještě jedna příležitost, aby projevil své bojové umění. Tentokrát se utká..."

Jeho hlas zanikl v rozhořčeném hukotu tribun. To bylo neslýchané! Lidé chtěli svého hrdinu - a jeden zápas jim k tomu stačil! Projevy nevole byly stále silnější, a tak jen kopí gardistů držela dav na uzdě.

Otroci zatím vyklidili arénu. Tarzan zůstal na bojišti sám. Vtom se brána na opačné straně kolosea znovu otevřela.

Kapitola 17

Tarzan se rozhlédl a zjistil, že k bráně nahánějí šest statných opích samců. Před pár okamžiky slyšeli veleopi výkřik svého soukmenovce a byli zjevně neklidní a podráždění. Dlouhý čas, strávený v kleci, a hrubé zacházení naplnily je nenávistí vůči svým vězňům. Před nimi stál nyní Tarmangani - představoval ty, kdo je uvěznil a trýznili.

"Jsem Gayat!" zavrčel první. "A budu zabíjet!"

"Jsem Zutho," přidal se druhý. "I já budu zabíjet!"

"Zabijte Tarmangani!" vyštěkl Go-yad, a v té chvíli všichni vyrazili vpřed. Jedni vzpřímeni po dvou, druzí sehnuti po čtyřech.

Dav nesouhlasil. "Pryč s císařem!" volal.

Několik odvážlivců se pokusilo dostat do panovnické lóže, leč skončili na pikách legionářů. Jejich těla zůstala pro výstrahu ležet na ochoze.

Sublatus se otočil k jednomu z hostů.

"To bude výstraha všem, kdo by se chtěli protivit císaři," poznamenal.

"Správně," přitakal host. "Slovutný císař je vskutku všemocný!"

Tváře měl však sinálé strachy, neboť věděl, jak rozvášněný je dav a jak nepatrná síla legionářů.

Když se opičáci přiblížili Tarzanovi na dosah, Zutho vystoupil z řady.

"Jsem Zutho!" zamručel výhružně. "Zabíjí tě!"

"Dobře se podívej, Zutho, než zabiješ svého přítele," upozornil jej Tarzan v řeči opů.

Zutho se zastavil, překvapen. Také ostatní nechápali.

"Tarmangani mluví naší řečí!" oznámil Zutho.

"Já ho znám," vysvětlil Go-yad. "Když jsem byl malý, byl vůdcem naší smečky!"

"Je to opravdu Bílá Kůže!" vyštěkl Gayat.

"Ano," potvrdil Tarzan. "Jsem Bílá Kůže. Všichni jsme tu ve vězení. Tito Tarmangani jsou mými nepřáteli, stejně jako vašími. Chtějí, abychom spolu bojovali, ale my bojovat nebudeme!"

"Ne," souhlasil Zutho. "Nebudu bojovat proti Tarzanovi!"

Ostatní se shlukli kolem syna divočiny a očíkali jej.

"Co se děje?!" nechápal Sublatus. "Proč neútočí?"

"Možná je očaroval," soudil muž po jeho boku.

Lidé v ochozech shlíželi do arény a kroutili hlavami. Slyšeli, jak bílý obr a opice na sebe vrčí. Sotva mohli tušit, že mluví společnou řečí! Viděli, jak Tarzan míří k císařské lóži. A spolu s ním opičí samci!

Před císařem se všichni zastavili. Tarzan oslovil panovníka.

"Tvůj plán ztroskotál," řekl. "Ti, kdo mě měli rozsápat, jsou moji soukmenovci! Neublíží mi! Chceš proti mně ještě někoho poštvat? Pospěš si, než mi dojde trpělivost a moji bratři tě roztrhají na kusy!"

Vzápětí si však uvědomil, že kdyby se tak stalo, skončí nejeden z jeho zvířecích přátel na kopích legionářů. A pak - nevěděl, jak by se v takové chvíli zachovalo shromáždění. Pomohlo by jemu, nebo vojákům? Postavilo by se tyranovi? Jediné, co teď Tarzan zamýšlel, bylo osvobodit Cassia Hastu a Cecilia Metella, kteří by mu mohli pomoci nalézt Ericha von Harbena. A tak když jej prefekt vyzval, aby se vrátil do vězení, uposlechl a následován veleopy opustil arénu.

Když žalářík otevřel dveře cely, Tarzan zjistil, že jediným, kdo tu zůstal, je Maximus Preclarus.

"Vítej, Tarzane!" oslovil svého přítele. "Myslel jsem, že už tě neuvídím. Jak to, že nejsi na svobodě?"

"Taková je císařova spravedlnost," odpověděl syn divočiny. "Ale snad alespoň tví přátelé jsou volní! Nevidím je tu!"

"Jen si nic nenamlouvej, barbare!" ozval se žalářík. "Tví přátelé jsou v jiné cele!"

"Vybojovali si svobodu," namítl Tarzan.

"A ty snad ne?" ušklíbl se dozorce.

"Ale to je podvod!" rozhorlil se Maximus. "Jak je to možné?"

Žalářík pokrčil rameny.

"Ale proč?" opakoval Maximus.

"Myslíš, že se císař bude svěřovat obyčejnému vojákovi?" vysvětloval dozorce. "Ale něco jsem slyšel. Prý se chystá spiknutí. Císař se tě bojí, neboť lidé tě mají rádi a ty jsi na straně Diona Splendida!"

"Už rozumím," pochopil Preclarus. "Takže tu zůstaneme navždy?"

"To nevím," uzavřel žalářík. Pak zamkl dveře a odešel.

"Jeho pohled a hlas se mi nelíbily," řekl Maximus. "Bohové nám nepřejí - ale jak by nám mohli přát, když nás opustil věrný přítel!"

"Myslíš Appia Applosa?"

"Ano. Kdyby přinesl klíče, mohli jsme se odtud dostat."

"To můžeme i tak," povzbudil Maxima Tarzan. "Nikdy neztrácím naději, dokud žiji - a zatím žiji!"

"Ty neznáš císařovu moc a proradnost," namítl Říman.

"A císař nezná Tarzana," opáčil syn divočiny.

Město i vězení se ponořily do tmy. Náhle oba muži zjistili, že chodbou se blíží jakési stíny. Bylo zřejmé, že kdosi přichází. V tuto dobu to bylo velice neobvyklé. Do kolosea chodil málokdo i za denního světla. Tu a tam tudy prošel některý z dozorců či strážců, a dvakrát denně otrok s jídlem. Možná že návštěvník míří do jiné cely!

Ale události posledních dní dávaly tušit opak! A skutečně - po chvíli zarachotil klíč v zámku a na prahu stanul muž.

Maximus jej hned poznal.

"Appius!" vykřikl. "Tys přišel?!"

"Tiše!" sykl Applosus a rychle vklouzl dovnitř. Rozhlédl se celou a uhasil pochoděň.

"Naštěstí jste sami," pokračoval.

"Celý se chvěješ," všiml si Preclarus. "Co se stalo?!"

"Horší je to, co se má stát!" řekl Applosus. "Jistě se divíš, proč jsem tenkrát nepřinesl klíče. Myslíš si, že jsem se o to nepokusil, ale věř mi, nebylo to možné!"

"Jak může být pro velitele stráže v koloseu nebezpečné dostat se do podzemí?"

"Už nejsem velitelem stráže," vysvětlil Applosus. "Cosi vzbudilo císařovo podezření, neboť poté, co jsem vás navštívil, mě toho místa zbavil. Buď vás někdo prozradil, nebo stačilo, že jsme přátelé. Ať tak či onak, přeložili mě z kolosea k Porta Pretoria. Ani jsem nesměl domů. Proslýchalo se, že černí barbaři chystají vzpouru. Nakonec mi pomohl mladý důstojník, který mi zároveň sdělil neradostnou zprávu."

"Co ti řekl?" naléhal Maximus.

"Jeden z důstojníků palácové gardy prý dostal příkaz zabít dnes v noci jak tebe, tak bílého barbara. Spěchal jsem za Festivitou a společně jsme našli klíče, které jsi po mně chtěl. Musel jsem vyčkat do tmy, aby mě cestou k vám nikdo neviděl. Báł jsem se, že přijdu pozdě. Tady jsou klíče, Maxime. Mohu-li udělat víc, řekni mi to!"

"Ne, příteli," uklidnil jej Preclarus. "Již jsi riskoval dost. Raději odejdi, než císař zjistí, kdes byl, a potrestá tě!"

"Sbohem a mnoho štěstí," popřál přátelům Applosus. "Až budete opouštět město, nezapomeňte, že Appius Applosus

střeží Porta Pretoria."

"Nezapomenu, příteli," ujistil jej Maximus. "Ale dalšímu nebezpečí už tě vystavovat nebudu."

Applosus se chystal k odchodu, avšak ve dveřích se zastavil.

"Je pozdě," zašeptal. "Podívejte!"

Z konce chodby probleskla zář louče.

"Už jdou!" lekl se Maximus. "Pospěš si!"

Applosus bez váhání skočil za bránu a tasil meč.

Svit pochodně se kvapem blížil. Bylo slyšet klapot sandálů. Ale ať přicházel kdokoli, byl sám. Před dveřmi se zastavil, zvedl svítilnu a pohlédl dovnitř.

"Maxime Preclare," řekl. "Jsi tam?"

"Ano," ozvalo se z cely.

"Dobrá," pokračoval hlas.

"Co máš v úmyslu?" zeptal se Preclarus.

"Přicházím od císaře. Něco ti posílá."

"Něco ostrého?"

"Ostrého a špičatého!"

"Čekáme na tebe," ujistil muže Preclarus.

"Tys to věděl?" divil se neznámý.

"Známe císaře!"

"Ať vám bohové pomohou!" zvolal muž, tasil meč a rozrazil dveře. "Nyní zemřete!" A překročil práh.

V příštím okamžiku vyrazil Applosus ze svého úkrytu, máchl mečem a rozťal vetřelci lebku. Vrah padl k zemi, upustiv pochodeň.

"Díky, příteli," řekl Maximus. "A teď už jdi."

"Dopadlo to dobře," opáčil Applosus. "Máte klíče, zbraně i čas k útěku. Sbohem, a ať vás bohové provázejí!"

Zatímco Applosus mizel potmělou chodbou, odemykal Maximus ostatním okovy. Dále nebylo třeba nic promýšlet - vše bylo dávno dohodnuto. Nejprve bylo nutno vyhledat Cassia, Metella a další spojence. Postupovali koridorem, míjejíce jednu celu za druhou a osvobozující zbylé vězně. Lukedi, Mpingu a Ogonyo byli mezi nimi.

Konečně našli Cassia Hastu a Cecilia Metella, uvězněné nedaleko vchodu do arény. Připojilo se k nim i několik gladiátorů, kteří jako vítězové her měli být propuštěni na svobodu, místo toho však skončili ve vězení. Všichni přísahali, že s Tarzanem půjdou kamkoli.

"Možná že někteří zemřeme," řekl syn divočiny, když se shromáždili v jedné z místností. "Ale ti, kdo přežijí, se císaři pomstí."

"Ti, kteří padnou, vstoupí mezi bohy," dodal Preclarus.

"Lhostejno, zda padneme, či přežijeme - důležitý je boj!" poznamenal jakýsi ostřílený válečník.

"Bude to boj!" ujistil jej Tarzan.

"Veď nás tedy," vyzval syna divočiny gladiátor.

"Nejdřív musím osvobodit své přátele," odpověděl Tarzan.

"Všechny cely jsou prázdné," upozornil Preclarus. "Všichni jsou již na svobodě."

"Mýlíš se, Maxime," usmál se Tarzan. "Zbývají přátelé nejméně - opi."

Kapitola 18

Ve vězení v Castra Mare očekávali Erich von Harben a Mallius Lepus triumf Valida Augusta a zahájení her.

"Nečeká nás nic jiného než smrt," usoudil Lepus. "Moji přátelé jsou v nemilosti, ve vězení či ve vyhnanství. Díky Fupovým intrikám teď Validus Augustus nenávidí nejen svého synovce, ale i nás!"

"Je to moje vina," mínil von Harben.

"Nic si nevyčítej," utěšoval jej jeho přítel. "To, že tě Favonie miluje, není zločinem. Na vině je Fupova žárlivost a proradnost."

"Má láska přinesla Favonii a jejím přátelům žal a neštěstí," pokračoval von Harben. "A já jsem ve vězení a nemohu pomoci ani jí, ani jim."

"Kdyby tu tak byl Cassius," povzdychl Lepus. "To je pravý muž! Pod jeho vedením bychom smetli císaře i jeho adoptivního syna!"

Zatímco takto rozmlouvali, sjížděli se k Sublatovi, císaři Západu, vážení hosté. Byli tu senátoři v bohatě zdobených tógách, vysocí důstojníci a dámy, ověšené šperky. Fastus, syn imperátorův, měl pojmout za choť Dilectu, dceru senátora Diona Splendida.

V ulici před koloseem se tísnili zvědavci. Nekonečné zástupy lidí se valily z místa na místo, blíže se k samotným branám, střeženým kopiníky. Hnaly je hněv a nenávisť.

"Pryč s tyranem! Smrt císaři! Smrt Fastovi!" znělo ulicí.

Hlasy dolehly až do paláce, patricijové jim však nevěnovali pozornost. Čeho se bát? Což císař nerozdělil strážím tučné odměny? Má snad rozvášněný dav naději proti kopím legionářů? Nezemřelo snad pro výstrahu v aréně dost gladiátorů?

Nechtěli si připustit strach, ba ani přiznat skutečnost, že nejeden z nich se vkradl do trůnního sálu zadním vchodem, obává se hněvu plebejců. Zatímco hovořili o hostině po svatebním obřadu, seděla nevěsta ve své komnatě bledá a nešťastná, utěšovaná matkou a několika otrokyněmi.

"To se nesmí stát! Nikdy nebudu Pastovou ženou!" štkala, svírajíc pod šatem jilec dýky.

V chodbě pod koloseem formoval zatím Tarzan svůj bojový šik. Povolal Lukediho a jednoho z černých náčelníků. "Běžte k Porta Pretoria," vyzval je. "Požádejte Applosa, aby vás pustil ven. Vraťte se do svých osad a shromážděte bojovníky! Řekněte jim, že když svrhnou císaře, budou svobodní. Pospěšte si, času nezbývá! Seberte je a odveďte rovnou k paláci!"

Pak spolu s Maximem vedl povstalice ke kasárnám stráže, kde byli ubytováni muži Preclarova oddílu. Bok po boku tu kráčeli domorodci, městští otroci i gladiátoři. A nechyběli ani Tarzanovi veleopi.

Ogonyo by byl přísahal, že Tarzan je nadpřirozenou bytostí. Kdo jiný by dokázal rozmlouvat s opicemi? A každá z nich je nepochybně duchem některého z náčelníků kmene Bagego! Byl-li malý Nkima duchem jeho praděda, pak tito huňatí obři musí být duchy velkých válečníků! Ogonyo, stejně jako všichni ostatní, držel se od opích samců v uctivé vzdálenosti.

V kasárnách již Maximus věděl, s kým promluvit, neboť ani zde nebyl císař nijak oblíben. Ve službě v legiích udržoval zdejší muže toliko obdiv vůči několika důstojníkům, mezi něž patřil i Preclarus. Proto se bezvýhradně připojili k povstalcům.

Podle dohody měl Maximus vyslat nevelký oddíl k Porta Pretoria, aby přiměl Appia Applosa otevřít bránu posílám z domorodých osad. Tarzan spolu s opy pak povedou zbytek povstalců po Via Principalis k paláci. Doprovázet je bude několik světloňošů.

Když se zástup blížil k palácové bráně, všimli si lidé svitu loučí a zpráva o nich šla od úst k ústům. Císař jistě vysílá další legionáře! Hněv davu sílil. Kdosi v první řadě oslovil příchozí.

"Kdo jste?" zeptal se.

"Tarzan z rodu Opů," představil se předák. Vzápětí se ozval pochvalný křik. Zdálo se, že střetnutí bylo odvráceno.

"Proč jste tady?" zaznělo na adresu povstalců.

"Přišli jsme zachránit Dilectu před Fastem a svrhnout tyrana!" odpověděl Tarzan.

V davu to zašumělo. "Smrt tyranovi!" ozvalo se z jeho hloubi. "Pryč se strážemi! Pobijte je!"

Shromáždění se dalo do pohybu. Sotva velitel stráže zjistil, kolik je mezi povstalcí legionářů, nařídil svým vojákům, aby se stáhli do paláce a zahradili vchod. To se jim podařilo v okamžiku, kdy dav dorazil k bráně a počal se dobývat do dubových vrat. Bledý dveřník spěchal rovnou k císaři.

"Lid povstal," hlásil. "K lůze se přidali vojáci, otroci i gladiátoři. Útočí na bránu, která dlouho nevydrží!"

Císař se zvedl a počal neklidně přecházet sem a tam. Po chvíli povolal důstojníky.

"Vyšlete posly ke všem bránám a kasárnám!" nařídil. "Svolejte vojsko do posledního muže! Přikažte jim, ať tu sběh pobijí! Bez milosti! Zajatce neberte!"

Jeho slova se brzy donesla i ke vzbouřencům, takže ti včas věděli, co imperátor zamýšlí.

Lid, posílený vědomím, že na jeho straně stojí legionáři, vedeni Maximem Preclarem, znovu zaútočil na palácovou bránu. Mnozí skončili na kopích obránců, jejich místa však hned zaujímali další. Mohutné věřeje se třásly v základech. Tarzanovi se zdálo, že vše trvá příliš dlouho. Císař mezitím může přivolat obrovské posily! Shromáždil proto své spolubojovníky a světil jim svůj plán. A pak, následován opy a hrstkou nejvěrnějších, zmizel ve tmě ulice.

Fastus a Dilecta měli být oddáni v trůnním sále císařského paláce. Nejvyšší kněz již shlížel z piedestalu na svatební hosty. Po jeho boku stál Fastus a čekal na nevěstu. Přícházela zvolna, vedena kněžkami, strážkyněmi posvátného ohně. Byla na smrt bledá, leč svůj úděl nesla hrdě. Shromážděním se neslo šeptem, že tak krásnou císařovnu město dosud nemělo. Nikdo v tu chvíli neviděl dýku, již dívka svírala pod svatební róbou. Minula nejvyššího kněze i svého snoubence a počala stoupat přímo k trůnu.

"Lid v Castra Sanguinari se celé věky učí, že císař je jeho ochráncem," zahájila svůj proslov. "Nejen že vydává zákony, ale on sám je zákonem! Je buď spravedlivý, nebo krutý. Jaký jsi ty, Sublate?"

Císař zrudl. "Kdo tě donutil klást mi takové otázky?" zvolal.

"Nikdo mě nedonutil," oponovala Dilecta. "Je to mé právo!"

"Dost!" přerušil ji císař. "Jdi na své místo a slož manželský slib!"

"Nemůžeš mi odepřít odpověď," trvala na svém dívka. "Obrácím se k císaři, a na to mám jako občanka právo, které dosud každý z vládců cítil. Nesmíš mi je upírat, Sublate!"

"Přijď ke mně zítra," řekl císař, brunátný zlostí. "Dostaneš, co žádáš!"

"Nevyslyšíš-li mě dnes, nebude žádné zítra," rozhodla Dilecta. "Chci své právo hned!"

"Co tedy požaduješ?" svolil konečně císař.

"Chci vědět, zda jsi splnil slib, za který tak draze zaplatím."

"Co tím míníš?" ptal se imperátor.

"Chci vidět Maxima Preclara živého a na svobodě," žádala dívka. "A to dřív než složím manželský slib! Dobře víš, že jinak se za Fasta neprovdám!"

Císař vstal. "To je nemožné!" zvolal.

"Ne, není," opravila jej dívka, "neboť Maximus Preclarus stojí za mnou!"

Kapitola 19

Oči všech byly upřeny k balkónu, odkud zněl hlas řečníka. "Barbar! Maximus!" bylo slyšet z davu.

"Strážel!" zvolal císař. V téže chvíli se v okně objevil Tarzan a sešplhal po jednom z pilířů na podlahu, následován šesti mohutnými opičáky.

Meče vylétly z pochev. Ženy pištěly a omdlévaly. Císař se svezl z trůnu, bez sebe strachy. Jeden ze šlechticů se pokusil postavit Tarzanovi do cesty, ale Go-yaď po něm skočil a zařal mu své ostré tesáky do krku. V zápětí se sálem rozlehl jeho divoký skřek. Ostatní dvořané vyděšeně ustoupili a Fastus se dal na útěk. Tarzan přiskočil k Dilectě a opi zamířili k trůnu, pod nímž se choulil vyděšený imperátor.

Vojáci se zatím počali probírat z šoku. V domnění, že v sále je toliko bílý obr a jeho opice, vyrazili k protiútok. A tehdy se otevřely dveře na terasu a do místnosti vpadl Maximus Preclarus, následován Ceciliem Metellem, Cassiem Hastou a černými domorodci. Císařovi ochránci teď měli proti sobě nejen jednoho z nejlepších šermířů v Castra Sanguinari, ale i nejsilnější gladiátory.

Tarzan svěřil Dilectu Mpingovi a spolu s Preclarem se vrhli do bojové vřavy. Šlechtici, císařova garda a palácová stráž měli značnou početní převahu. Tarzan a jeho druzi ustoupili ke dvěřím balkónu. Bok po boku tu bojovali legionáři, gladiátoři i černí barbaři.

Venku na Via Principalis zatím útočníci provalili bránu a vtrhli do paláce, pobíjejíce zbytky stráží. Vysloužili gardisté se jim postavili na odpor hned za vchodem do panovníkova sídla. Jakkoli jejich útok odrazili, dav stále sílil, takže záhy s ním zcela splynuli. Strážci zatím dovalili k bráně velký katapult a počali metat do shromáždění kamením, snažíce se je rozehnat. Od Porta Decumana a Porta Principalis zazněly trubky a bylo slyšet dusot pochodujících jednotek. Ti, kdo stáli na samém konci zástupu je zprvu nadšeně vítali. Jejich radost však netrvala dlouho. První oddíly vpadly přímo mezi ně a jejich píky a meče rozsávaly kolem sebe nelítostnou smrt. Přeživší se dali na bezhlavý úprk. Jedna setnina stíhala druhou. Vytlačily dav z Via Principalis a zaútočily na palácové nádvoří. Lidé se rozutekli do všech stran, hledající záchranu, kde se dalo. Rozvášnění legionáři je pronásledovali a dobýjeli meči a pochodněmi.

Tarzan a jeho druzi se uchýlili do jedné z nevelkých komnat. Dveře tu byly úzké, takže je několik mužů mohlo po určité době bránit. Když vyhlédli z okna, zjistili, že útek touto cestou nebude možný - pod nimi se srocovaly legionářské setniny.

Místnost, v níž našli útočiště, mohla stěží všechny pojmut, nicméně tvořila patrně nejpříhodnější úkryt v celém paláci. Vedly sem jen dvě cesty - dveře do trůnního sálu a malé okno do palácové zahrady. Stěny byly z kamene, odolné proti jakékoli zbraní. Ovšem pokud by byla vzpoura potlačena, nemělo by valného smyslu setrvávat zde déle, neboť výhody by se mohly stát nevýhodami. Ve chvíli, kdy se dostaví hlad a žízeň, stane se útočiště mučírnou - a pro mnohé možná posledním místem v životě.

"Drahá Dilecto," zašeptal Preclarus, sotva se ocitl po boku své vyvolené. "Což jsem tě našel, abych tě znovu ztratil? Má nerozvážnost ti možná přinese smrt!"

"Přišel jsi a zachránil mi tím život," odpověděla dívka, vyjímajíc dýku zpod svatebního roucha. "Raději bych zvolila konec než Fasta! Pokud zemřeme, odejdu šťastna, neboť zůstaneme spolu."

"Není nutno mluvit o smrti," vmísil se Tarzan. "Myslel jste si někdo ještě před pár hodinami, že se shledáte? A přece k tomu došlo! Možná že za dalších pár hodin bude vše jinak a to, čeho se obáváte, bude k smíchu."

Někteří z gladiátorů, kteří stáli poblíž, jen kroutili hlavami.

"Pokud se odtud někdo dostane živý," řekl jeden, "pak zemře na hranici nebo bude předhozen lvům či buvolům. Budeme zřejmě poraženi, ale díky tomuto velkému barbarovi to byl nádherný boj!"

Tarzan pokrčil rameny. "Ještě žiji," poznamenal. "A dokud je tomu tak, na smrt nemyslím."

Maximus se usmál. "Snad máš pravdu. Co navrhuješ? Pokud tu zůstaneme, nemáme patrně naději. Musíme se tedy dostat odtud!"

"Nepůjde-li to vlastními silami, musí to jít jinak," opáčil syn divočiny. "Je třeba využít schopnosti přátel či neschopnosti nepřátel. Naše situace není snadná, ale ani beznadějná. Horší to už být nemůže - jen lepší." "Nevím, nevím," oponoval Metellus, ukazuje k oknu. "Podívej! V zahradě právě chystají prak! Brzy bude hůř!"

"Zdi se zdají pevné," usoudil Tarzan. "Myslíš, že je prorazí?"

"Pochybují," připustil Říman. "Ale každá střela, která proletí oknem, si najde svůj cíl. Je nás tu příliš mnoho!" Kolem byl zatím klid. Nebylo pochyb, že vojáci se pokusí probít k povstalcům střelbou z katapultu. Dilecta zůstala skryta na bezpečném místě v rohu místnosti a Tarzan a jeho druzi pozorovali počínání dobytých.

"Nezdá se, že míří přímo na okno," poznamenal Cassius.

"Ne," potvrdil Preclarus. "Spíš se pokusí prorazit některou ze stěn a tudy proniknout dovnitř."

"Kdyby se nám podařilo zmocnit se praku," dodal Tarzan, "bylo by jim pořádně horko! Uvažujme o tom, než bude pozdě! Nejlepší obranou je útok!"

Vtom se na opačné straně místnosti ozvala mocná rána do dveří. Vrata se prohnula a stěny zatřásly.

"Přítáhli beranidlo," řekl Cassius Hasta.

Vzápětí pronikla do vnější zdi střela z praku a úlomky omítky se rozletěly do všech stran. A pak znovu a ještě jednou. Nato obránci uslyšeli z chodby legionáře, doprovázející úder beranidla hlasitým pokřikem.

Vojáci v zahradě si počínali tiše a obezřele. Starověký válečný stroj pracoval jako hodiny. Útok ze zahrady však nebyl tak nebezpečný jako z chodby.

"Podívejte!" zvolal Metellus. "Zjistili, že střilet proti zdi nemá smysl!"

"Budou teď mířit na okno," usoudil Preclarus.

"Ti, kdo stojí v první řadě, se budou muset skrýt," upozornil Tarzan. "Rychle! Už nabíjejí!"

Střela zasáhla okenní rám a urazila kus stěny. Ze zahrady se ozval nadšený výkřik.

"Pokud budou střilet k okraji okna, prorazí tu velký otvor velmi rychle," všiml si Cassius.

"To mají zřejmě v úmyslu," dodal Metellus.

Vzápětí zasáhl náboj totéž místo a zvětšil průrvu ve zdi.

"Podívejte!" zvolal náhle Tarzan, ukazuje ke dveřím, zvolna praskajícím pod úder beranidla. Šermíři se připravili k obraně. Veleopi se skrčili v rohu místnosti, výhrůžně vrčíce. Nebylo snadné je přesvědčit, že všichni kolem jsou jejich přátelé!

Když dveře povolily, nastalo na okamžik ticho. Obě strany vyčkávaly. Vtom z trůnního sálu a ze zahrady zazněl křik. Zdálo se, že legionáři mají v úmyslu zaútočit z obou stran. Tarzan se otočil k opičákům a ukázal na trhlínu ve stěně.

"Zastavte je! Zutho, Go-yade! Na ně!" zvolal v řeči opů.

Ostatní na něho zírali v němém úžasu. Slyšeli, jak vydává podivné skřeky. Což se dorozumí s opicemi? A pak viděli, jak se opi s vyceněnými tesáky vrhají na první legionáře, kteří pronikli k oknu. Dva samci skončili na hrotech kopí, zbylí však dokázali vetřelce zahnat.

"Za nimi!" zavelel Tarzan. "Pronásledujte je do zahrady! Zmocněte se praku! Obráťte ho proti nepříteli! My zůstaneme tady, dokud nebude ve vašich rukou!"

Na ta slova vyrazili Preclarus, Cassius Hasta a Cecilius Metellus spolu s gladiátory a otroky na zteč. Tarzan zatím bránil dveře a Mpingu hlídal Dilectu. Sotva se jejich přátelé zmocnili katapultu, zavelel syn divočiny k ústupu.

Na Preclarův pokyn byl prak namířen proti legionářům. Několik výstřelů je rozehnalo, avšak po chvíli se počali znovu srocovat. Píky blýskaly vzduchem. Ačkoli díky vrhacímu stroji a mečům drželi obránci své protivníky v uctivé vzdálenosti, byla převaha legionářů stále patrnější.

Náhle boj na okamžik ustal, jako by se obě znesvářené strany dohodly na klidu zbraní.

"Připravují se k útoku pikami," řekl Preclarus.

"Bohové s námi!" povzdechl Metellus.

"Myslím, že naši nepřátelé je budou potřebovat víc," opáčil Tarzan.

"Proč myslíš?" nerozuměl Hasta.

"Protože dnešní noci jich vezmou spoustu mezi sebe," usmál se Tarzan.

"Jistě ještě zaútočí!" odhadl Maximus, drže Dilectu kolem ramen. "Sbohem, má nejdražší. Jak prchavé je štěstí! A jak vrtkavé jsou naděje smrtelníků!"

"Neříkej sbohem, Maxime," odpověděla dívka. "Kam půjdeš ty, půjdu i já," a ukázala na dýku, skrytou pod šatem.

"Ne!!!" vykřikl Maximus. "Slib mi, že to neuděláš!"

"Což smrt není milosrdnější než Fastus?"

"Snad máš pravdu," připustil Preclarus.

"Už jdou!" upozornil Hasta.

"Připravme se!" zvolal Tarzan. "Raději smrt než vězení!"

Kapitola 20

Odkudsi ze zahrady se ozval křik, který vzbudil pozornost obou bojujících stran. Tarzan nasál vzduch. V jeho pohledu se zračily radost, překvapení i naděje. Stál nehnutě, upíraje zrak do temna před sebou.

Hlasy sílily. A pak stanuli legionáři tváří v tvář šiku černých válečníků, jimž na hlavách vlály bílé chocholy z peří a z jejichž hrdel se dral divoký bojový chorál. Tarzan pocítil hrdost - to útočili jeho věrní Waziriové! V jejich čele spatřil Muvira a Lukediho. Spolu s nimi blížili se i domorodci z okolních osad, aby splatili paláci letitá přikojí.

Legionáři v zahradě odhazovali zbraně a prosili Tarzana, aby je ušetřil. Muviro přiběhl k pánu džungle, aby jej pozdravil. V témže okamžiku seskočila z nedalekého stromu malá opička a usadila se Tarzanovi na rameni.

"Bohové našich předků nás vyslyšeli," řekl Muviro. "Přišli jsme právě včas!"

"Jak jste mě našli?" divil se Tarzan. "Jistě vás přivedl Nkima!"

"Ano, byl to on," potvrdil Muviro. "Vrátil se do země Waziriů a přivedl nás. Mnohokrát jsme chtěli zpátky, ale on naléhal, abychom šli dál, a tak jsme dorazili až sem. Chceme se vrátit s Velkým Bwanou domů!"

"Ne," odpověděl Tarzan. "Teď nemohu odejít. Syn mého dobrého přítele je dosud v údolí. Potřebuji vás, abyste mi ho pomohli nalézt. Nesmíme ztrácet čas."

Legionáři zatím prchali z paláce, odkud se ozýval nárek raněných a bojový pokřik barbarů.

Preclarus přistoupil k Tarzanovi.

"Barbaři útočí na město a zabíjejí každého, kdo jim padne do rukou," řekl. "Musíme shromáždit všechny muže a zastavit je. Mohli by nám pomoci tvoji přátelé?"

"Řeknu-li jim, budou bojovat s kýmkoli. Ale myslím, že s barbary nebude třeba válčit. Lukedi, kde jsou důstojníci, kteří domorodcům velí?"

"Sotva se přiblížili k paláci, přestali je barbaři poslouchat a následovali své náčelníky."

"Přiveď nejvyššího z nich!" vyzval Lukediho Tarzan.

Během příštích chvil přeskupil syn divočiny své bojovníky, k nimž se přidalo i několik legionářů. Z paláce sem doléhal křik vojáků. Tarzan přestával věřit, že Lukedi nalezne některého z barbarských předáků. Nakonec se černoch přece jen vrátil, následován dvěma muži, jejichž ozdoby prozrazovaly, že jde o náčelníky.

"Ty jsi muž, který si říká Tarzan?" zeptal se jeden z nich.

Tarzan přikývl.

"Hledali jsme tě. Tento Bagego tvrdí, že jsi slíbil zachránit naše bojovníky před vězením a smrtí v aréně. Jak nám to ale můžeš zaručit, jsi-li sám barbaram?"

"Sám vám to zaručit nemohu," odpověděl Tarzan. "Ale jste dost silní, abyste si pomohli sami. Já a moji Waziriové půjdeme s vámi! Dejte dohromady své bojovníky! Ušetřte každého, kdo se vám nepostaví na odpor! Shromážděte se před palácem a pak přijďte s náčelníky do trůnního sálu! Tam si zjednáme spravedlnost. A teď jděte!"

Waziriové obsadili palácovou bránu a chodbu, vedoucí do sálu. Kolem trůnu vytvořili půlkruh. Uprostřed tu seděli Tarzan, Preclarus a Dilecta, a s nimi Cassius Hasta, Cecilius Metellus a černý Muviro. Malý Nkima si hověl na Tarzanově rameni a jako obvykle měl strach, byla mu zima a cítil hlad.

"Ať legionáři přivedou Sublata a Fasta," pokynul Tarzan Preclarovi. "Musíme si pospíšet. Co nejdříve chci vyrazit do Castra Mare!"

Vojáci se po chvíli vrátili, zjevně rozrušení.

"Sublatus je mrtev!" volali. "Ani Fastus nežije! Barbaři je zabili! Chodby a komnaty jsou plné mrtvol senátorů,

šlechticů a důstojníků legií!"

"Nikdo nepřežil?" ptal se Preclarus.

"Přežil," odpověděl jeden z legionářů. "Několik se jich skrylo v komnatě, jejíž dveře odolaly náporu útočníků. Vysvětlil jsem jim, že nyní jsou již v bezpečí, a teď jsou na cestě sem."

Právě přicházeli zbylí svateččané. Nejedna muž byl zraněn, nejedna žena na smrt vyděšená. Vedl je Dion Splendidus. Sotva jej Dilecta spatřila, vykřikla radostí a vyběhla mu vstříc.

Také Tarzanovi se ulevilo, když uviděl starého senátora. Během dní, strávených v jeho domě či ve vězení pod hradbami kolosea, seznámil se s mnoha velmoži z Castra Sanguinari. A právě Dion Splendidus byl onou osobou, již potřeboval k uskutečnění svých záměrů. Sestoupil z piedestalu a zvedl ruku, žádaje o klid.

"Císař je mrtev a je třeba zvolit někoho, kdo nastoupí na jeho místo!" vyhlásil.

"Ať žije Tarzan! Ať žije nový císař!" vykřikl jeden z gladiátorů, vzápětí následován ostatními.

Tarzan se usmál a potřásl hlavou.

"Ne," řekl. "Nemohu být vaším císařem. Ale je tu muž, kterému rád předám vladařský diadém, pokud splní vše, co vám bylo slíbeno."

Pak se otočil na senátora.

"Dione Splendide, slibuješ, že až se staneš vládcem, dáš domorodcům svobodu? Že jejich synové a dcery nebudou odváděni do otroctví či nuceni bojovat v aréně?"

Senátor přikývl. A tak Tarzan nastolil nového císaře.

Kapitola 21

Triumf Valida Augusta, vládce Východu, byl ve srovnání s oslavami v Castra Sanguinari skromnou událostí. Jedinou pozoruhodností byl cizí barbar, kráčející v okovech za panovníckým kočárem. Přehlídka císařské moci snad měla potěšit imperátora a ohromit poddané, leč Erichu von Harbenovi byla spíše k smíchu.

Snad nikdo z vězňů nebyl v tak bezvýhodné situaci. Co mu bylo platno vědět, že oddíl námořní pěchoty by si s touto říší poradil bez nejmenších obtíží? Triumfální jízda byla u konce. Von Harbena odvedli zpátky do vězení, kde ho očekával Mallius Lepus.

"Vrátil ses brzy," řekl. "Jak se ti líbila slavnost?"

"Nebyla to strhující podívaná," přiznal mladík. "Zdá se mi, že lid jí nebyl nijak unesen."

"Je to vždy stejné," souhlasil Mallius. "Císař raději plní pokladnice či vlastní břicho, než aby věnoval byť jen jediný dinár pro rozptýlení svých poddaných!"

"A hry?" ptal se mladík. "Budou také takové?"

"Příliš od nich nečekej," potvrdil Mallius. "Nemáme mnoho gladiátorů. Otroky musíme kupovat, a tak jsou pro nás příliš cenní, než abychom je nechali umírat v aréně. Většinou mezi sebou bojují šelmy, nebo se s gladiátorem utká některý z odsouzenců. Takových, jako jsme my - oběti intrik a závisti panovníkových oblíbenců."

"A ti, kdo přežijí, dostanou svobodu?"

"My to nebudeme," ujistil von Harbena Mallius. "O to už se postará Fulvus Fupus!"

"To je hrozné," povzdechl von Harben.

"Bojíš se smrti?" ptal se Mallius.

"O mě nejde," odpověděl mladík. "Myslím na Favonii."

"Rozumím. Sestřenice raději zemře, než aby si vzala Fulva Fupa!"

"Cítím se bezmocný," přiznal von Harben. "Nikde žádný přítel! Dokonce ani věrný Gabula!"

"Toho tu ráno hledali," vzpomněl si Mallius.

"Hledali? Což není ve vězení?"

"Byl tu, ale poslali jej spolu s ostatními vězni na práci do arény. Zdá se, že jim v noci uprchl!"

"To je skvělé!" zaradoval se mladík. "Jsem rád, že je na svobodě, i když nám sotva může pomoci. Kam mohl jít?"

"Castrum Mare není střeženo příliš bedlivě. Jezero je ale plné krokodýlů. Možná se dostal za hradby, ale může být i ve městě či dokonce v domě Septima Favonia!"

"Přál bych si, aby se dostal ke svým lidem," řekl von Harben.

Mallius zavrtěl hlavou. "To se mu nepodaří," opáčil. "I když jste sešli do údolí přes útesy, zpátky by to stěží dokázat! A pokud se pokusí dostat ven jinudy, padne do rukou legionářům z Castra Sanguinari nebo barbarům. Ne, nemá naději!"

Po chvíli dorazily stráže a odvedly oba vězně do cely pod koloseem.

Aréna byla plná lidí. Tribuna se zaplnila honorací. Císař Východu shlížel na své poddané ze zdobeného křesla pod šarlatovým baldachýnem. Septimus seděl s hlavou sklopenou v jedné z lóží po boku své ženy a dcery Favonie. Dívka hleděla ke vchodu, z něhož byli přiváděni účastníci her. Sotva spatřila svého bratrance Mallia Lepa a s ním Ericha von Harbena, zavřela oči.

Když je znovu otevřela, viděla, jak zápasníci míří k císařově lóži. S Malliem a Erichem von Harbenem kráčelo několik patricijů a za nimi gladiátoři - ti, jejichž povoláním bylo zabít či nechat se zabít. Vedl je urostlý obr, nejslavnější zápasník v Castra Mare. Jakmile jej ochozy spatřily, propukly v jásot.

"Claudius Taurus! Claudius Taurus!" vyvolával dav jeho jméno.

Průvod uzavírali otroci a lvi.

Erich von Harben byl vždy unesen vyprávěním o starořímských hrách. Často si představoval koloseum, plné ochozy a souboje gladiátorů v aréně. Teď však pochopil, že to vše byly jen nádherné sny. Skutečnost byla zcela jiná. Viděl a slyšel směsici barev a hlasů. Viděl pouliční hokynáře, nabízející rozličné pamlsky a tretky. Viděl legionáře, hlídající dav. Viděl bohatce pod baldachýny a nuzáky, vystavené slunečnímu žáru.

Před ním kráčel jeden z patricijů, zbrocený potem. Pohlédl na Claudia Taura. Měl na sobě omšelou tuniku a jeho bosé

nohy se černaly špinou. Von Harben si vždy myslel, že gladiátoři jsou čistí a upravení - něco podobného ho zcela vyvedlo z míry.

Před císařskou lóží vytvořili zápasníci těsný špalír. Vzduch byl horký a těžký. Kde zůstaly velkolepost a nádhera, o nichž snil? Bylo tomu tak i ve starém Římě?

Vzhlédl k císařové stolci. Spatřil muže ve slavnostním oděvu, rozvaleného v pohodlném křesle. Viděl polonahé otroky, ovívající panovníka pérovými vějíři. Viděl patricije ve zdobených tunikách - symbol bohatství a moci. Na jedné straně honoraci, na druhé lůžu.

Hleděl na tribuny. Prefekt právě pronášel slavnostní proslov. Mladík jeho slova nevnímal - spatřil totiž svou vyvolenou. Ve tváři měla smutek a beznaději. Pokusil se na ni usmát a dodat jí odvahy, avšak dívka jej snad ani neviděla, majíc oči plné slzí. A pak jej zaujalo ještě něco. Svrástil obočí a upřel pohled k vladařské lóži. Jakkoli se to zdálo nemožné, bylo to tak - muž, kterého zahlédl, byl Gabula! Blížil se k trůnu a vzápětí zmizel kdesi za závěsy. Prefekt vyzval zápasníky, aby opustili arénu. Cestou von Harben marně přemýšlel, co sem Gabulu přivedlo. Sem, do místa z nejnebezpečnějších!

Průvod byl sotva v půli arény, když vtom se ozval pronikavý výkřik. Všichni se otočili - a to, co spatřili, vypadalo spíše jako sen. Von Harben uviděl muže, jak drží císaře pod krkem a vráží mu dýku do srdce. Tím mužem byl Gabula! Vše proběhlo tak rychle, že než se všichni kolem vzpamatovali, ležel vládce na zemi bez známky života.

Gabula seskočil do arény a rozběhl se k von Harbenovi.

"Pomstil jsem tě, bwana!" volal. "Ať se stane cokoli, jsi pomstěn!"

Vtom kdosi vykřikl: "Císař je mrtev!"

Von Harben chytil Mallia Lepa za ruku. "Císař nežije!" opakoval. "Nadešla naše chvíle!"

"Jak to myslíš?" nerozuměl Lepus.

"Nastane zmatek a my můžeme uprchnout. Skryjeme se ve městě, v noci dojdeme pro Favonii a zmizíme odtud."

"Kam?"

"To nevím. Ale všude je to lepší než tady! Stane-li se Fupus císařem a nezachráníme-li Favonii tuto noc, je vše ztraceno!"

"To je pravda," přiznal Lepus.

"Promluv s ostatními," vybídl jej mladík. "Čím víc jich půjde s námi, tím větší máme naději!"

Legionáři i obecní lidé se nyní zajímali jen o to, co se děje v panovnické lóži. Gabulovi věnovali pramalou pozornost. Mallius Lepus se obrátil k vězňům.

"Bohové jsou nám nakloněni," řekl. "Císař je mrtev a my můžeme odtud Pojďme!"

Rozběhl se k bráně, vedoucí z arény. Ostatní následovali jeho příkladu. Zůstalo jen pár gladiátorů.

"Hodné štěstí," přál Claudius Taurus, když ho von Harben mjel. "Teď se ještě zbavit Fupa, a konečně bychom mohli mít skutečného císaře!"

Útok zajatců byl tak nečekaný, že strážé nekladly valný odpor a vzbouřenci se ocitli v ulicích Castra Mare.

"Kam teď?" zvolal kdosi.

"Musíme se rozdělit!" usoudil Lepus.

"Raději zůstaneme pohromadě," nesouhlasil von Harben. "Alespoň my dva! A Gabula půjde s námi!"

"Statečného Gabulu nemůžeme opustit," potvrdil Lepus. "Ale nejdřív musíme najít bezpečný úkryt."

"V ulici je nízká zeď," připomněl von Harben, "a za ní stromy."

"Pojďme tedy," řekl Lepus. "Lepší místo nenajdeme!"

Proběhli ulicí a přelezli hradbu, aby se vzápětí ocitli v zahradě, zarostlé travou a keři. Byla zřejmě opuštěná. Prodrali se houštím, až dorazili k jakémusi příbytku. Vyvrácené dveře, rozbité okenice a suť na podlaze svědčily o tom, že je léta neobydlen.

"Tady bychom se mohli skrýt, dokud nenastane noc," rozhodl von Harben.

"Dobře, že jsme blízko kolosea," dodal Lepus. "Budou si myslet, že se pokusíme dostat co nejdál. Podíváme se dovnitř. Musíme mít jistotu, že tu nikdo není."

V zadní místnosti, jež snad bývala kuchyně, stála cihlová kamna, lavice a stůl. Prošli tudy a stanuli na prahu pokoje. Okna byla zatažena, takže tu panovalo šero. V jednom z rohů byl opřen žebřík, spojený s padacími dveřmi ve stropě. Nad ním se rozkládala již jen rovná střecha. Vedle žebříku byl prostor pro jakési skladiště, v němž ležela hromada starých houní.

"Nic lepšího bychom nenašli," řekl Mallius. "Budeme-li napadeni, máme několik možností útěku - do zahrady, do ulice a na střechu!"

"Tady budeme zatím v bezpečí," potvrdil von Harben. "A až se setmí, vyrazíme do domu Septima Favonia!"

Kapitola 22

Po Via Mare pochodoval oddíl ozbrojených válečníků. Tvořili jej Waziriové, Preclarovi legionáři a černí barbaři. Otroci táhli praky, štíty, beranidla a další starověké zbraně. Byly tu žebříky, háky i ohňomety. Jakkoli zpomalovaly pochod, pokládali je Tarzanovi přátelé za nezbytné.

Okolím zněla válečná píseň Waziriů. Legionáři, obtěžkáni přilbami, kyrysy a štíty, proklínali rozmary počasí, zatímco domorodci se tvářili, jako by si právě užívali nedělní výlet.

Právě když se vojsko blížilo k bránám Castra Mare, vynášeli otroci tělo Valida Augusta z kolosea do paláce a Fulvus Fupus, obklopen hrstkou svých věrných, se prohlašoval císařem. Trásl se přitom strachy. Věděl, že ani patricijové jej příliš nemilují a že by na jeho místě raději viděli kohokoli jiného.

Legionáři procházeli městem, pátrající po uprchlých vězňích a otroku, který zabil Valida Augusta. Nikdo si jej však

nestačil pořádně všimnout.

Gladiátoři, jinž se podařilo dostat na svobodu společně s von Harbenem a jeho přáteli, se skryli v jednom ze sklepů, utápějící svou beznadějí ve víně.

"Jaký bude Fupus císař?" ptal se jeden řečnický.

"Horší než Validus," soudil druhý. "Viděl jsem ho v lázních, když jsem tam pracoval. Je nadutý a hloupý. Ani patricijové ho nemají rádi!"

"Prý se ožení s dcerou Septima Favonia?!" vmísil se třetí.

"Zahlédl jsem ji v koloseu," řekl první gladiátor. "Znám ji dobře. Než mě zavřeli, chodila k mému otci nakupovat."

"Byl jsi někdy u Favonia?"

"Byl," potvrdil tázaný, ještě mladík. "Několikrát jsem tam nesl zboží. Byl jsem v domě i v zahradě. Znáš to tam dobře."

"Kdyby padla do rukou odsouzencům, dostali by nejen svobodu, ale i výkupné," napadlo jednoho z gladiátorů, podmračeného chlapíka s ďábelskýma očima.

"Nebo by je nechali roztrhat párem buvolů," dodal jiný.

"Jestli nás dopadnou, zemřeme," upozornil další. "Nebyl to špatný nápad!"

Chvilí mlčky popíjeli, jako by přemýšleli o slovech svého druha.

"Nový císař za svou nevěstu zaplatí cokoli," pokračoval nejmladší z nich. "Zavedu vás k Favoniiovi. Určitě mi otevrou a nechají mě vejít. Víš, co udělat."

Nepotřebuji víc než nějaký balík. Otrokům namluvím, že nesu zboží pro Favonii."

"Nejsi tak hloupý, jak vypadáš," ozvalo se vzápětí.

"Doufám, že dostanu náležitý podíl," odpověděl mladík.

"Bude-li výkupné, zkrátka nepřijdeš," ujistil jej chlapík, který to vše vymyslel.

Blížila se noc, když Tarzanova družina stanula před hradbami Castra Mare. Cassius Hasta, který měl opevnění dobýt, se jal prohlížet zbraně, jsou-li v pořádku.

A zatím ve městě hovořili Erich von Harben a Mallius Lepus o svých plánech. Mallius navrhoval vyčkat do půlnoci a teprve pak opustit úkryt.

"Ulice budou prázdné," vysvětloval. "Kromě hlídek na hlavní třídě. Těm se ale snadno vyhneme. Světlo pochodní nás vždy včas upozorní. Mám klíče od zahradní branky strýcova domu, a tak se dovnitř dostaneme tiše a nepozorovaně."

"Snad máš pravdu," odvětil von Harben. "Ale sotva vydržím tak dlouho čekat."

"Buď trpělivý, příteli," uklidňoval jej Mallius. "Fulvus Fupus bude mít spoustu starostí sám se sebou, takže Favonie je zatím v bezpečí."

Zatímco hovořili, zaklepal na dveře domu Septima Favonia mladík, doprovázený několika muži. Otrok se svítilnou otevřel malé zamřížované okénko a ptal se, kdo je a proč přichází.

"Jsem syn Tabernariův," představil se host. "Nesu od otce látky pro dceru Septima Favonia."

Sluha váhal.

"Musíš mě znát!" ujišťoval jej návštěvník. "Chodím sem často."

Otrok zvedl svítilnu.

"Ano," potvrdil. "Znám tě. Půjdu a zeptám se své paní, chce-li tě přijmout. Počkej tady!"

"Ty látky jsou velmi vzácné," vpadl mu mladík do řeči, zvedaje balík. "Pusť mě do domu! Bojím se, aby mě nepřepadl zloděj."

"Dobrá," souhlasil otrok a otevřel. "Tady počkej, dokud se nevrátím."

Když se vzdálil, mladík otevřel branku a hvízdal. V tom okamžiku se dovnitř vplížilo několik postav. Kupcův syn je zavedl do předsíně, pak se vrátil, zavřel dveře a čekal.

Po chvíli přišel sluha.

"Má paní si nevzpomíná, že by u Tabernaria něco objednala," začal. "Vrať látky otci a řekni mu, že pokud bude Favonie chtít něco koupit, přijde si pro to do obchodu."

Mladík byl zaskočen. Rychle v duchu osnoval nový plán. Sluhovi se zdálo, že je bezradný a neví, co počít.

"Pojď," vyzval ho, míře ke dveřím. "Tady už nemáš co dělat."

"Počkej," přerušil jej mladík. "Mám pro tvou paní vzkaz. Nikdo se nesmí nic dovědět. Proto jsem mluvil o látkách."

"Jaký je to vzkaz a od koho?" naléhal sluha.

"Je to velmi důvěrné," řekl mladík. "Vyříd' jí to, a ona už bude vědět, o čem jde."

Otrok stále váhal.

"Přiveď ji tedy sem," navrhl mladík. "Bude lépe, když mě nikdo z domu neuvidí."

Otrok se poškrábal na hlavě.

"Povím jí to," souhlasil nakonec. Domníval se, že zpráva je od Mallia Lepa a jeho přítele. Zatímco spěchal za svou paní, Tabernariův syn neskryval spokojenost. Nevěděl sice, od koho by Favonie mohla očekávat vzkaz, nicméně si byl jist, že někdo takový určitě existuje.

Netrvalo dlouho a v síni se objevila Favoniova dcera, hořic vzrušením.

"Řekni mi," oslovila mladíka, "přinesl jsi mi vzkaz od něho?"

Tabernariův syn přiložil prst k ústům. "Nikdo nesmí vědět, že jsem tady," šeptl. "Vzkaz je určen jen tobě! Pošli svého sluhu pryč!"

"Můžeš jít," pokynula Favonie otrokovi, což ten s radostí učinil.

"Co mi vzkazuje?" naléhala dívka. "Kde je?"

"Je tady," řekl mladík, ukazuje k předpokoji.

"Tady?!"

"Ano. Pojd'!" odpověděl mladík a vedl Favonii ke dveřím. Sotva stanuli na prahu, strhl ji k sobě, přiložil jí ruku k ústům a vyvlekl ji do předsíně. Tady jí nasadili roubík a spoutali. Slyšela, jak se radí.

"Rozdělíme se," navrhl jeden. "Dva z nás ji dopraví na určené místo. Zbytek se vytratí do města. Sejdeme se v opuštěném domě u kolosea. Znáte to tam?"

"Znám. Často jsem tam přespával," přitakal druhý.

"Dobrá," pravil řečník, snad vůdce spiklenců. "A teď pojd'me. Času je málo!"

"Počkat!" vpadl mu do řeči mladík. "Ještě jsme se nedohodli na rozdělení výkupného! Beze mě byste nedokázali nic! Chci nejméně polovinu!"

"Mlč!" okřikl jej předák. "Buď rád, že dostaneš vůbec něco!"

"Třeba nožem mezi žebra," dodal kdosi.

"Nedáte mi tedy, co chci?" nenechal se odbýt mladík.

"Mlč!" opakoval vůdce. "Jdeme!"

Uchopili Favonii, zahalenou do jakéhosi špinavého a sedraného pláště, naložili ji na záda a vynesli do ulice. V tu chvíli vyrazil Tabernariův syn opačným směrem...

Mladík v ošumělé tunice a dřavých sandálech stanul před branou císařského paláce. Legionář, stojící na stráži, na něho namířil kopí. "Co děláš v noci v těchto místech?" zeptal se.

"Nesu vzkaz císaři," odpověděl mladík. Legionář se dal do smíchu. "Chceš jít za ním, nebo ti ho mám přivést?"

"Můžeš mu vzkaz předat sám," řekl klidně mladík. "A nechceš-li mít potíže, pospěš si!"

Klid v jeho hlase strážce přesvědčil. "Dobře," souhlasil. "Jakou zprávu máš pro císaře?"

"Vyříd' mu, že Favonie byla unesena, a když si pospíší, najde ji v opuštěném domě nedaleko kolosea."

"Kdo jsi?" tázal se voják.

"Na tom nezáleží," odvětil mladík. "Zítra si přijdu pro odměnu."

Otočil se a zmizel, dřív než legionář stačil cokoli říci.

"Tahle noc nikdy neskončí," posteskl si von Harben.

Mallius Lepus mu položil ruku na rameno. "Jsi netrpělivý, ale pamatuj, že i pro Favonii bude bezpečnější, vyčkáme-li do půlnoci. Zatím jsou ulice plné pronásledovatelů. Celé odpoledne tudy procházeli vojáci. Jen zázrakem nás dosud neobjevili!"

Von Harben přiložil prst k ústům.

"Co to bylo?" zašeptal.

"Jako by vrzly veřeje," usoudil Mallius.

"Už jdou!" vyhrkl von Harben.

Všichni tři se chopili mečů, které ukořistili strážím v koloseu, a po žebříku vyšplhali na střechu. Padací dveře nechali otevřené, aby slyšeli, co se dole odehrává. Zároveň se připravili k boji.

Von Harben zaslechl mužské hlasy.

"Hotovo! Nikdo nás neviděl. Ostatní tu budou co nevidět!"

Veřeje znovu zaskřípaly a vešlo několik dalších mužů.

"Dobrá práce!" pochválil jeden.

"Žije? Nezdá se, že dýchá!"

"Vyndej jí roubík!"

"A co když začne volat o pomoc?"

"Tak ji umlčíme."

Pak se obrátili k ženě. "Zbavíme tě roubíku, ale jak začneš křičet, bude s tebou zle!"

"Nebudu křičet," slíbil po chvíli ženský hlas. Vtom okamžiku jej von Harben poznal. Nevěděl, zda sní, či bdí.

"Neublížíme ti," pokračoval jeden z mužů. "Pokud budeš zticha a císař zaplatí!"

"A když ne?"

"Tak zaplatí tvůj otec!"

"Proboha," otočil se von Harben na Mallia. "Slyšel jsi?"

"Slyšel," potvrdil Říman.

"Pojd'me! Favonie je dole."

Za hukotu větru strhl von Harben padací dveře a skočil do tmy pod sebou, následován Malliem a Gabulou.

"Favonie!!!" vykřikl. "Kde jsi? To jsem já!!!"

"Tady!" zvolala dívka.

Von Harben se vyřítil po hlase a srazil se s jedním z únosců. Chlapík se mu postavil na odpor, leč ostatní v domnění, že přicházejí legionáři, se dali na útěk. Protivník chytil von Harbena pod krkem a sápal se po dýce. V té chvíli přiskočil Mallius na pomoc a probodl neznámého mečem.

Zbaven soupeře, zamířil von Harben k Favonii, která se choulila na hromadě cárů v rohu místnosti. Objal ji a pak vyslechl, co se jí přihodilo.

"Jestli jste si vše vypověděli," vmísil se po chvíli Mallius, "měli bychom vyrazit. Díky těm ničemům jsme ušetřili spoustu času!"

"Neztrácejme ho tedy," souhlasil von Harben. "Oddechnu si, až budeme za hradbami!"

"Teď už se nemusíme bát," řekl Mallius. "Hradby nejsou sřeženy příliš bedlivě. Znam několik míst, kudy můžeme projít a kde rybáři nechávají své bárky. Ať nás bohové provázejí!"

Gabula, který hlídal u dveří, náhle přirazil petlici a spěchal k von Harbenovi.
"Někdo se blíží ulicí, bwana," hlásil. "Nejspíš vojáci."
Všichni zmlkli, naslouchající. Bylo slyšet kroky.
"Další pronásledovatelé," řekl Mallius. "Až přejdou, vyrazíme!"
Světlo loučí bylo stále blíž, pronikajíc do místnosti okenicemi. Mallius vyhlédl ven.
"Zastavili se před domem," pravil tiše. "Vyčkávají."
Po chvíli zaslechli hlasy ze zahrady.
"Jsme obklíčeni," oznámil Mallius. "Chystají se prohledat dům."
"Co budeme dělat?" ptala se Favonie.
"Naši jedinou nadějí je střecha," odpověděl von Harben, leč v téže chvíli se nahoře ozvaly kroky a otvorem pro padací dveře se prodralo světlo loučí.
"Jsme ztraceni," zašeptal Lepus. "Setnině legionářů se neubráníme!"
"Budeme bojovat?" tázal se von Harben.
"A riskovat život Favonie?" namítl Mallius.
"Máš pravdu," souhlasil mladík. "Počkejte! Něco mě napadlo! Pojď sem, Favonie! Lehni si tady a já tě přikryji hadry. Proč by měli zajmout i tebe? My už neunikneme, ale o tom, že jsi tu ty, nebudou mít tušení. Až odejdou, dostaneš se snadno do kolosea a stráž se už postará, aby tě v bezpečí odvedla domů."
"Ne, ať zajmou i mě!" nesouhlasila dívka. "Máš-li jít do vězení, půjdu s tebou!"
"To by k ničemu nevedlo," přesvědčoval ji von Harben. "Stejně by nás od sebe oddělili. A naleznou-li tě, budou podezírat i tvého otce!"
Dívka víc neprotestovala. Mlčky ulehla na zem a nechala se přikrýt hadry, jež byly kdysi ložem žebrákovým.
Kapitola 23
Než se Cassiovi podařilo rozmístit bojovou vozbu, setmělo se. Poté se všichni vydali k bráně za doprovodu světlonošů a praporečnicka s bílou zástavou. Uvnitř pevnosti zavládlo vzrušení. Sotva velitel stráže spatřil vyjednavče, přistoupil k hrazení a vyzval je, aby mu sdělili své podmínky.
"Mám na Valida Augusta dva požadavky," začal Cassius. "Osvobodit Mallia Lepa a jeho přítele a umožnit mi návrat do Castra Mare se všemi poctami, jež mi náleží."
"Kdo jsi?" ptal se důstojník.
"Cassius Hasta," představil se tázaný. "Jistě mě znáš!"
"Bohové!" zvolal voják. "Ať žije Cassius Hasta! Pryč s Fupem!" ozvalo se vzápětí.
Brána se otevřela a legionář vyběhl Cassiovi v ústřety.
"Co se stalo?" nechápal Hasta.
"Validus Augustus je mrtev. Byl dnes zabit při gladiátorských hrách. Fulvus Fupus se nechal prohlásit císařem. Přišli jste včas. Celé Castrum Mare tě bude velebit!"
Po Vía Mare, od pevnosti až po břehy jezera, pochodovala nyní armáda nového císaře Východu. Zvěst o vítězném návratu Cassia Hasty se šířila jako lavina.
V opuštěném domě nedaleko kolosea čekali čtyři uprchlíci na svůj ortel. Vojáci obklíčili budovu, ale s útokem nespíchali. Von Harben zatím Favonii skryl, a tak když konečně muži vtrhli do místnosti, nikoho neviděli.
"Nemá smyslu klást odpor," řekl Mallius důstojníkovi. "Vzdáváme se bez boje."
"Kde je dívka?!" tázal se důstojník.
"Jaká dívka?"
"Dcera Septima Favonia."
"Jak to máme vědět?" vmísil se von Harben.
"Unesli ji a dovlekli sem," pravil důstojník. "Prohledejte místnost!" přikázal ostatním.
Legionáři dívku brzy našli a postavili na nohy. Důstojník se usmál a poručil všechny tři muže střežit.
"Co uděláš s Favoniiovou dcerou?" chtěl vědět von Harben. "Doprovodíš ji v bezpečí domů?"
"Mám rozkazy od císaře," zněla odpověď. "Nařídil mi, abych mu Favonii přivedl a její únosce odstranil."
"Pak nám za to císař zaplatí vašimi životy!" zvolal von Harben, a tasiv meč, vrhl se na důstojníka. Gabula a Mallius se postavili ostatním.
Překvapení nenadálým útokem, legionáři se dali na ústup. Důstojníkovi se podařilo dostat ven z místnosti a shromáždit několik kopiníků.
"Uvnitř jsou tři muži a jedna žena," řekl. "Muže zabijte a ženu ušetřete!"
Vtom zjistil, že se ulicí blíží dav s rozžatými pochodněmi. Viděl, jak lidé zastavují a dávají se s legionáři do hovoru. Slyšel hláhol trubek a řízný krok pochodujících jednotek. Co se to děje? Proč lid jásá? Stál jako přimrazen. A pak uslyšel provolávat jméno Cassia Hasty.
Hlasy pronikly i za zdi domu.
"Jsme zachráněni!" zvolal Mallius. "Cassius Hasta neublíží přátelům Septima Favonia!" A vyrazil ke dveřím.
"Zpátky!" poručil důstojník svým mužům. "Nikdo ať nezkříví ani vlas Malliu Lepovi a jeho přátelům!"
"Zdá se, že tenhle chlapík ví, že koho chleba jí, toho píseň musí zpívat," usmál se von Harben.
Všichni pak vyšli do ulice, aby se přidali k průvodu. Pochodně osvětlovaly okolí jako ve dne.
"Tady je Cassius Hasta!" vykřikl Mallius. "Ale kdo je to s ním?"
"Někdo z Castra Sanguinari," usoudila Favonie.
"Ale jeden z nich je oděn jako barbar. A co ti podivní válečníci s bílými chocholy ve vlasech?!"
"Nikdy jsem je neviděl," řekl Mallius.

"Já také ne," přitakal von Harben. "Ale mnohokrát jsem o nich slyšel!"
"Kdo je to?" chtěla vědět dívka.
"Ten bílý obr je Tarzan a ti černoši jsou jeho Waziriové!"
Před domem pokynul Cassius zástupu, aby se zastavil.
"Kdo velí téhle jednotce?" zeptal se.
"Já, císaři," hlásil důstojník.
"Je to oddíl, který Fupus poslal, aby našel Mallia Lepa a jeho přítele?" pokračoval Hasta.
"Jsme tady!" zvolal Mallius.
"Chvála bohům!" vykřikl Cassius a objal ztraceného druha. "Ale kde je náčelník barbarů z Germanie?"
"Tady," ukázal Mallius před sebe. "To je Erich von Harben."
V té chvíli ožil i Tarzan. "Tak vy jste Erich von Harben?" zeptal se anglicky.
"A vy jste Tarzan, že?" opáčil mladík v témže jazyce.
"Vypadáte jako Říman," řekl syn divočiny.
"Ale cítím se jako barbar!" smál se Erich von Harben.
"Říman, nebo barbar - váš otec bude rád, až vás k němu přivedu!"
"Vy jste mě přišel hledat?" podivil se mladík.
"Ano - a zdá se, že v pravý čas!"
"Jak vám mám poděkovat?" ptal se mladík.
"Mně neděkujte, příteli," usmál se Tarzan. "Poděkujte malému Nkimovi!"